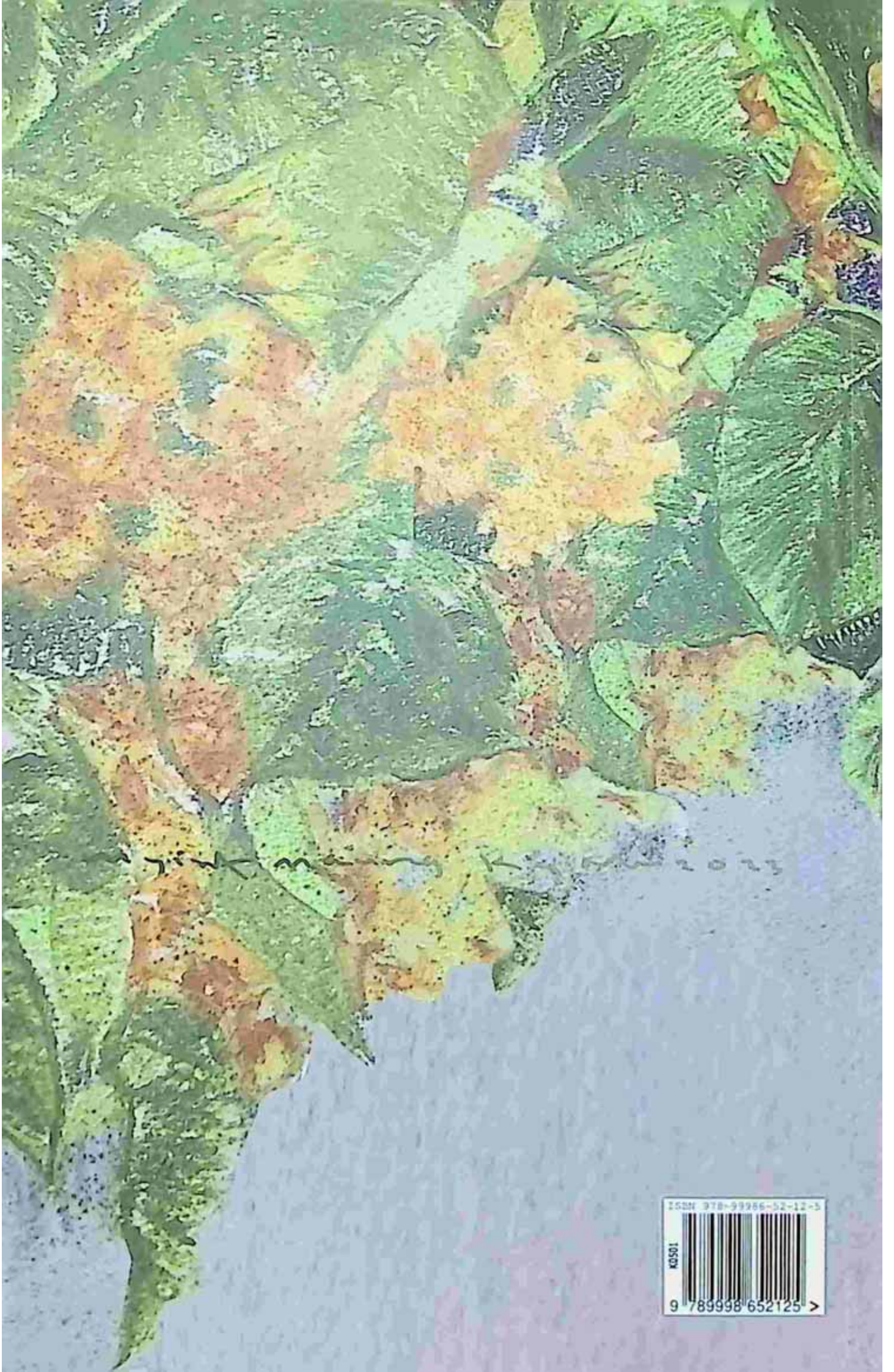

အောင်ပန်းဆီမှ အာဆီယံ

တက္ကသိုလ်
ဘုန်းဇင်

ISBN 978-99986-52-12-3

9 789998 652125 >

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပန်းစာပေ။
- ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ လွင်မော်စာပေ။
- တတိယအကြိမ် - ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ လွင်မော်စာပေ။
- စတုတ္ထအကြိမ် - ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ လှဌေးစာပေ။
- ပဉ္စမအကြိမ် - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- ဆဋ္ဌမအကြိမ် - ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးနှင့် - လပြည့်လင်း ပုံနှိပ်တိုက် ၊ အမှတ် ၁၁-H၊
- ၅၅ လမ်း (အလယ်ဘလောက်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ၅၅ လမ်း (အလယ်ဘလောက်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - မြင့်မောင်ကျော်
- တန်ဖိုး - ၁၁၅၀၀ ကျပ်

ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စကားသစ္စာ
မှန်သောခါဝယ်
ဩဇာလေးနက်
ပေါ်ဆီတက်၍
နွယ်မြက်သစ်ပင်
ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
မရုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ
မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အပိုင်း [၁]

‘အချစ်ကား ည၊ မေတ္တာကား နေ့’

အတိတ်သည်၊ အဝိဇ္ဇာတည်း၊ အနာဂတ်မူ၊ တဏှာဟူ၏၊
ကြည်ဖြူစွဲသန်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကား၊ ကံသဘာဝ သမ္မသန၊
ဓမ္မသတိ၊ မရှိစိတ်ထံ၊ ဝိပုလ္လာသ၊ သူ စိုးရသည်၊ လွမ်းည သာမော၊
တစ်ခုသော၌၊ လှသောချစ်သူ၊ ချစ်သူ အလှ၊
အလှနှင့်သူ၊ သူနှင့် အလှ၊ ခွဲမရပြီ၊ အလှသည်ပင်၊
ဘဝမြင်သည်၊ ညစဉ် လနှင့်... ပိတောက် နှင့်...

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်ဆိုသည့် သတ္တဝါက ပိတောက်ပွင့်လျှင် ရင်ခုန်တတ်သည်။

ပိတောက်ပွင့်မှ မဟုတ်။ ပိတောက်တွေ ပွင့်တော့မည်ဟု အမှတ်ပြုမိချိန်
မှ စကာ ကျွန်တော့်ရင် ခုန်လေမြဲ ဖြစ်သည်။

ပိတောက်ပွင့်ရက်နှင့် လသာရက်သည် ဆုံတတ်ခဲ့ပါသည်။ ဆုံတောင့်
ဆုံခဲ့ ဆုံလာပြီ ဆိုမှဖြင့်လည်း ပိတောက်ပွင့်ဆဲမှာ ငွေလသာသော နွေညပြာပြာ
သည် ကျွန်တော့်အတွက် သီးခြားဖြစ်သော ကမ္ဘာလောကကလေး တစ်ခု ဖြစ်
လာသည်။

လှပသော ကမ္ဘာလောကကလေး တစ်ခုပါ။ အစ ဆိုတာရယ်... အဆုံး
ဆိုတာရယ်... အချိန် ဆိုတာရယ်... ဘာရယ်မှ မရှိသော ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်၊
ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်သည့် လှပသော စိတ္တဇ ကမ္ဘာလောကလေးပါ။

ရုက္ခဗေဒ ပညာရှင်တွေက ဆိုချင်တာ ဆိုကြပါစေ။ အတွေ့အကြုံ အမှန်
တရားအပေါ်မှာသာ ယုံသည် ဆိုသူတွေလည်း ပြောချင်တာ ပြောကြပါစေ။
သို့ရာတွင် ထိုအခါမျိုး၌ ပိတောက်ဖူးငုံလေးများကို ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေ
သော အလှတရားလေးများဟု မှတ်ယူသည်။ ငွေလရောင်က နှိုးသူပါ။

ရွှေရောင် မျက်လွှာလေးတွေပေါ်မှာ ငွေရောင် အကြည်ဓာတ်က နူးနူး
ညံ့ညံ့ တို့ထိန်းလာသည်။ ထိုအခါ အလှတရားလေးတို့ ပွင့်နှိုးရှင်သန်လာသည်။

အဲသည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပြည့်သော၊ စုံသော၊ လှသော၊ ဆန်းသော ကမ္ဘာလေး
 တစ်ခုသည် တည်ပြီး ပေါ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ တည်ပြီး ပေါ်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့
 အစကို ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။ အဆုံးဆိုတာကိုလည်း မမြင်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်
 သိတာကတော့ ပစ္စုပ္ပန်သက်သက်ပါ။ လှပသော ပစ္စုပ္ပန်။ ကျွန်တော်၏ ချစ်ဖွယ်၊
 လွမ်းမက်ဖွယ်သော ပစ္စုပ္ပန် စိတ္တအလှကမ္ဘာသက်သက်ပါ။

ဪ... ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ပီတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲက နွေညပြာပြာ
 တစ်ခုပါ။ လှပလွန်းသော ကမ္ဘာလောကလေး တည်ဆဲ ပေါ်ဆဲမှာပါ။
 အဲသည်အခါတုန်းက မမဝေနှင့် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၂)

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင်္ကြန်၏ အရိပ်နိမိတ်ကလေးများ ပေါ်နေပြီ။ ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းတွင်ကား သင်္ကြန်၏ အနံ့အသက်လေးများကိုပင် ရနေ၏။

တန်ခူးနေ့၏ ညနေ မစောင်းတစောင်း အချိန်မှာ ဖြစ်၍ အပူငွေ့တော့ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် လေချိုက သွေးနေသဖြင့် အအေးဓာတ်ကလေးကလည်း လွင့်လွင့်လာနေသည်။

မြေပြင်နှင့် တောတန်းတို့ထက်တွင် မြူပြာပြာ လွှမ်းနေ၏။ ကောင်းကင် က မကြည်လွန်း။ မှုန်လည်း မမှုန်လွန်း။ အနောက်ဘက်ဆီမှ တိမ်ဖြူဖြူတို့၏ နောက်ပါးတွင် ရွှေလျှံလဲ့လဲ့ ပြေးနေသည်။

တန်ခူးဆိုသည်က နှစ်သစ်တစ်ခု၏ အစပါ။ နှစ်သစ်တစ်ခု၏ စခြင်းကို ပြသော လက္ခဏာတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှပ ထင်ရှားနေကြသည်။

သစ်ညိုပင်သည် လည်းကောင်း၊ ဘန်ပွေးပင်သည် လည်းကောင်း၊ ရှာယားပင်သည် လည်းကောင်း၊ ပိတောက်နှင့် စိန်ပန်းပင်တို့သည် လည်းကောင်း... ကျွန်တော့်ရှေ့၌ မြင်သမျှသော ပင်အို ပင်ပျိုတို့သည် ရွက်သစ်တွေကို ဆင်ထား ကြ၏။ ရွက်ဝါရွက်ဟောင်းတွေက တစ်ပေါင်းတည်းက ကြွစင်ကုန်ခဲ့ပြီ။ မနု တော့သော်လည်း မရင့်သေးသော ရွက်သစ်တို့သည် ပျိုပျိုလွင်လွင် ရှိလှသည်။ နှစ်သစ် အချိန်သစ်မှာ လောကကို ပျိုမျစ်ခြင်းဖြင့် တန်ဆာဆင်နေကြသည်။

ပွင့်စုံတို့ကလည်း ရောင်မျိုးကြွယ်လှ၏။ စိန်ပန်းနီနီရဲရဲကတော့ တစ်ခဲနက် အားမာန်အရှိဆုံး ဖြစ်သည်။ ၎င်းတွေကလည်း အားကျမခံ ထိန်ထိန်ဝါနေ၏။ တရုတ်စံကားတွေကလည်း အပြိုင်ပွင့်နေ၏။ စွယ်တော် ဖြူဖြူတွေကတော့ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသည်။ ကံ့ကော်ပွင့်ကြွေတွေကလည်း သင်းပျံ့ဆဲပါ။

ပိတောက်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်တော်က အပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။

ပိတောက်တွေကတော့ မပွင့်သေးပါ။ သို့ရာတွင် သတိထား ကြည့်သဖြင့် ထွက်ပြုစ အဖူးအင့် စိမ်းစိမ်းလုံးလုံးလေးများကို တွေ့ရသည်။

ဪ... ပိတောက်တွေလည်း ပွင့်ချိန်နီးပြီ။ မနက်ဖြန်လော... သန်ဘက်ခါလော...။ တစ်ရက်... နှစ်ရက်... သုံး လေးရက်... ပွင့်တော့ ပွင့်ရော့မည်။

ကျွန်တော့်ရင်က ခုန်လာသည်။ နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ခုန်လာသည်။

ရင်ခုန်ရင်းက ကျွန်တော်သည် လက်တွင်း၌ ကိုင်စွဲထားသော အရာလေးကို ငဲ့ကြည့်မိ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် ပြုံးမိသွား၏။

ကျွန်တော့် လက်တွင်းမှာက စိပ်ပုတီးလေး တစ်ကုံးပါ။ စိပ်ပုတီးနှင့် ရင်ခုန်ခြင်းတို့မှာ မဆီဆိုင်လှပါ။ သည်နေရာ သည်မြေကလည်း ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ငြိမ်းရမည့် နေရာပါ။ မြေပါ။

ကျွန်တော် ငိုလျက် စဉ်းစားနေခိုက် နောက်ပါးမှ ချောင်းဟန့် အသံပေးသည်ကို ကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဆီ ရှေးရှုချဉ်းကပ်လာသော ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလကို တွေ့ရသည်။

ဦးပဉ္စင်း...။ ဆရာတော်ကြီး ဦးတိလောက ရှိသေး၍သာ ဦးဝိမလကို ဦးပဉ္စင်းဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ကြသည်။ အမှန်မှာ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်ထိုင်၍ ကိုယ့်ဘာသာသာသနာပြုနေတော်မူမည်ဆိုလျှင် ဦးဝိမလကိုလည်း ဆရာတော်ဟု ခေါ်ကြရပေမည်။ ဦးဝိမလ၏ သက်တော်မှာ ၄၀ ကျော်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် သက်တော် ၄၀ ကျော်ကြောင်းကို ဖွင့်ပြော၍သာ သိထားကြရသည်။ ပကတိ မျက်နှာတော် အသွင်သက်သက်ကိုသာ ခန့်မှန်းပြောရမည် ဆိုလျှင် ဦးဝိမလ၏ သက်တော်ကို အစိတ်၊ သုံးဆယ်ဟုသာ ခန့်မှန်းပြောဆိုကြမည်။

လူတွေအတွက် သုံးသော စကားနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဦးဝိမလ၏ ရုပ်တော်သည် နုသည်။ အသားတော်များက ဝင်းဖန့်စိုပြည်သည်။ သစ်ခေါက်ဆိုး

ရောင် သင်္ကန်းတော်၏ အရောင်သည် ရင့်မှောင်လင့်ကစား ဦးဝိမလ၏ နုပျိုစိုပြည်ခြင်းကို လွှမ်းမပ်စေနိုင်။ ဣန္ဒြေတော်ကို ဖြည့်စွက်ပေးသော သတ္တိသာ ထူး၏။

ဦးပဉ္စင်းက ချောင်းဟန် အသံပေးသော စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်သည်။ ကျွန်တော်က ငိုနေသူ မဟုတ်လော။ ဝိပဿနာစကားနှင့် ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်က ဥဒ္ဒစ္စ ဖြစ်နေသူပါ။ စိတ်ပျံ့လွင့်နေသူပါ။ သည်လိုလူမျိုးက လန့်တတ်သည်။ ဦးပဉ္စင်း လမ်းလျှောက်လျှင် ခြေသံ မပေါ်ဘဲ အလွန် ညင်သာသိမ်မွေ့၏။ ချောင်းဟန် အသံမပေးဘဲ အနီး ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော် လန့်ပေတော့မည်။

ဦးပဉ္စင်း ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်သော ကျွန်တော်က ထိုင်နေသော ပျဉ်တစ်ပြားခင်း ခုံတန်းမှ ဖယ်ပေးသည်။ ခုံတန်းပေါ် ဦးပဉ္စင်း ထိုင်မိသောအခါမှ ဦးချ ကန်တော့ပြီးလျှင် မြေပြင် မြက်ခင်းထက်၌ ကျွန်တော်က ပုဆစ်တုပ်လျက် ထိုင်၏။

ဦးပဉ္စင်းက အေးချမ်းပျော့ပျောင်းသော အသံတော်ဖြင့် မိန့်၏။

“ဟိုဘက်က ဒကာကြီးကို တရားစစ်ပြီး ရှင်းလင်း ညွှန်ပြနေလို့ ဦးပဉ္စင်း နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ သည်းခံကွဲ မောင်လေးလှိုင်၊ ငါ့တပည့် စောင့်နေရတာ ကြာသွားသလား”

“မကြာလှပါဘူး ဘုရား၊ ပြီးတော့ တပည့်တော် ပုတီးပတ်လဲ ခုနင်ကလေး တွင် ပြီးပါတယ်”

“ဒီနေ့ မောင်လေးလှိုင် ဘာစိပ်သလဲ”

“ဓမ္မဂုဏ်တော်ပါ ဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု... ဝိပဿနာ အားထုတ်သူတွေဟာ ဓမ္မာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း မှန်မှန်ပြုရတယ်၊ ဒါတော့ မမေ့နဲ့နော် တပည့်”

“အရှင်ဘုရား ဆုံးမထားတာကို တပည့်တော် စွဲမြဲအောင် မှတ်ထားပါတယ် ဘုရား”

“မှတ်ထားကွဲ့၊ ဒါကိုလည်း မှတ်ထား... ဦးပဉ္စင်း သင်ခဲ့တဲ့ တခြားဟာ တွေလည်း မှတ်ထား၊ မမေ့စေနဲ့၊ ငါ့တပည့်က ဦးပဉ္စင်းတို့ နယ်ဆီ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးပဉ္စင်း၏ နောက်ဆုံး စကားရပ်က ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားစေ၏။

“အရှင်ဘုရား ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တာပါလဲ ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်း၏ မျက်နှာတော်တွင် ပြုံးရိပ်ငွေ့ငွေ့ ထင်လာသည်။ မျက်လုံးတော်များက ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီ စူးစိုက်လျက် တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။ အေးချမ်းသော သည်မျက်လုံးတော်များက ကရုဏာသဘောကိုလည်း ဖော်ပြနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ဘုရား...”

“လောကကြီးမှာ ဘယ်ဟာက ပြုဖို့လွယ်ပြီး ဘယ်ဟာက ပြုဖို့ခက်သလဲ”

“မှန်ပါ။ အကုသိုလ်က ပြုဖို့လွယ်ပြီး ကုသိုလ်က ပြုဖို့ခက်ပါတယ် ဘုရား”

“ကုသိုလ်တရားထဲမှာလည်း ဘယ်တရားမျိုးက ပြုဖို့ အခက်ဆုံးလဲ”

“ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားပါ ဘုရား”

“အိမ်း... အိမ်း...။ ဣစ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ။ အာတာပိ သမ္မဇာနော သတိမာ ဝိနယျလောကေ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿံ... တဲ့၊ ဦးပဉ္စင်း ခဏခဏ ရွတ်ပြတဲ့ ပါဠိတော်ကြီးနော်၊ ဒါကိုလည်း မောင်လေးလှိုင် မှတ်မိရဲ့နော်”

“မှတ်မိပါတယ် ဘုရား”

“ဣစ- ဤမဂ်သာသနာ ဖိုလ်သာသနာတော်၌၊ ဘိက္ခု- သတိပဋ္ဌာန် လုပ်ငန်းစဉ်ကို အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အာတာပိ- မဖြစ်မနေ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ကြိုးပမ်းသော လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ သမ္မဇာနော- ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သဘာဝတရားတို့၌ စူးရှသော ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ သတိမာ- ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ လောကေ- သညက္ခန္ဓာဟူသော ပညတ်စွဲ လောက၌၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ- ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း နှစ်ပါးကို၊ ဝိနယျ- ပယ်ဖျောက်၍၊ ကာယေ- ရူပကာယ ဟူသော ခန္ဓာကိုယ် အစု၌၊ ကာယာနုပဿီ- ရူပကာယကို အဖန်တလဲလဲ ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ- ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ မွေ့လျော်၍နေ၏... တဲ့၊ မောင်လေးလှိုင်တို့က လောကမှာ ဘာနဲ့ နေကြလဲ”

“ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း နှစ်ပါးနဲ့ပါ ဘုရား”

“စောစောက မောင်လေးလှိုင် ငိုနေတာ... ဦးပဉ္စင်းကို မညာနဲ့နော်၊ ဘာမှာ အာရုံရှိနေလဲ”

“အာ... ဟာ... ဟိုသင်း၊ ပန်း... ပန်းပွင့်လေးတွေနဲ့ ရွက်သစ်လေးတွေပါ ဘုရား”

“ချစ်နေတာလား၊ မုန်းနေတာလား”

“အာ... အင်း... အဟင်း... ချစ်... ချစ်နေတာပါ ဘုရား”

“တခြား ချစ်စရာကော ရှိသေးလား”

“ဘာ... ဘာပြောတာလဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်း မေးတာကို ဖြေပါ”

“ရှိတော့ ရှိတာပေါ့ ဘုရား၊ ဟိုတောက်တီးတောက်တဲ့တော့ မရှိသေး ပါဘူး”

“မရှိသေးဘူး၊ နောင်တော့ ရှိဦးမယ်”

“ဘုရား...”

“ထားပါလေ... ထားပါတော့၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းနဲ့ နေကြတယ်။ အဲဒီ လို နေကြတာကိုပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း ကို ပယ်ဖျောက်ဖို့က လွယ်ရဲ့လား မောင်လေးလှိုင်”

“မလွယ်ပါဘူး ဘုရား”

“မလွယ်တဲ့ ကိစ္စမို့ ကလျာဏဘုမ္မိစခန်း ရောက်ပြီးတဲ့ ပါရမီရှင်ဟာ ရှေ့ဆက်ခရီးသွားဖို့ ဘယ်တရားတွေကို ပြည့်သထက် ပြည့်အောင် ဖြည့်ကြ ရမလဲ”

“တင်ပါ၊ အာတာပီ၊ သမ္မဇာနော၊ သတိမာ၊ ဝိနေယျ၊ ဒီတရားလေးပါး ပါပဲ ဘုရား”

“အဲဒါတွေကို ဖြည့်ဖို့ကကော လွယ်ရဲ့လား”

“မလွယ်ပါဘူး ဘုရား”

“မလွယ်ပေဘူး၊ ဒါကြောင့် စောစောက ဦးပဉ္စင်း ဆိုလိုက်တယ်၊ မောင်လေးလှိုင်ဟာ ဦးပဉ္စင်းတို့နယ်ဆီ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ် ဘူးလို့”

“တပည့်တော်ဟာ ဦးပဉ္စင်းဆီတော့ ခဏခဏ ရောက်မှာပါပဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းက သတ်သတ်၊ ဟောဒီ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက သတ်သတ်၊ ပညတ်တွေပါကွယ်၊ ဦးပဉ္စင်း သုံးလိုက်တဲ့ စကားက ဦးပဉ္စင်းတို့နယ်”

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းနည်းသွား၏။ အားငယ်သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်သွား၏။

“ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တာလဲ ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်အတွက် ဒီဘဝမှာ ပါရမီမရှိဘူး၊ ဒီလိုလား ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းက ပြုံးပြီး လက်ဝါး ကာပြတော်မူ၏။

“ပါရမီဆိုတဲ့ စကားကို ကံဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ အရမ်းမသုံးနဲ့ တပည့်ရယ်၊ ဪ... ဒါထက် ဥပကရဟန်းကြီးအကြောင်းကို မောင်လေးလှိုင် ဖတ်ဖူးတယ်နော်”

“ဖတ်ဖူးပါတယ် ဘုရား”

“မြတ်စွာဘုရားဟာ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေကို တရားဦးဟောဖို့ မိဂဒါဝုန်ဆီ ကြွလာတုန်း လမ်းမှာ ဥပကနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ သူက ဘုရားကို ဘုရားအဖြစ်နဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့သူပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ချက်ချင်း တစ်မဂ် တစ်ဖိုလ်မရပါဘူး၊ ကြားကာလလေး ခံသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဦးပဉ္စင်း၏ စကားကို နားထောင်နေရာမှ ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားသည်။

“ဦးပဉ္စင်းက တပည့်တော်ကိုလည်း ဆာဝါတို့ ဘာတို့နဲ့ ညားပြီး ဒုက္ခတွေ့ရဦးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းက ပြန်မေးမယ်၊ အဲဒီဘဝမျိုး ဒုက္ခလို့ မောင်လေးလှိုင်က အခု သိမ်းပိုက်မျိုးချနိုင်ပြီလား”

သည်မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေပါ။ ပြုံးပြီးသာ မျက်လွှာချနေ၏။

“မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မဖြေပါနဲ့ကွယ်၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝကို ဦးပဉ္စင်းက ပြောရတယ်၊ မောင်လေးလှိုင်က အသက် ၁၈ နှစ်ဆိုတော့ ငယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ရှေ့လျှောက် ဖြစ်ကြည့်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဦးပဉ္စင်း အပြစ်လည်း မတင်ဘူး၊ သောတာပန် အရိယာကြီးတွေတောင်မှ ရုပ်ထိုးကျင့်သော တဏှာနဲ့ နာမ်ထိုးကျင့်သော တဏှာ နှစ်ပါးမှာ နာမ်ထိုးကျင့်သော တဏှာကိုသာ ပယ်နိုင်ကြသေးတယ်၊ ရုပ်ထိုးကျင့်သော တဏှာကိုတော့ မပယ်နိုင်ကြသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အိမ်ရာထောင်ခြင်း၊ စီးပွားရှာခြင်း ကိစ္စတွေ ရှိနေကြသေးတယ်၊ ပုထုဇဉ်ရဲ့ သာယာခြင်းနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ပါရမီခံလေးကို ကြိုက်တာမို့ နောက်ဆုံးစကား ဦးပဉ္စင်း မှာလိုက်ချင်တယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းတို့နဲ့အတူ ရှိနေတုန်းမှာ မောင်လေးလှိုင်ဟာ ရသင့်တဲ့ ဉာဏ်တွေ ရခဲ့ပါပြီ၊ ဖြေစမ်းပါဦး မောင်လေးလှိုင်၊ အန္တပုထုဇဉ်တွေကို ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးနေတဲ့ အခြေခံအကြောင်း ယုံမှားခြင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ”

“မှန်လှပါ၊ တစ်... သံသရာ ရှေ့အစွန်း၌ ယုံမှားခြင်း၊ နှစ်... သံသရာ နောက်အစွန်း၌ ယုံမှားခြင်း၊ သုံး... သံသရာ ရှေ့နောက်အစွန်း၌ ယုံမှားခြင်း၊ လေး... သစ္စာလေးပါး တရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ ဒီလေးပါးပါ ဘုရား”

“အကျိုး ယုံမှားခြင်း လေးချက်ကကော”

“ဘုရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ တရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ သံဃာ၌ ယုံမှားခြင်း၊ မိမိအကျင့်၌ ယုံမှားခြင်း၊ ဒီလေးပါးပါ ဘုရား”

“မောင်လေးလှိုင်မှာ အခု ဒီယုံမှားခြင်းတွေ ရှိသေးရဲ့လား”

“မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား”

“ဘယ်တရားတွေကြောင့် မရှိတော့ရသလဲ”

“ဒိဋ္ဌဓမ္မ... မြင်အပ်ပြီးသော တရား၊ ပတ္တဓမ္မ... ရောက်အပ်ပြီးသော တရား၊ ဝိဒိတဓမ္မ... သိအပ်ပြီးသော တရား၊ ပရိယောဂါဠဓမ္မ... ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီးသော တရား၊ အဲဒီတရားလေးပါးကြောင့်ပါ ဘုရား”

“အဲဒီဉာဏ်အဆင့်ကို ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ- ယုံမှားခြင်းဘဝမှ လွတ်မြောက်တဲ့ စင်ကြယ်ခြင်းအဆင့်ပါ ဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု... ဦးပဉ္စင်း အားရ ကျေနပ်လှတယ်ကွယ်၊ အခု ပြန်ရတော့မယ် ဆိုတော့လဲ နှမြောယူကျုံးမရ ရှိလှတယ်၊ ရှိစေတော့လေ၊ ငါ့တပည့်မှာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ သမ္မသနဉာဏ်တွေ ပြီးလို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် စခန်းဆီကိုတောင် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ၊ ဒီသာသနာမှာ သက်သာရာကို ရှာတတ်ပြီ။ ရှေ့လျှောက်ပြီးဘယ်နေရာဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကလျာဏမိတ္တ ဆိုတဲ့ ဆရာကောင်းကို ရှာပါ၊ လူဆရာကိုလဲ ရှာပါ၊ စာဆရာကိုလဲ ရှာပါ၊ ကြားရဲ့လား”

“တပည့်တော် မှတ်နေပါတယ် ဘုရား”

“ငါ့တပည့်ဟာ အန္တ မဟုတ်တော့ပေမဲ့ ပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ လောကမှာ ခုံခုံမင်မင် ဆက်လျှောက်လေဦးမယ်၊ လောကအတွက် အစောင့်

အရှောက်လေးလဲ ဦးပဉ္စင်း ပေးလိုက်မယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ရယ်၊ သစ္စာရယ်၊ မေတ္တာရယ်၊ ဘာတဲ့... ပြန်ပြောစမ်း”

“အဓိဋ္ဌာန်ရယ်၊ သစ္စာရယ်၊ မေတ္တာရယ်ပါ ဘုရား”

“အိမ်း... ဉာဏ်ရှိသလို သုံးတော့၊ ဒုက္ခနဲ့ အန္တရာယ်တွေရင် သုံးတော့ ဟုတ်လား”

“စိတ်ချတော်မူပါ ဘုရား”

“အိမ်း... နေစောင်းပြီ၊ ပြန်လမ်းကို ပြန်ပေတော့”

ကျွန်တော်က ဦးပဉ္စင်းကို ဦးချကန်တော့သည်။ ကျွန်တော် ကန်တော့ အပြီး၌ ဦးပဉ္စင်းသည် နေရာမှ ထကာ နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူများ ရှိရာ ကံ့ကော်တောဘက်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

ကျွန်တော့် ရင်မှာသာ ဟာကျန်ရစ်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို နောင်တရ ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့လည်း ရှိလှသည်။

ကျွန်တော်က စိပ်ပုတီးလေးကို အိတ်တွင်း ထည့်လိုက်ပြီး တရားဟော ဓမ္မာရုံ ရှိရာဘက်သို့ လေးပင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။

ဓမ္မာရုံ၏ အရှေ့ဘက် ကျောင်းပရိဝုဏ်အဝ လမ်းပေါ်၌ ဟေးလ်မင်း အမျိုးအစား ကားအနက်လေးတစ်စီး ဆိုက်ထား၏။

ကားတွင်းသို့ ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ထည့်သွင်းနေရာမှ အသက် ၃၀ ခန့် အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မြင်သော် လှမ်းပြော၏။

“ဟေ့... ဇာတ်လိုက်၊ ဘယ်သွားဦးနေသလဲ၊ ရှာမတွေ့လို့ မင့်အဒေါ်က ဆူနေပြီ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်မပြောဘဲ ဓမ္မာရုံ လှေကားဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။ လှေကားဦးတွင် အသက် ၅၀ ကျော် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး

ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော့် ဦးလေး ဦးစိန်ဟန်နှင့် အဒေါ် ဒေါ်မြမေတို့ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ မြင်သည် ခဏ၌ပင် အဒေါ်က စကြိမ်းတော့၏။

“တကတဲ ဘယ်ကြွနေသလဲ၊ အချိန်မီ ပြန်ရမှာကို မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဟိုဘက်နားမှာ ဦးပဉ္စင်း ဆုံးမတာကို နာခံနေ လို့ပါ”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဖော်အလှော် ရမလား လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ပြန်ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ မပြောလိုက်ချင် ဘူး”

ဦးလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝင်ဟန့်တား၏။

“အို... မမြမေ၊ မင်းဟာက ဘယ်လိုလဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာ”

“ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာ မို့လို့ပေါ့၊ ရှင် မသိဘူးလား၊ ဒီနေ့ သင်္ဘောဆိပ် ဆင်းကြိုရဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီနေ့ ဝေဝေ ပြန်ရောက်မယ်၊ ကျွန်မတို့ပါ သွားမကြို လို့ ကောင်းမတဲ့လား”

“ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ... မောင်လေးလှိုင်၊ သွား...ပစ္စည်းတွေ သယ်၊ မြန်မြန်သယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ကျွန်တော်က ဓမ္မာရုံပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

သည်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော်ရော၊ ဦးလေးရော အဒေါ်ပါ သုံးညအိပ် တရားလာထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးညအိပ် ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာလိပ်၊ အဝတ် သေတ္တာမှ စကာ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းလေးများ ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပစ္စည်းများကို ကားဆီသို့ ထမ်းသယ်သည်။ စောစောက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစကားပြောသော အသားမည်းမည်းနှင့် လူမှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်မောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်မောင်းပါ ကူသယ်သော ကြောင့် မကြာမီပင် ပစ္စည်းများ ကားပေါ် အားလုံး ရောက်ကုန်၏။

ကားပေါ်တွင် နောက်ခန်း၌ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ခန်း၌ ကိုအောင်မောင်း၏ ဘေးတွင် ထိုင်သည်။

ကားအထွက်၌ ကျွန်တော်က သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့ဖြင့် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ် သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်ကြီးကို သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်မိ၏။

ဪ... သည်နေရာကား ဦးပွင်းမိန့်သကဲ့သို့ ဦးပွင်းတို့နယ်၊ ကိလေသာ ကို သမုဇ္ဈေဒပဟာန်သဘောဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်နိုင်သူ၊ သို့မဟုတ် ပယ်သတ် လိုသူတို့၏ ထာဝရစံရာ ဌာန။

သည်နေရာကယခုကျွန်တော်ခွာခဲ့ပြီ။ကျွန်တော်ရှေးရှုသွားနေသည်
က လောကပါ။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဖြင့် လူတို့ နေကြသော လောကဆီကိုပါ။

ထိုစဉ် ကားနောက်ခန်းမှ ဦးလေး၏ မေးသံ ပေါ်လာ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဝေဝေ ပြန်လာတာ နောက်ကျပါလား”

“အင်းလေ...သူ့အမေက ပြောတယ်၊ အခုက နောက်ဆုံးနှစ်တဲ့ ဒါကြောင့်
မို့ သူငယ်ချင်းမတွေနဲ့ လိုက်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ဆီ လည်သတဲ့၊ သင်္ကြန် မတိုင်မီ
အရောက်ပြန်လာတာ”

“အတော်ပဲ၊ သင်္ကြန်တွင်းကျရင် ကိုထင်အောင်နဲ့ မလှနုတို့လဲ လိုက်
တရားထိုင်မလိုတဲ့၊ ဝေဝေပါ အပါခေါ်ရမယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှင့်မလဲ လူတကာကို တရားထိုင်ဖို့ လိုက်ဆွယ်နေတယ်”

“ဝိမုတ္တိရသကွဲ့၊ ကိုယ် ခံစားရသလို သူတကာကိုလည်း ခံစားစေချင်
တယ်၊ စေတနာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဝေဝေက လှတုန်း၊ ပတုန်း၊ ငယ်တုန်း၊ ရွယ်တုန်း တရားထိုင်ခိုင်း
လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟ... အရပ်ဆိုးမှ၊ ကြီးမှ တရားထိုင်ရမယ်လို့ မင့် ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“ဒါတော့ ရှင် ပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြောတာက ဟိုက ထိုင်ချင်
ပါ့မလား”

“အေးပါ၊ ငါကလဲ မထိုင်ချင်ရင် ဇွတ်မခေါ်ပါဘူး၊ အေး အဟေး... တရား
လိုက်ထိုင်ပြီး အကျွတ်တရား ရလို့ ယောဂီဝတ်သွားမှဖြင့် မင့်သားက ငါ့ ခွင့်လွှတ်
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟား... ဟား...”

ဦးလေးက သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်လာ၏။

အမှတ်မထင် နားထောင်လိုက်လာသော ကျွန်တော့် နားတွင်ကား
စကားလေး နှစ်လုံးက စွဲထင်ကျန်နေသည်။

ဝေဝေ...

နာမည်... မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ နာမည်...။

နာမည်လေးက လှသည်၊ လူလည်း လှမည် ထင်သည်၊ ဪ... အဒေါ်က
လှသည်၊ ပသည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ လှပလျှင်တော့...။

ဝေဝေ ခေါ်သော မိန်းမသားတစ်ယောက်။ သည်သဘောက သညက္ခန္ဓာ

ပါ။ လှသည်။ လှသည် ဆိုတော့ စွဲမက်ဖွယ်ရာ။ သည်သဘောက သင်္ခါရက္ခန္ဓာပါ။
စွဲမက်ဖွယ်ရာဆိုတော့ ချစ်မည်။ ချစ်ဖွယ်ရာလေးဟု သိမ်းပိုက်ခံစားမည်။ အဲသည်
တော့ ဝေဒနက္ခန္ဓာ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ယန္တရားစက်က လည်လိုက်ပြီ။

မြတ်စွာဘုရား... မဆီမဆိုင်ဘဲ အမှတ်မထင်သော တစ်ခဏအတွင်း
မှာ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း လောက၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ယန္တရားစက်သည် ကျွန်တော့်
ရင်တွင်း၌ လည်ဖြစ်အောင် လည်လိုက်ပါသည်။

အဲသည်တုန်းက ဝေဝေ... နောက်တော့ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော
မမဝေ...။

မမဝေကို ကျွန်တော် မြင်ပင် မမြင်ဖူးသေးပါ။

အခန်း (၃)

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင် နေစဉ်က အကျင့်ပါလာသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော် အစောကြီး နိုးလာသည်။ အစဉ် ဆက်မှိန်းပြီး ဇိမ်နှင့် ကွေးနေဦးမည် စိတ်ကူးသေးသော်လည်း ဦးပဉ္စင်း၏ ဆုံးမစကားတို့ကို နား၌ ကြားယောင်လာ၏။

အာတာပီ... သည်စကားက လုံ့လဝီရိယကို ညွှန်းသည်။ ထိန မိဒ္ဒ ခေါ် ထိုင်းမှိုင်း ငိုက်မျဉ်းခြင်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောပါ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတုန်းကမူ နံနက် ၂ ချက်တီးဆိုလျှင် အိပ်ရာမှ ထကြရသည်။ ကိုယ်လက် သုတ်သင်၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၍ တစ်နာရီတရားထိုင်ရသည်။ နံနက် ၄ နာရီကျမှ စားဖွယ်ရာကို စားသောက်ကြရသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အပိုင်စားရသော အိမ်အောက်ထပ် နောက်ဖေးပိုင်း အခန်းကျဉ်းလေးမှ ထွက်လာကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း မီးဖွင့်ပြီး တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို ကြည့်မိ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်တော် ပြုံးမိသွား၏။

၄ နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ အကျင့်ပါ၍ စောစောနိုးသည် ဆိုရလင့်ကစား ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ နိုးသည့်အချိန်နှင့်စာလျှင် ၂ နာရီတိတိ နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဪ... စိတ်ဟူသည်ကား အခက်သား။ ချည်တိုင်မှာ နှောင်ထားသည့် နွားနှယ်ပါတကား။

နည်းနည်း လျှော့လိုက်သည်နှင့် နည်းနည်းပြေးလိုသည်။ လုံးဝ ကြီးကို ဖြေလိုက် လျှင်ကား...။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဖေးဘက် ပြန်လာပြီး သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ် သည်။ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ပြီး လက်ကို သန့်စင်အောင် ဆေး၍ ရေအေးအေး တစ်ခွက် သောက်သည်။ ထိုနောက် ပြတင်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ၅ မိနစ်ခန့် လေသန့်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှူသည်။

အပြင်ဘက်၌ ကျေးငှက်လေးများပင် အိပ်တန်းတက်ရာမှ နိုးမလာကြ သေး။ အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ ရောင်နီသည် ပျော့ပျော့ရဲရဲ သန်းစပြုနေ၏။ ဪ... တစ်နာရီနီးပါး အချိန်ရနိုင်သေးသည်။

ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး လှေကားအတိုင်း ခြေဖျားထောက်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်ခဲ့သည်။

ဘုရားခန်း၏ ဘုရားစင်၌ ရောင်စုံမီးပွင့်လေးများကို တစ်ညလုံး ထွန်း ထားသည်။ လှပပြောင်လက်သော ကျွန်းသားကျောင်းဆောင်၏ နောက်ကျောမှ စိမ်းမြသော ဗောဓိညောင်ပုံ ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားချပ် ဖြစ်၏။ ယင်းကို နောက်ခံ ပြုလျက် တံကဲနှင့်တကွ ပြည့်စုံတင့်တယ်သော ရတနာပလ္လင်ထက်တွင် ဘုမ္မိဖဿ မုဒြာ ထုလုပ်ထားသော ရွှေဆင်းတုတော်တစ်ဆူသည် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ စံတော် မူနေ၏။ စိမ်းပြာရောင် ဖန်ညောင်ရေအိုး အကောင်းစားများအတွင်း၌လည်း ပန်းပွင့်များ ဝေဆာလန်းဆန်းနေ၏။

ဘုရားစင်ရှေ့အောက်ရှိကြမ်းပြင်တွင် ကော်ဇောတစ်ချပ် ခင်းထား၏။ ကော်ဇောပေါ်တွင် လေးထောင့်ပုံ သိုးသားရေခင်း ရှိနေသည်။

သိုးသားရေခင်းပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်လိုက်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို ကန်တော့၍ ကျွန်တော်သည် ရှေးဦးစွာ သရဏဂုံ ဆောက်တည်သည်။ ထိုနောက် ဦးပဉ္စင်းသင်ပြထားတော်မူသည့် နည်းအတိုင်း အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ဆောက်တည် သည်။

“ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ပိသုဏာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
 ဖရုသာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
 သမ္ပပ္ပလာပါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
 မိစ္ဆာဇီဝါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
 အာမဘန္တေပါ အရှင်ဘုရား”

သီလ ဆောက်တည်ပြီးသောအခါ တရားထိုင်ခါနီး၌ မပြုလျှင် မပြီးသော ပရိကံကို ကျွန်တော် ပြုသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် ဖြစ်တော်မူ ကြကုန်သော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အမိ အဖ၊ ဆရာသမားတို့အား နှိမ့်ချ ရိုကျိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် မပြစ်မှားအပ်သော အနန္တကျေးဇူး ရှင်များ၏ အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသော အပြစ်များ ရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုအပြစ်များကို တပည့်တော်အား အစဉ် သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါရန် တပည့်တော်က ရိုသေစွာ တောင်းပန်ဝန်ချ ကန်တော့ ပါ၏ ဘုရား။

အခြား တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်များက တပည့်တော်အပေါ်၌ ပြစ်မှား ကျူးလွန်သော အပြစ်များ ရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ထိုအပြစ်များကို တပည့်တော်က ကျေနပ်စွာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်သည် ယခု တရားအားထုတ်နေသော အချိန် ကာလအတွင်း၌ တပည့်တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တွယ်တာ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ အနန္တကျေးဇူးရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း အပ်နှင်း၍ ထားပါ၏ အရှင်ဘုရား။

သာသနာတော်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်အားပေး ချီးမြှောက်ကြကုန်သော အလုံးစုံသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံ သော နတ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ မိခင် ဖခင် ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ ကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

သူတော်ကောင်းများ၏ မေတ္တာကို ခိုလှုံ၍ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်
မြောက်ရန် တရားအားထုတ်သော တပည့်တော်အား အလုံးစုံသော သူတော်ကောင်း
အပေါင်းတို့က စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု ခွင့်ပြု နည်းပေးတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။”

ပရိကံ ပြုပြီးသောအခါ ပလ္လင်္ကံ အာဘုဇိတွာ ဟူသော ဥပဒေသအတိုင်း
ကျွန်တော်သည် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်သည်။ ဥဇုံ ကာယံ ပဏိဓာယ ဟူသည့်အတိုင်း
ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ထားသည်။ ဘယ်ဘက် လက်ဖဝါး
ပေါ်၌ ညာဘက် လက်ဖဝါးကို တင်ထား၍ လက်မ ထိပ်ချင်း အသာထိထား
သည်။ နောက်ဆုံး၌ ပရိမုခံ သတိ ဥပဋ္ဌပတွာ ဟူသည်နှင့်အညီ သတိကို အာရုံဆီ
ရှေးရှုညွတ်လိုက်ပါသည်။

နှာသီးဖျားကို တိုး၍ တွန်း၍ ဝင်လေနှင့် ထွက်လေသည် လှုပ်ရှားနေ
ကြ၏။ ထို တိုးသဘော တွန်းသဘောလေးဆီ သတိကို ကပ်ပြီး စိတ်ကို ကျွန်တော်
က ညွတ်ထား၏။ ဝင်လေ ထွက်လေကို မှန်မှန်ရှုသည်။ ဝင်သမျှ ထွက်သမျှကို
သတိမလွတ်စေဘဲ မှတ်နေသည်။

တွန်းသဘော၊ တိုးသဘောလေးက ရုပ်... ပါ။ သိနေသည်က စိတ် (ဝါ)
ဝိညာဉ်ပါ။ ဝိညာဉ်ကို ရုပ်ဆီ ကပ်ပြီး ထင်ရှားအောင် လုပ်ပေးနေသည်က သတိ
ပါ။ ဤကား ရုပ်၊ ဤကား ဝိညာဉ်၊ ဤကား သတိ... ဟု ခွဲခြားပေးနေသည်က
ပညာပါ။ သတိနှင့် ပညာတို့က စေတသိက်များ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နည်း နာမ်
တရားများ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံး ပေါင်းလိုက်တော့ ရုပ်၊ ဝိညာဉ်၊ နာမ် သို့မဟုတ်
ရုပ်၊ စိတ်၊ စေတသိက်။ ပရမတ်တရားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆင်ခြင်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ် ရှုခြင်း
အမှုကို ဆက်ပြုသည်။

မကြာပါ။ ဝသီဘော်လေးက ရှိနေသောကြောင့် မျက်လုံး မှိတ်ထား
လျက်က ဖြူဖြူနီမိတ်ကို မြင်လာသည်။ အစ ပထမတော့ ရေနွေးငွေ့ အလုံးလေး
လိုပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖြူဖြူ အငွေ့တန်းလေးသည် နှာခေါင်းတွင်း၌ ဝင်လိုက်
ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်နည်း အာနာပါနုလုပ်ငန်း၌ ရုပ်နာမ်ကို ဖမ်းရန် တံခါး
လေးပေါက် ရှိသည်။ နှာသီးဖျားကား တစ်ပေါက်၊ ငယ်ထိပ် ဦးနှောက်ကား တစ်
ပေါက်၊ နှလုံး ရင်ညွန့်ကား တစ်ပေါက်၊ ဝမ်းဗိုက်ချက်တိုင်ကား တစ်ပေါက်။

သတိလျှင် ရှေ့သွားပြု၍ ပညာဖြင့် စောင့်ဖမ်းရှုရမည့် တံခါးပေါက်များ ဖြစ်ပါသည်။ သမာဓိအားကောင်းလျှင် တံခါးပေါက်တိုင်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းနိမိတ်သည် ထင်မြဲ ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော် မြင်နေရသည်မှာ ပထမ တံခါးပေါက်မှ နိမိတ် ဖြစ်လေသည်။

ဝင်လေ၊ ထွက်လေ၏ တွန်းသဘော၊ တိုးသဘောလေးမှာက ဖောဋ္ဌဗ္ဗသညာ ရှိသည်။ နှာသီးဖျားရှိ ကာယပသာဒဓာတ်များ၌ ကာယသညာ ရှိသည်။ ယင်းသညာ နှစ်ပါးတို့ ဆုံမှုကား သတိ သို့မဟုတ် သပ္ပဋိဗသညာ ဖြစ်လေသည်။ သပ္ပဋိဗသညာသည် သညာဝိညာဉ်၌ ထင်သည်။ ဤသဘော လေးရပ်တို့ပေါင်းဆုံ မိခြင်းကို ဓမ္မ လေးချက် ပေါင်းဆုံသည်ဟု ခေါ်သည်။ ဓမ္မ လေးချက် ပေါင်းဆုံမိသောအခါ ဖောဋ္ဌဗ္ဗသညာနှင့် ကာယသညာဟူသော မူလသညာ နှစ်ပါးသည် ချုပ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသညာနှစ်ပါး၏ ပညတ်ရိပ်ကား သညာဝိညာဉ်တွင် ကျန်ရစ်၍ နိမိတ်အဖြစ် ထင်သည်။ နိမိတ်ထင်သည် ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အာရုံကို မြင်သိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျွန်တော်က ဖြူဖြူအငွေ့တန်းလေးကို မြင်သိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သတိကို ငယ်ထိပ်ဆီ ရွှေ့၍ ဆက်လက်ရှုမှတ်သည်။ အတန်ကြာ ရှုမှတ်သောအခါ မူလနိမိတ် ဖြစ်သော ဖြူဖြူတန်းတန်းလေးသည် ပျောက်သွား၏။ ယင်းအစား မြူကင်းတိမ်ရှင်းသော ကောင်းကင်ပြင်နှင့်တူသော အကြည်ဓာတ်ကြီးသည် ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြည်ဓာတ်ကို နောက်ခံပြု၍ ဝိပဿနာတိမ်စိုင့်လိုလို နိမိတ်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ယင်းနိမိတ်ကြီးကား အဖြူသက်သက် မဟုတ်။ အဖြူအဝါ၊ အနီ၊ အညို၊ အစိမ်း၊ အပြာရောင်မျိုးတွေ စုံနေသည်။ ကြည့်မငြီးအောင် လှပ၍ ဆက်၍ ရှုနေချင်ဖွယ် ဖြစ်၏။ သည်အဆင့် ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ သည်စိတ် ပေါ်သည်။ ကြည့်မငြီးဘဲ ဆက်ရှုနေချင်သည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိစိတ်ကို မိမိ ဆုံးမပြီး သတိကို ရင်ညွန့်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

ရင်ညွန့်ဆီ၌ သတိကို ကပ်၍ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုလျက် အတန်ကြာလေး ရှုနေသောအခါ ဝိပဿနာတိမ်စိုင့်လိုလို နိမိတ်ကြီး ကွယ်သွားသည်။ ယင်းအစား စက်ဝန်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ စက်ဝန်း၏ လေးဖက်လေးတန်၌

စက်ဝန်းကို လေးစိပ် အညီအမျှ ပိုင်းထားသော မျဉ်းဖြောင့်တန်း လေးခုလည်း ရှိနေသည်။ အစသော် စက်ဝန်းရော၊ မျဉ်းတန်းလေးများပါ ကျုံ့လိုက် ကားလိုက် နှင့် မှန်မှန်လေး လှုပ်ရှားနေသည်။ အတန်ကြာသော် ငြိမ်သွား၏။ စက်ဝန်းအနား သတ်တစ်လျှောက် ပတ်ပတ်လည်သည် အရောင်တောက်လာသည်။ မျဉ်းတန်း လေးများမှာလည်း တောက်ပသော ရောင်ခြည်လက်တံများ ဖြစ်လာ၏။ ခဏ တွင်ကား ဘာသဏ္ဍာန်ဟု မခေါ်ဆိုနိုင်သော သက်တန့်ရောင်စုံကဲ့သို့ အရောင်များ စုံနေသော အရောင်အဆင်း အလင်း အကြည် ဟူသော လက္ခဏာသဘောများ ပြည့်စုံသည့် နိမိတ်ကို မြင်သိနေရတော့သည်။

ဤအဆင့်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်မှ ထွက်မလာမီ ကျွန်တော် ရောက် ခဲ့သည်။ ရောက်နိုင်ခဲ့၍လည်း ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလက ချီးမွမ်းတော်မူခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် နိမိတ်ဟူသည်မှာ ပညတ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ပရမတ်တရား မဟုတ်ပါ။ နိမိတ်နှင့် မွေ့လျော်နေသမျှ သမထနယ်မှ မလွတ်မြောက်သေးပါ။ ဝိပဿနာနယ်ဆီ ကူးရန်ကား နိမိတ်ပညတ်မှသည် ရုပ် နာမ် ပရမတ်ကို ပညာသိ ဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ရမည်။

အဲသည်အဆင့်ဆီ ကျွန်တော် မရောက်ခဲ့ရသေးပါ။ သို့ရာတွင် ရောက် သမျှ အဆင့်၌ ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေသည်။

ဪ... ကိလေသာကို ပယ်ပုံ ပဟာန်ငါးပါး ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီး ပြီ။ ပဟာန်ဆိုသည်မှာ ပဟာနဟူသော စကားမှ လာသည်။ ပယ်ရှားခြင်း ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

တဒင်္ဂပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ကို တစ်ခဏအားဖြင့် ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ကို ဈာန်ဖြင့် ခွာထားကာ ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သမုစ္ဆေဒပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပဋိပဿမ္ဘနပဟာန် ဟူသည်က ကိလေသာတို့တစ်ဖန် ဖြစ်ပွား မှုမှ ကင်းသော အဖြစ်နှင့် ပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိဿရဏပဟာန်ကား ကိလေသာ တို့ငြိမ်းအေးကင်းစင်ကာ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟူသော အဆင့်ဖြင့် ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဪ... ကိလေသာ ပယ်ရေးမှာ မလွယ်ပါတကား။ သဘောကပင် ခက် သည်။ အလုပ်က ပိုခက်သည်။

ကျွန်တော် ရောက်နေသော အဆင့်မှာ တရားထိုင်နေစဉ် ခဏ၌ ကာမာ ဝစရ ကိလေသာတို့ အခိုက်အတန့် ကင်းသည်ဖြစ်၍ အနည်းဆုံး တဒင်္ဂပဟာန် တော့ ဆိုက်နေသည်။ ဤမျှ ဤခဏသည်ပင် ငြိမ်းအေးချမ်းသာလှပါ၏။

တည်ငြိမ်လှသော အရောင်အဆင်း အလင်း အကြည် လေးချက်ညီသော နိမိတ်ကို ကျွန်တော်သည် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပါ သတိပြုမိရင်း ထိုင်ရှုနေသည်။

ကျွန်တော်၏ နားထဲတွင် အလွန်ဝေးရာမှ လာသော အသံတစ်မျိုးကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ မူလက အဓိဋ္ဌာန်ထားသည်မို့ ကျွန်တော်သည် အသက်ရှူခြင်း ကို ရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရသော အသံမှာ အဝေးက လာသည် မဟုတ်ပါ။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီမှ ၅ နာရီထိုးသံ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဦးချကန်တော့ပြီး အမျှတိုးတိုးဝေ သည်။ အမျှဝေနေစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းများဆီမှ ခြေသံနှင့် ချောင်းဆိုးသံ ကြားရသည်။

ရတနာသုံးပါးကို ဦးသုံးကြိမ် ချပြီး အပေါ်ထပ်မှ ကျွန်တော် အမြန် ဆင်း လာခဲ့၏။

အောက်ထပ် ရောက်သောအခါ အိမ်မကြီး၏ နောက်ဖေးဘက် တံခါးမ ကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။ အမိုးရှိသော စင်္ကြံလမ်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော မီးဖိုချောင် သည် ပေ အစိတ်ခန့် အကွာ၌ ရှိ၏။ မီးဖိုချောင်၌ မီးလင်းနေ၏။

မီးဖိုချောင်အတွင်း၌ တရှဲရှဲ အော်မြည်လျက် လေထိုး ဓာတ်မီးဖိုတစ်ခု သည် မီးအားကောင်းစွာ တောက်နေသည်။ ဓာတ်မီးဖိုထက်တွင် ရေနွေးအိုးငယ် တစ်လုံး ရှိသည်။

မီးဖိုအနီး၌ ကပိုကရို အဝတ်အစား။ ပွရောင်း ပြေကျသော ဆံပင်တို့ နှင့် အသက် ၃၀ ခန့် မိန်းမတစ်ဦး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၏။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မမလှက နိုးနေပြီကိုး၊ ရေနွေး ဆူပြီလား မမလှ”

“ဆူပြီ မောင်လေး၊ မမ ထတော့ အိမ်ရှေ့ခန်း မီးလင်းတာ တွေ့တယ်၊ မောင်လေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမလှ၊ ကျွန်တော် ဟိုသင်း... ဘုရားရှိခိုးနေလို့”

“အေး... မမ ကော်ဖီဖျော်ဦးမယ်၊ မင်း ကျန်တာ လုပ်ပေါ့၊ ဦးလေးတို့

နိုးပြီနဲ့ တူတယ်၊ ခုနစ်က ပြတင်းပေါက်ကနေ အဒေါ် ငုံ့ကြည့်တာ ငါ တွေ့လိုက် တယ်”

စကား ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်က လုပ်စရာရှိသည်ကို အမြန် လုပ်သည်။

ပထမ အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး နှင့် သင်္ဘောသီးမှည့်တစ်လုံးကို ယူ၍ မီးဖိုချောင်ဆီ ပြန်လာသည်။

သင်္ဘောသီးမှည့်မှာ ရေဆေး သန့်စင်ပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံဆေး တော့ဘဲ ကျွန်တော်က နှစ်ခြမ်း ခွဲလိုက်သည်။ တစ်ခြမ်းမှ အစေ့များ ကော်ထုတ် ပြီး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်၏။ ကြောင်အိမ်တွင်းမှ သံပရာသီး တစ်လုံး ယူပြီး လေးစိတ် စိတ်လျက် သင်္ဘောသီးပန်းကန်တွင်း၌ပင် ထည့်၏။ ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံး ဖြုတ်ယူပြီး သီးသန့်ပန်းကန်နှင့် ထည့်၏။ ထိုနောက် သင်္ဘောသီး ပန်းကန် ရော၊ ငှက်ပျောသီးပန်းကန်ကိုပါ အနက်ရောင် ကြွေရည်သုတ် လင်ပန်းလေးတွင် ထည့်၏။ ပန်းကန်ပြားငယ် တစ်ခုထက် လက်သုတ်ပဝါကို တင်ပြီးလည်း ထည့်ရ သေး၏။

‘မမလှ’ ဟု ကျွန်တော် ခေါ်သော မခင်လှက ကော်ဖီ ထည့်ပြီးသော သံမဏိဖြူ ကရားကို လင်ပန်းတွင်း ချလာ၏။

သကြားဘူးငယ်၊ အချိုသောက်ပန်းကန်၊ ငွေဓား၊ ဇွန်း စသည်တို့ကိုလည်း မခင်လှက ကူထည့်ပေး၏။

အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသောအခါ လင်ပန်းကလေးကို မပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် သို့ ကျွန်တော် တက်လာခဲ့၏။

အိပ်ခန်းဝတွင် အဒေါ်နှင့် အရင်တွေ့၏။

“နင့် ဦးလေး နိုးတာ ကြာလှပြီ”

အဒေါ်အသံက ပြတ်သည်။ အပြစ်တင်ရိပ်လည်း လွမ်းနေ၏။

ကျွန်တော်က အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်လိုက်၏။

ခုတင်ထက်တွင် ထိုင်ရင်း ဦးလေးက သမ်းနေ၏။

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပုလေးပေါ်တွင် လင်ပန်းကို ချပြီး ကျွန်တော် ပြန် ထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော့်၌ ကိစ္စမပြီးသေး၊ လုပ်စရာတွေ ကျန်သေး၏။

အိမ်အောက်ထပ်မှ ရေကို ပလတ်စတစ်ပုံး တစ်လုံးနှင့် ထည့်ကာ မဖိတ် စဉ်အောင် သတိထား၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ သယ်ခဲ့၏။

အပေါ်ထပ် အိမ်နောက်ပိုင်း ဝရန်တာ၌ မျက်နှာသစ်ရန် နေရာ ရှိသည်။ ထိုနေရာ၌ ကြွေခွက်တစ်လုံး ရှိသော်လည်း ရေတိုင် တပ်မထား။ ကျွန်တော်တို့ ခြံတွင်း၌ အဝီစိတွင်း မဟုတ်သော ရိုးရိုးရေတွင်း ရှိသည်။ တွင်းမှ ရေကို လျှပ်စစ် မော်တာလေးနှင့် စုပ်ရသဖြင့် အောက်ထပ်၌မူ ရေ ရသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ကား လူနှင့် သယ်ယူရ၏။

မျက်နှာသစ်ရန် နေရာ၌ ရေ၊ ရေခွက်၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရ၏။

အမှန်ကား ယနေ့ ကျွန်တော် အားလုံး လုပ်ရန် နောက်ကျသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မျက်နှာသစ်ရန် အစစ အဆင်သင့် ဖြစ်ရေးအတွက် ကျွန်တော် အရင် စီစဉ်သည်။ ထိုနောက်မှ စားစရာ သောက်စရာကို ပြင်ဆင်ထား ရ၏။ အပေါ်ထပ်မှ လူရိပ်လူယောင် ပြသောအခါ ဖြစ်စေ၊ ခေါ်သောအခါ ဖြစ်စေ စားစရာ သောက်စရာကို ယူသွားရ၏။

ကျွန်တော့်ဦးလေးက ဗိုလ်ဆန်သည်။ အိပ်ရာမှ ထထချင်း မျက်နှာ မသစ်သေးဘဲ ကော်ဖီနက်ခါးခါး များများ သောက်သည်။ သင်္ဘောသီးဖြစ်စေ၊ ငှက်ပျောသီးဖြစ်စေ သစ်သီး စားသည်။ သင်္ဘောသီးမှည့်ကို သံပရာသီးလေးနှင့် သုတ်လိမ်းစားတတ်သည်။ ကမ္ဘာ့ဌာန်းကျောင်းတွင် နေစဉ်က သည်ဟာလေးတွေ မလုပ်ရ၍ သူ့ဝမ်းမမှန်ဟု ညည်းဖူးသည်။

မျက်နှာသစ်ရန် အားလုံး ပြင်ဆင်ပေးပြီးသောအခါ ကျွန်တော် တံမြက် စည်း စလှည်း၏။ အိပ်ခန်းများတွင်းကို နောက်မှ လှည်းရမည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ အပြင်ခန်းများကို အရင်လှည်းရ၏။ အပေါ်ထပ် ပြီးသောအခါ အောက်ထပ်။

တံမြက်စည်း လှည်းပြီးချိန်၌ ကျွန်တော် အတန်ဆာနေပြီ။

ကျွန်တော်က မီးဖိုချောင်ဆီ သွား၏။

မီးဖိုချောင်၌ မခင်လှ သာမက ကိုအောင်မောင်းရော၊ မာလီ ဒရဝမ် ကိုဘိုကေရော ရောက်နေကြပြီ။

ကိုအောင်မောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်ကြောင်း ဆိုခဲ့ ပြီးပြီ။ မခင်လှနှင့် ကိုအောင်မောင်းမှာ လင်မယား ဖြစ်ကြ၏။ ကိုဘိုကေကို

မာလီ ဒရဝမ်ဟု ပြောရခြင်းမှာ ကိုဘိုကေက မာလီအလုပ်ရော၊ ဒရဝမ်အလုပ်ရော လုပ်ရသူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မီးသွေးမီးဖိုပေါ်ရှိ ဒယ်အိုးတွင်းမှ ကျက်နေပြီဖြစ်သော ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်း ကြော်နံ့က မွှေးနေ၏။ ပေါင်မုန့် မီးကင်နံ့လည်း သင်းနေ၏။

မခင်လှက ထမင်းကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ လက်ဖက်ရည် စသည်တို့ကို ပြင်ပေး၏။ ကိုအောင်မောင်းက လင်ပန်းတွင် ထည့်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ထမင်း စားခန်းသို့ သယ်သွား၏။

ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလေးက ထမင်းကြော် တော့ မစားပါ။ အဒေါ်သာလျှင် စားသည်။ အဒေါ်က ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ် သုတ် စသည်ကို မကြိုက်ဟု ဆို၏။ မခင်လှကမူ မကြိုက်တာ မဟုတ်၊ ကပ်စေးနဲ့ တာဟု မှတ်ချက်ပေးဖူးသည်။

မခင်လှက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော၏။

“ကဲ မောင်လေး... အဒေါ်တို့ကို သွားခေါ်ချေ ပြီးပြီလို့”

“ဟာ... မမလှပဲ သွားတော့၊ ကျွန်တော် ဆာလှပြီ၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ဆူချင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ စောစောစီးစီး ကျွန်တော် အဆူမခံချင်သေးဘူးဗျာ”

“အင်း... မင်းတို့ တူအရီးကလဲ ဒုက္ခပဲ”

မခင်လှသည် ညည်းညူပြီး အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား၏။

ကိုအောင်မောင်း မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော် တို့ ယောက်ျား သုံးယောက်သည် ထမင်းကြော် ခူးခပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် သောက်စားကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေခိုက် မခင်လှ မီးဖိုချောင်ဆီ ပြန်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။

မခင်လှသည် စကြိုလမ်းခုလတ်၌ ရပ်လိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ လှမ်း ကြည့်ကာ “ဟော... ဪ...” ဟု မြည်တမ်းသည်။

“ဘာလဲ မမလှ”

ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းမေးသည်ကို မခင်လှက မဖြေဘဲ ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်လာ၏။ ကိုအောင်မောင်းကပါ ဝင်ဆို၏။

“ဘာလဲ... မင်းဟာက အလန့်တကြား”

“အလန့်တကြား မဟုတ်ဘူး တော်ရဲ့၊ လှလို့”

“ဘာလှတာလဲ”

“ဝေဝေရယ်... ကော့လိပ်သူ... လှလိုက်တာ”

“ဪ... ဝေဝေ လှတာများ အဆန်းလုပ်လို့”

“ဒီတစ်ခါက ဆန်းတယ်တော့၊ ဟိုသင်း... အဲ... ကြိုးခုန်နေတာ”

“ဘာရယ်...”

“ကြိုးခုန်နေတာ၊ ဘောင်းဘီတိုအဖြူလေးနဲ့၊ အင်္ကျီလေးကလည်း ဟို... ဘာတဲ့၊ စပိုရပ်၊ ယောက်ျား ဝတ်တာမျိုးလေ၊ အဝါလေး၊ သူ့အသားလေးနဲ့ သိပ် လိုက်တာ”

ကိုဘိုကေက ထမင်းကြော်ကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးနေရာမှ ကျွန်တော့် ကို ပြုံးဖြဖြ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။

“မောင်လေး လှတယ် တဲ့၊ သွားကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော်က ကိုဘိုကေကို ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ထမင်းကြော်ကို ငုံ့၍ စားမြဲ စားနေရာ ကိုအောင်မောင်း၏ တားမြစ်သတိပေးသံ ပေါ်လာသည်။

“ကိုဘိုကေက ဘာမဟုတ်တာ မြောက်ပေးရတာလဲ၊ မောင်လေး မလုပ် နဲ့နော်၊ မင်း ဒီအိမ်ပေါ်က ခြေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးရမှာ”

သည်စကားကမူ ဆန်းသောကြောင့် ကျွန်တော်က ပြန်မေးရ၏။

“အစ်ကိုအောင်မောင်းက ဘာဆိုလိုတာလဲ”

ကိုအောင်မောင်းက တဟဲဟဲ ရယ်ပြီးမှ ဖြေသည်။

“အဲဒါ မင့် မရိုးလောင်းကွ”

“ခင်ဗျာ...”

“မင့်အစ်ကို ဘီလပ်က အဲ... ဟုတ်ပေါင်၊ အမေရီကန်က ပြန်လာရင် လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားတာ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဆက်လက် မစပ်စုလိုသောကြောင့် ကျွန်တော်က ထမင်းကြော်ကို ငြိမ် လျက် စားနေ၏။

မခင်လှကသာ ဟီးခနဲ တစ်ချက် ရယ်ပြီး ပြောသည်။

“ဟိုသီချင်းက မှန်သတော့”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ မင်းက အဆက်အစပ် မရှိ၊ ဘယ်သီချင်းလဲ”

“ဥဩဘသောင် ဆိုထားတာလေ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ လူများဟာ ချောတဲ့ မိန်းမကိုမှ ရတတ်တယ် ဆိုတာ”

“အေးပေါ့... အဟဲ... ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ရထားတာ”

“တော်စမ်းပါ ကလေးကလား”

ကိုအောင်မောင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျဟန် ရယ်မောနေသော ကြောင့် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်သည်။

မှန်တော့ အမှန်သား။ ကိုအောင်မောင်းက အသားမည်းပြီး နှာခေါင်း ပြားပြား၊ မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် အရုပ်ဆိုးသည်။ မခင်လှက ဖြူဖြူစင်စင် လုံးကြီး ပေါက်လှ ဖြစ်၏။

ကိုဘိုကက ကျွန်တော့်ဆီ မေးငေါ့ပြုပြီး ဆို၏။

“ဒါဖြင့် တို့ဇာတ်လိုက်က ကံဆိုးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲဗျ ဦးလေးကိုဘိုကကလဲ၊ မဦးမချွတ်”

“သိဘူးလေ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ ယောက်ျားက ချောတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရတတ်တယ် ဆိုတော့ ချောတဲ့ ယောက်ျားက အရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ် မနေဘူးလား”

ကျွန်တော်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေ၏။ မခင်လှက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မောင်လေးတို့ အမေက လှသလား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဒေါ်နဲ့ မောင်လေး အမေက ညီအစ်မ အရင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖအေတူ အမေကွဲပါ”

“ဩ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာလဲ... ဒါကြောင့်ကိုး ဆိုတာ”

“မောင်လေးနဲ့ အဒေါ်က ရုပ်ချင်း မတူလို့ပါ၊ မတူတာတင် မကဘူး လေ၊ တခြားစီမို့လို့ပါ”

“အေး... အေး... ပြောပေး ခင်လှ၊ နင်ပါ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းနေရမယ်”

“အိုး... မှန်တာ ပြောတာပဲဟာ၊ ဩော်... ဒါထက် မောင်လေး၊ ဝေဝေကို တွေ့ဖူးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဝေဝေက သိပ်လှတယ်၊ ပြီးတော့ မာနလဲ မရှိဘူး၊ သိပ်သဘော ကောင်း တယ်”

“မမလှ”

“ဘာတုံး”

“ဝေဝေဟာ သိပ်လှတယ်လို့ မမလှ ပြောတာ များပြီ၊ တကယ်ပဲ သိပ်လှ သလား”

“ဟဲ့... မိန်းမချင်း လှတယ်ပြောရင် တော်ရုံတန်ရုံ မလှဘဲနဲ့ မပြော ဘူးဟဲ့”

“ထားပါတော့၊ အဲဒီ လှတဲ့ ဝေဝေဟာ ရွှေတုံးရွှေခဲ ရွှေမှုန်တွေနဲ့ ထုထား တာလား”

“ဘာရယ်...”

“ဦးပဉ္စင်း ခဏခဏ ရွတ်ပြတဲ့ ပါဠိတော်ကို သွားသတိရတယ် ... ယံ ကိစ္စိ ရူပံ အတိတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန် အဇ္ဈတ္တံ ဝါ ဗဟိဒ္ဓ ဝါ သြဠာရိကံ ဝါ သုခုမံ ဝါ ဟိနံ ဝါ ပဏိတံ ဝါ ယံဒူရေသန္တိဏ ဝါ သဗ္ဗံ ရူပံ... တဲ့”

ကိုဘိုကေက နဖူးရေ တွန့်ပြီး-

“မင်းဥစ္စာ ဘာတွေလဲကွ” ဟု ဆိုသည်။

“ရုပ်တွေအကြောင်း၊ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အဇ္ဈတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓ၊ သြဠာရိကာ၊ သုခုမ၊ ဟိန၊ ပဏိတ၊ ဒူရေ၊ သန္တိက... လို့ ရုပ်မျိုး ဆယ့်တစ်မျိုး ပြား တယ်၊ လှတဲ့ ရုပ်ရော မလှတဲ့ ရုပ်ရော အဲဒီထဲမှာ ပါသွားပြီ”

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပြားပြား၊ သဘောလက္ခဏာက တစ်ခုပဲ ရှိ သတဲ့၊ အဲဒီလက္ခဏာက ရူပုနလက္ခဏာတဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ရုပ်ကို ရုပ်လို့ ခေါ် တာ၊ ရူပုနဆိုတာက ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတာကို ပြောတာ၊ ချောချော အရုပ်ဆိုးဆိုး ရုပ်မှန်ရင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတယ်၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတာက သုဘ မဟုတ်ဘူး၊ အသုဘ...”

ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မခင်လှက အော်ရယ်
၏။

“ကျွန်တော် ရယ်စရာ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမလှက ဘာရယ်တာ
လဲ”

မခင်လှသည် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ရွှေမန်းတင်မောင် ဇာတ်ထဲမှ
မင်းသမီးဟန် အပြည့်ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ မေးထိုးကာနှင့် သီချင်းဆိုသည်။

“ကိုတင်မောင် လွန်လွန်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ ပြောချင်သည်။ ရှင် ဇာတ်ဆရာ
ရှင်တစ်ခုသာ ရှင်ပြုရာ ခံရမှာပါ။ ရှင်လက်ခုပ်တွင်းက ရေလိုဟာပါ။ အဘိဓမ္မာ
တတ်သူ ဇာတ်ဆရာကြီးရဲ့ ဈာန်လျှောတာတွေ ပြောကာပြဦးမှာ”

မခင်လှသည် ရေတိုင်တွင် လက်ဆေးပြီး အိမ်မကြီးဘက် ထွက်သွား
၏။

စားသောက်ခြင်းကို လက်စသိမ်းရာမှ ကိုအောင်မောင်းသည် မျက်နှာ
ထားကို တည်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“မင့်အဒေါ်က မင်းကို အတော် စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်”

“ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ မင်း ပေါ်မလာခင်ကလေး အပြစ်တင်နေတယ်၊
ငါ့ညီကလဲ ပေါ့တာကိုး၊ ကိုယ့်အဒေါ်အကြောင်း ကိုယ် သိသားနဲ့”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ နောက်ကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပျံ့မယ်”

လက်ဆေးပြီး ကျွန်တော် ပြန်တက်အလာတွင် စကြံပေါ်၌ မခင်လှ
နှင့် ဆုံမိ၏။

“မောင်လေး... အဒေါ်က လာခဲ့ဦးတဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာ”

ကျွန်တော် အိမ်တွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းအတွင်း၌ ဦးလေး
တစ်ယောက်တည်း စားသောက်နေ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ စာကြည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေ
သော အဒေါ်ကို တွေ့ရ၏။

“မင်းကို ငါ ပြောစရာတွေ ရှိလို့”

ကျွန်တော်က ဘာမျှ မပြောဘဲ အဒေါ်ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ မတ်တတ်ရပ်
နေ၏။

“ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်ရမှာပဲ၊ မင်းက ငါ့ဘက်က တော်တာ၊ ဦးလေး ဆိုတာ က သူစိမ်း”

သည်စကားက အဒေါ် ပြောနေကျ စကား။

“သူစိမ်းနဲ့နေရင် အလိုက်သိတတ်ရတယ်၊ မင်းဦးလေးအတွက် ဝေယျာ ဝစ္စတွေကို မင်းကို ငါ လုပ်ခိုင်းတာက တခြား ခိုင်းစရာလူ မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူစိမ်းက ချစ်ပါစေ၊ ကြည်ဖြူပါစေလို့၊ မင်း နားလည်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“နားလည်တယ်သာ ဆိုတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတုန်းက မင်းလုပ်ပုံ တွေ ကောင်းရဲ့လား၊ အဖော်အလှော်ရဖို့ ခေါ်သွားတယ်၊ မင်းကချည်း ဘုန်းကြီး ရှေ့ကလျှောက်၊ တော်တော်ကြာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေလို့၊ တော်တော်ကြာ ပုတီးစိပ် နေလို့၊ တော်တော်ကြာ တရားစစ်ခံနေလို့၊ မင်းကို ခိုင်းဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆင်ခြေမပေးပါ။ အဒေါ် ပြောသည်မှာ အမှန် ဖြစ် လေသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသက်သက် ပြုချင်၍ ပြုခဲ့သည် မဟုတ်။ ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလ၏ အမိန့်ကလည်း ပါသည်။

“ဒီမနက်လဲ ကြည့်၊ ငါ နိုးတော့ မင်းက အခန့်သား တရားထိုင်နေပြီ၊ ဟို... သိုးရေဖုံပေါ်မှာ၊ ငါတောင် မထိုင်ဘူး၊ မင်းဦးလေး ထိုင်ဖို့ ထားတာ၊ မင်းက အဲဒီပေါ်မှာ၊ ဦးလေးပဲ ဆွေမျိုးပဲ ဆိုပေမဲ့ ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော် ဆင်ခြင် ရသေးတယ်”

သည်အချက်ကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိခဲ့။ ဪ... ဟုတ်ပေသည်။ အဒေါ် ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော် အဆင်ခြင် နည်းခဲ့သည်။

“မင်းကြောင့် ငါ ဓမ္မန္တရာယ်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ စေတနာ ငါ သိတယ်။ စေတနာလျှင် ကံတဲ့၊ ဘုရားဟောတယ်။ ငါ မေးမယ်၊ မင်း ဘုန်းကြီး ဝတ်ချင်သလား”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး... ဝတ်ချင်ရင် ငါ ဝတ်ပေးမယ်၊ မဝတ်ချင်လည်း လူလို နေချင် ရင် လူလို တာဝန်သိ၊ မင်းအမေ ငါ့အစ်မ သေခါနီးမှာ ငါ ကတိပေးခဲ့တယ်၊ မင်းကို ငါ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ်၊ ကျောင်းထားပေးမယ်၊ ငါ့ဝတ္တရား ပျက်သလား”

“မပျက်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်းလဲ မင်းတာဝန် မပျက်နဲ့၊ ဘုရား တရား ကြည်ညိုတာ ငါ ဘာမှ မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ဖြစ်မှ ကောင်းတယ်၊ ဒါလည်း ဘုရားဟော တာပဲ”

စိတ်တွင်း၌ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ အဒေါ်သည် ဘုရားဟော စကား ကို သူ လိုသလို အဓိပ္ပာယ်ကောက် သုံးတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် တရားလေး ဘာလေး လိုက်ထိုင်ပြီးခါမှ ပိုသုံးသည်။

“ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ ကိုယ် တန်ရာ တန်ရာ လုပ်။ တရား မထိုင်ရဘူးလို့လဲ ငါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဓမ္မန္တရယ်ဖြစ်မှာတော့ ကြောက်တယ်၊ ငါ ပြော နေတာက အစွန်းနှစ်ဖက် မသွားနဲ့၊ မဇ္ဈိမပဋိပဒါတရား...”

“ဒေါ်ဒေါ်စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“နားလည်ရင် ပြီးရော၊ ဒီသင်္ကြန်တွင်းမှာလည်း တို့ သွားတရားထိုင်ဦး မယ်။ မင်း မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့၊ ခင်လှကို ခေါ်သွားမယ်၊ အိမ်မှာ အောင်မောင်းတို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးလိမ့်မယ်၊ မင်းက အိမ်ကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်၊ ကြား လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“နေဦး၊ ဟိုဘက်ခြံက ဦးထင်အောင်နဲ့ ဒေါ်လှနုတို့လည်း လိုက်လိမ့် မယ်၊ ဝေဝေ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်”

ဝေဝေ... သည်နာမည် လာပြန်လေပြီ။ ဝေဝေ...။

“ဝေဝေကို မင်းအစ်မရင်းလို ဆက်ဆံပါ။ ရိုရိုသေသေ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံပါ။ သူ ခေါ်ရင် သွား၊ သူ ခိုင်းတာ လုပ်ပေး၊ တစ်နေ့ သူဟာ မင်း အစ်မ တော်ရမယ့် သူပဲ၊ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“သင်္ကြန်တွင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ဝေးလေးဝါးလားလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ ဘာတွေကို နောက်တာ ပြောင်တာလဲ ငါ မကြိုက် ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ရေတွင်းက စက်ကိုလဲ အားတိုင်း မဖွင့်နဲ့၊ မိတာ တက်တယ်၊ မင်းတို့ ချည်း နေတာ၊ လက်နဲ့ ခပ်သုံး။ စက်ကြီး ဖွင့်ပြီး ဟို... ဘိုကေ ဆိုတဲ့ မကြီးမငယ် ဟာကြီးနဲ့ ရေပက်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ရဘူး”

“မလုပ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်း အိမ်ကလဲ ဘယ်ကိုမှ မထွက်နဲ့၊ တယ်လီဖုန်းကိုလဲ ခဏခဏ မသုံးနဲ့၊ အိမ်မှာပဲ ခါတိုင်းလို စာဖတ်ရင် ဖတ်၊ ကဗျာစပ်ရင် စပ်၊ တယော ထိုးရင် ထိုး၊ အဲ... တရားထိုင်ချင်လဲ ထိုင်၊ အိမ်ကတော့ ဘယ်မှ မသွားရဘူး”

“မသွားပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ပြီးတော့ ခြံထဲက ပိတောက်ပင်ကြီး ပွင့်ရင် ဘယ်သူမှ လာမခူးစေနဲ့၊ ဘိုကေကိုလဲ ပြော၊ အကိုင်း ချိုင့်ချပြီး ဝေဿန္တရာ လုပ်မနေနဲ့လို့။ သစ်ပင် ခုတ်တာ တစ်စက်မှ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ကဲ... သွားတော့၊ မင်းဦးလေး အခန်းကို သွား တံမြက်စည်း လှည်းချေ”
ကျွန်တော်သည် စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အဒေါ်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ဆန်၍လော၊ အသက်ကြီးလာကြ၍လော မသိ။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့က တစ်ခန်းစီ နေကြသည်။ အဒေါ်အခန်းကို မခင်လှ တံမြက်စည်း လှည်းရသည်။ ဦးလေး၏ အခန်းအတွက်မူ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးလေး၏ အိပ်ရာကို သပ်ရပ်အောင် သိမ်းသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ခွက်မှ ဆေးလိပ်တို၊ ပြာ စသည်ကို သန့်ရှင်းသည်။ နောက်ဆုံးမှ တံမြက်စည်းလှည်း၏။

ဦးလေး၏ အခန်းတွင်းရှိ ခါးလောက် မြင့်သော မှန်ဗီရိုအရှည်လေးပေါ်၌ ငွေရောင် ဘောင်ခတ်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ခု ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံတွင်း၌ နယူးယောက်မြို့၏ မိုးထိတိုက်များကို နောက်ခံပြုလျက် ရိုက်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး၏ ပုံ ပေါ်နေသည်။

ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ကိုသန်းဟန် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲ၊ ဪ... ဝေဝေ၏ ခင်ပွန်းလောင်း။

မခင်လှ၏ စကားကြောင့် အစ်ကိုသန်းဟန်၏ ပုံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

အစ်ကိုသန်းဟန်က မချောပါ။ နှာခေါင်းပြားပြီး သွားခေါဟန် ရှိသည်။ အရပ်အမောင်းကတော့ ကောင်းသည်။

အမှန်တော့ယောက်ျားဟူသည်ချောဖို့လိုပါသလော။ပညာတတ်လျှင် ပြီးရောပေါ့။ အစ်ကိုသန်းဟန်က မြန်မာပြည်တွင် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရပြီးပြီ။ ယခု အမေရိကန်ပြည်တွင် အင်ဂျင်နီယာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ယူနေသည် ဆို၏။ ပြန်လာ လျှင် ရာထူးကောင်းကောင်း ရဦးမည်။ ရုပ်မချောသော်လည်း မယားချောချော ရနိုင်သော အရည်အချင်း မဟုတ်ပါလော။ ပြီးတော့... ကံနှင့် ဆုတောင်း ဟူသည် ကိုလည်း ဘယ်သူ သိနိုင်ပါသနည်း။

တံမြက်စည်း လှည်းပြီးသောအခါ အောက်ထပ်သို့ မဆင်းသေးဘဲ အပေါ်ထပ် ပြတင်းတစ်ခုမှ နေ၍ ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်ခြံသို့ မျှော်ကြည့်မိ သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က ရှေးဗိုလ်အိမ်ပုံစံ တိုက်ခံအိမ်ကြီးပါ။ ကြီးမား၍ မြင့်သော်လည်း ခေတ်မမီတော့ပါ။ အုတ်ကြွပ်အမိုးရော သစ်သားနံရံတို့ကပါ အနီ ရောင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက် ခြံတွင်းမှ တိုက်ကား နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံ ဖြစ်၍ ခေတ်မီလှပ သည်။ အလျား၊ အနံနှင့် အမြင့်တို့က အချိုးအစားကျသည်။ မှန်ပြတင်းကျယ်တို့ များပြားသဖြင့် အတွင်း၌လည်း လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ပန်းနုရောင် နှင့် ဖက်ဖူးရောင်တို့ကို ပြေပြစ်လိုက်လျောအောင် သုတ်ထားသဖြင့် ပန်းချီဆန်ဆန် တင့်တယ်သည်။ တိုက်တစ်ခုလုံးမှာ သစ်သစ်လွင်လွင်လည်း ရှိသည်။ သစ်လွင် သည်မှာလည်း မဆန်း။ ဆောက်ပြီးသည်မှာလည်း လပိုင်းသာ ရှိသည်။

အိမ်ပြီးသည်မှာ လပိုင်းသာ ရှိသေးသော်လည်း ခြံကမူ သစ်ပင်ပန်းမန် နှင့် ပြည့်စုံနေသည်။ မူလက ရှိနှင့်ပြီးသော အပင်ကြီးများကလည်း ရှိသည်။ တိုက်မဆောက်မီကတည်းက ကြိုတင်အကွက်ချ၍ အရိပ်လည်းရ၊ လှလည်း လှအောင် စိုက်ထားသော ထီးရိုးဝါးရုံ၊ ပင်လယ်ကမ္ဘီ၊ တရုတ်စံကားဖြူ၊ စိန်ပန်းနီ ပင်များလည်း ရှိသည်။ ရေလောင်း မွေးမြူ ကိုက်ညှိထားသော မြက်ခင်းပြင်များ လည်း ရှိ၏။

ဦးထင်အောင်နှင့် ဒေါ်လှနုတို့သည် ဆန်စက်သူဌေးများဟု ကျွန်တော် သိပြီး ဖြစ်သည်။ မူလက သူတို့၏ ဆန်စက်များအနက် တစ်လုံး၏ ဝင်းထဲတွင် အိမ်ရှိသည်။ ယခု ယင်းအိမ်ကြီးက အိုမင်းသည့်အပြင် ဆန်စက်ဝင်းတွင်း နေရ သည်မှာ ဗွက်ထူ ခြင်ကိုက်သည် ဆိုကာ အိမ်သစ်ဆောက်၍ ရွှေလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်သစ်ဆောက်ထားသောမြေမှာအစကကျွန်တော့်ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့ပိုင်မြေဖြစ်သည်။ ဦးလေးနှင့် ဦးထင်အောင်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းနေဖက်ဟုဆိုသည်။ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ကား ပင်စင်စား ကျောင်းဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးကတော့ လယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

ဦးလေးက ဦးထင်အောင်ကို သူ့ခြံတစ်ဝက် ခွဲရောင်းသည်မှာ သူငယ်ချင်းချင်း နီးနီးစပ်စပ် အတူနေရရန်ဟု အစက ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ဪ... ယခုတော့ သည်ထက် မကလေပါတကား။

တစ်ဖက်ခြံမှ လှပသော အိမ်နှင့် ခြံကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် အိမ်ကြီးရှင်တို့၏ လှပလှပါသည် ဆိုသော သမီးချောကို သွားသတိရသည်။

ထိုခဏမှာပင် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့ ဖြစ်မိသည်။

ဘာကို ဝမ်းနည်းရမှာလဲ ငလေးလှိုင်။ သူတစ်ပါး ချမ်းသာသည်။ သူတစ်ပါး လှပသည်။ သူတစ်ပါး ကံကောင်းသည်ကို မြင်ရင် ကိုယ်ကလည်း ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ မုဒိတာ ဆိုသည့် တရားက ကိုယ် ဘယ်ဘဝမှာ ရောက်နေနေ ထားရမည့် တရား မဟုတ်ပါလား။ သည်တရား မထားခဲ့နိုင်လို့ ယခု ကိုယ့်ဘဝ အကျိုးပေးနည်းခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမပြီး ပြတင်းမှ ခွာမည့်အလုပ်တွင် အသံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ဝိယာနီသံပါ။ ချောမွေ့ညက်ညောဝေစည်သော ဝိယာနီသံပါ။

အသံစဉ်ကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် မြမြမောင်းမောင်းပတ်ပျိုးဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွမ်းခြုံကြည့်မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာက နွေပါ။ နွေဦး မဟုတ်တော့သော်လည်း မနှောင်းသေးသော လှပသော နွေပါ။ နွေလတ်ရတု၊ စိမ်းနုညိုပြာ၊ လွတ်နှိုင်းသာသည်၊ သွယ်ဖြာညောင်းသစ်မြတကား... ဟု နတ်သျှင်နောင် အမှတ်ပြုခဲ့သော လှပသော နွေပါ။

ဪ... တစ်ဖက်မှ ဝိယာနီ တီးနေသူမှာလည်း နွေအလှကို အမှတ် ပြုမိလေသူ ဖြစ်ဟန်တကား။

အခန်း (၄)

“နွေလတ်ရတု၊ စိမ်းနုညိုပြာ၊ လွတ်နှိုင်းသာသည်၊ သွယ်ဖြာညောင်းသစ် မြတကား”
ကျွန်တော် ဖတ်နေသော နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကို
ခေတ္တပိတ်လိုက်သည်။

‘ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ ဝိုင်တစ်ခွက်၊ ကဗျာတစ်အုပ်၊ ပြီးတော့ မင်းရယ်...။
ဒါတွေ ရှိလျှင် ဘာမျှ မလိုပါ။ ဟောသည်လောကကြီးဟာ ကောင်းကင်ဘုံကြီးပါ’
ဟု ဆိုသော ပါရင်းလင်္ကာဆရာကြီး အိုမားခယာမ်၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော်
ကြားဖူးပါသည်။

ပေါင်မုန့် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မစားနိုင်ပါ။ ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ဘာကြိုက်
ရမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ဘုရား တားမြစ်သည့် မကြိုက်ထိုက်သော အရာဟုသာ
ကျွန်တော် သိသည်။ မင်း... ဆိုသည့် ချစ်သူ။ အင်း... အဲသည်ချစ်သူ... ဟူ သည့်
အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် နေရသော အရသာ
ကိုတော့ ကျွန်တော် ခံစားတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် သည်လို နွေရက်မျိုးမှာ နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုများနှင့်
နေရသည်က အရသာရှိသည်။

ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့က သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကတည်းက ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကျောင်းသို့ သွားကြပြီ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ မသွားမီ အချိန်လေးအထိ အဒေါ်သည် ဟိုတစ်နေ့က မှာပြီးသား စကားတို့ကို ကျွန်တော့်အား ထပ်တလဲလဲ မှာကြားခဲ့၏။

ကျွန်တော့်အဒေါ်က စည်းကမ်းကြီး၍ စိုးရိမ်စိတ် ကဲသည်။ ဝိစိကိစ္ဆာနှင့် ဝိတက် ဝိစာရ များသည်။ သည်တော့ အဒေါ်မှာ သွေးတိုးရောဂါ ရှိနေသည်မှာ မဆန်း။

ဦးလေးက လူတကာကို တရားထိုင်စေချင်သည်။ လူတွေ့လျှင် တရားစဟောသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင်လည်း တရားထိုင်သည်က နည်းပြီး တရားဆွေးနွေးသည်က များသည်။ ဆွေးနွေးရင်းက ဒေါသတကြီး ငြင်းချင် ထငြင်း၏။

အဒေါ်တရားလိုက်ထိုင်သည်မှာ ဦးလေး တရားဟောကောင်းလွန်း၍ မဟုတ်။ တရားထိုင်လျှင် နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးရောဂါ ပျောက်သည် ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အဒေါ်ကို အပြစ်မတင်ပါ။ ဘယ်အကြောင်းနှင့် တရားထိုင်ထိုင် ကောင်းပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်ကြီး လှပဆန်းကြယ်ပုံကို ရှုလို မြင်လိုသော ဆန္ဒသက်သက်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့သော အလှကြိုက် ခေမာဒေဝီ မိဖုရားပင်လျှင် အကြောင်းဆိုက်တော့ ရဟန္တာမ ဖြစ်ချေသေးသည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကော တစ်နေ့မှာ တရားမရဟု မဆိုနိုင်ပါ။ အဒေါ် တရားရသွားလျှင် ကောင်းမည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းမည်။

ယခု အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပြင်ဘက်၌ နွေ၏ ညနေခင်းမှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဥဩသံလေးသာ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ပေါ်လာနေ၏။

ကျွန်တော်က နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုများကို ပြန်ကြည့်သည်။
ရတုဘုရင်ခမျာက အလွမ်းသမား ဖြစ်သည်။ အလွမ်းသမား ဆိုတော့ လွမ်းဖွယ်ရာသီကို အမှတ်ပြုသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို နွေကို မယွင်းသတိ၊ ရှုမိမိသည် အကြိမ်ကြိမ် ရှိဟန်တူသည်။

‘တာရက်လကို၊ ရှက်ကွန်လို၍၊ ရစ်ညိုပြကာ၊ သည်မျှသာနှင့်၊
ထစ်ရွာ မမြူး၊ တန်ပါဦးလော့’
သင်္ကြန်မိုးကို အပြိုးနှင့် မဖိရန် သည်လို တောင်းပန်သည်။
‘ရေဖျန်းသဘင်၊ တာသစ်ရင်က၊ ကြွေးရှင် ဝတ်ခြွေ၊ ငှက်ပေါင်းရွှေနှင့်၊
စုံခြေတစ်ခွင်၊ ညွန့်ညွန့်တွင်နှိုက်၊ ရွှေစင်ချပ်နေ၊ လှုပ်လှုပ်ပြေမျှ။’

မင်းနေဦးစွန်း၊ ဆက်နန်းဘုံထွတ်၊ သာခေါင်လွတ်ကာ၊ ရေဆွတ်မယ်နှင့်၊
စုံခွင့် မရှိ...’

ရေသဘင်ပွဲတွင် ချစ်သူနှင့် အတူ မနွဲ့နိုင်သည်ကို သည်ပုံ ညည်းသည်။
‘မြော်ချေကလျှင်၊ ကာလအလျောက်၊ ဝိတောက်လျှဲခဲ၊ ပုလဲငုံသွယ်၊
အလှယ်လှယ်တိ၊ စံပယ်ဖြူမွှေး၊ စကားသေးကို၊ မြတ်လေးစုံမက်၊
ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့်၊ ရွေးလျက်ရွှေ၊ မဆင်ရတည့်’

ပစ္စုပ္ပန်မှ ပန်းမန်တို့ကို ကြည့်ကာ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်တွေကို တသပြီး
သည်နည်းနှင့်လည်း လွမ်းရှာသည်။ ဪ... အနာဂတ်အတွက်လည်း မျှော်လင့်
ရှာမည်။

အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်။ သံသရာမှာက သည်ကာလ သုံးပါးသာ
ရှိသည်။ ကာလသုံးပါး ယန္တရားလည်သည်က သံသရာလည်ခြင်း မည်သည်။

အတိတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည် မှန်သမျှက ပစ္စုပ္ပန်မှာ မရှိပြီ။ ရိုးရိုး မရှိသည်
မဟုတ်။ ခယဓမ္မာ၊ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ဝယဓမ္မာ၊ တစ်ဖန် ပြန်၍ မဖြစ်နိုင်သော အပျက်
သဘောဖြင့် ပျက်ခဲ့ပြီ။ ဝိရာဂဓမ္မာ၊ တစ်ဖန်အသစ် ပြန်၍ ဖြစ်နိုင်သော သဘောမှ
ကင်းဆိတ်ပြီ။ နိရောဓဓမ္မာ၊ ကုန် ပျက် ကင်း၍ ချုပ်ငြိမ်းပြီ။ ဓမ္မသဘောက သည်လို
ရှိသော်လည်း ပုထုဇဉ်က မရှိတော့သော အတိတ်ကို ရှိသေးသယောင် မြသယောင်
သိမ်းပိုက်ထားသည်။ လှမ်းထောက်ထားသည်။ သည်သဘောကို အဝိဇ္ဇာဟု
ခေါ်သည်။ သံသရာရှေ့စွန်းလည်း မည်ပေ၏။

မရှိတော့သော အတိတ်ကို အရှိအဖြစ် သိမ်းပိုက်ထားမိတော့ မဖြစ်သေး၊
မပေါ်သေးသော အနာဂတ်ကိုပင် အရှိတရား၊ အဟုတ်တရားအဖြစ် ကြိုတင် လှမ်းဆွဲ
ကိုင်မိတော့သည်။ မိုးပြင်မှာ အရပ်ရေးသလို၊ လေဖမ်း ဝါးရမ်းချည်သလို တူလှ
ချေ၏။ သည်သဘောကတော့ တဏှာပါ။ သံသရာနောက်စွန်းလည်း မည်သည်။

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာက ကြိုးကိုင်ထားတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ပေါ်သမျှ ကြုံ
သမျှ အာရုံတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မဝေဖန် မဆုံးဖြတ်နိုင်။ အဝိဇ္ဇာစွဲနှင့် သိမှတ်
သည်။ တဏှာစွဲနှင့် တပ်မက်သည်။ သည်တော့ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ပျော်ခြင်း၊
လွမ်းခြင်း။ သုခ ဒုက္ခ ဖြစ်ရလေသည်။ သည်သဘောက ကံပါ။ သံသရာရှေ့
နောက်စွန်းလည်း မည်သည်။

အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ကံတို့ အစွမ်းဖြင့် ကာလသုံးပါး ယန္တရားလည်ရသည် ကို သိသော ဉာဏ်အား သမ္မသနဉာဏ်ဟု ခေါ်သည်။ ဪ... ဝိပဿနာအစ သမ္မသနဉာဏ်ကဟု ဆိုရိုးရှိလေသည်။

အနုပညာအမြင်ဖြင့် ကြည့်တော့ နတ်သျှင်နောင်၏ ရတုလေးများက လှသည်။ သမ္မသနဉာဏ်နှင့် ရှုတော့ ကာလသုံးပါးယန္တရားကို တွေ့ရသည်။

နတ်သျှင်နောင်ကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ သူလိုချည်းသာ ဖြစ်ရမည်။

သမ္မသနဉာဏ်ကိုစာတွေ့သဘောသာပေါက်ထားသောကျွန်တော်ပင် ကော သူ့လို ကြုံရလျှင် ဘယ်ပုံ ရှိမည်နည်း။

ဥပမာ... ခုလို နွေ ဆိုပါတော့။ လွမ်းတတ်စေသော နွေမှာ ဆိုပါတော့။ သည်အခါမှာ ချစ်ရသူကို သူ တွေ့ရသလို တွေ့ရသည် ဆိုပါတော့။

‘လှဆုံးတင့်နေ၊ ထုံးသရေနှင့်၊ ထွေထွေကြည့်တိုင်း။ ပြစ်မျိုး ရိုင်းသည်။ စံခိုင်းလှော်သစ်၊ ရွှေနှယ်နှစ်မျှ။ တင်ပြစ်မစက်။ လဲ့လဲ့ညက်ကို။ ထက်နတ်ဘုံနေ။ ခုသာ ကြွေဟု...’

အဲသည်လိုမျိုး တွေ့ရသည် ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်သည် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ရတုစာအုပ်လေးကိုလည်း ပိတ်လိုက် သည်။

ညောင်းလာသဖြင့် စားပွဲမှ ထပြီး ပြတင်းဆီ ကပ်ကာ အပြင်သို့ ငေးလိုက် မိသည်။

“ဪ... “

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ သည်စကားလေး တစ်လုံးသာ ထွက်ပေါ်လာနိုင်သည်။ နွေညနေ၏ အထွေထွေ ရှုခင်းမှာ မြူရိပ်နှင့် ပြာပြာရီရီ ရှိသော်လည်း အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ရှိ တိမ်စိုင့်တစ်ခုအကွယ်မှ နေရောင်ခြည်သည် ကျွန်တော်တို့ ခြံထောင့်ဆီ လဲ့လဲ့ထိုးသွယ်ကျနေ၏။

ခြံထောင့်မှာတော့ စိမ်းမြညိုမှောင်သော အရွက်တွေနှင့် ပိတောက်ပင် ကြီး ရှိပါသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာကတော့ လှရုံပရုံ ပါးပါးသာ ရှိသေးသော ရွက် သစ်လေးများနှင့် ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားပွင့်များကို ဆင်ထားသည့် စိန်ပန်းပင်ကြီး ရှိသည်။

နေရောင်ခြည်လဲ့လဲ့သည် ပိတောက်ရွက်များပေါ်မှာလည်း ထိုးကျနေသည်။ ပတ္တမြားပွင့်နှင့် မြရွက်နုနုလေးတွေပေါ်မှာလည်း ထိုးကျနေသည်။

အားလုံးပဲ လှပါသည်။ သို့ရာတွင် အလှဆုံးကတော့... ပတ္တမြားပွင့်ပင်ကြီးကို ဘေးတိုက်ပေးပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသော သဏ္ဍာန်လေးပါ။

ထဘီလေးက ဝါဝါလေးပါ။ အင်္ကျီလေးကလည်း ဖျော့ဖျော့လေး ဝါသည်။ အသားလေးများကလည်း ရွှေဝါရည် ပြေးနေသည်။ သည်အပေါ် နေခြည်မှ ရွှေရည်ကလည်း တစ်ထပ် ဆမ်းပေးထားလေသေးသည်။

မော့မော့လေး ရပ်နေတော့ ကိုယ်ဟန်ကလည်း ကြော့ကြော့လေးပါ။ ရှည်သွယ်သော လည်တိုင်က ငွေငန်းဖြူ လည်တိုင်မျိုးပါ။ ပခုံးမှသည် အဆစ်အမြစ် မပေါ်ဘဲ ချောချောမွတ်မွတ် ရှည်သွယ်လုံးဝန်း တက်သွားသည့် လည်တိုင်ပါ။ နက်မှောင်သော ဆံပင်ကိုတော့ နောက်ထုံးရှင်အဖြစ် ကျောမှာ ချထားလေသည်။

စောစောက နတ်သျှင်နောင်၏ အဖွဲ့အနွဲ့သည် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပြန်ပေါ်လာသည်။

‘လှဆုံးတင့်နေ၊ ထုံးသရေနှင့်၊ ထွေထွေကြည့်တိုင်း၊ ပြစ်မျိုးရိုင်းသည်၊ စံခိုင်းလှော်သစ်၊ ရွှေနှယ်နှစ်မျှ၊ တင်ပြစ်မစက်၊ လဲ့လဲ့ညက်ကို၊ ထက်နတ်ဘုံနေ၊ ခုသောကြွေဟု...’

ဪ... ထက်နတ်ဘုံနေ ခုသောကြွေဟု... ခုသောကြွေဟု။

ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ မိုးနတ်သူဇာလေးက လှုပ်ရှားလာသည်။ ပထမတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဟန်ပါ။ ထို့နောက် အလွယ်တကူ တွေ့ရသော ဝါးကိုင်းတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ပိတောက်ပင်ထက်ကို လှမ်းချသည်။ ဝါးကိုင်းက တိုသဖြင့် မမီပါ။

ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းမှ လှမ်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အထက်နှင့် အောက် ဖြစ်နေသည်မှတစ်ပါး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးက မဝေးလှပါ။

စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည်ကြည့်သော သူ့မျက်လုံးလေးများက ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသည်။

အစသော် ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခဏ အကြာ၌မူ နီစွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးများ ပွင့်လာသည်။ ညီညာဖြူစင်သော သွားလေးများက ဝင်းလက်နေ၏။

သူက သိသိမှတ်မှတ် ပြုံးနှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြုံး နှုတ်ဆက်ရသည်။ ထို့နောက် လက်အသာပြပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ကျွန်တော် ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့်လည်ချောင်းမှာ ဆို့နှင့်နေ ကာ ဘာစပြောရမှန်း မသိ။

သူကသာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“မောင်လေး အဲ... ဘယ်သူ၊ ဪ... ဪ... မောင်လေးလှိုင် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လေးလှိုင်ပါ”

“မောင်လေးလှိုင် ဒီဘက်အိမ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်က မမဝေကို မှာသွားပါတယ်”

မမဝေ... သူ့ကိုယ်သူ သုံးနှုန်းလိုက်ပုံလေးက ယဉ်သည်။ မမနှင့် ဝေ... တွဲလိုက်ပြန်တော့လည်း အင်း... ခေါ်ဖို့ရန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ထင်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်က မှာခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ မှာခဲ့လဲ”

“မမဝေ ခိုင်းတာကို ဆောင်ရွက်ပေးပါတဲ့၊ ရိုရိုသေသေ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆောင်ရွက်ပေးပါတဲ့”

မမဝေ၏ အပြုံးလေးမှာ ပျက်မသွားပါ။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် မသိ မသာလေး လျော့သွားသည်ဟုမူ ကျွန်တော် ထင်သည်။ မျက်မှောင်လေး ယောင် ယောင်လေး တွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပုံမှာလည်း တစ်မျိုးရယ်ပါ။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း ဘာရှိသည်ကို စုံစမ်း သော အကြည့် မျိုးဟု ထင်ပါသည်။

လှသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အနီးကပ် ကျွန်တော် မနေဖူးပါ။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ပြီး စေ့စေ့လည်း မကြည့်ဖူးပါ။ ယခုလို သူ့အကြည့်ကို စေ့စေ့ခံရတော့ ကျွန်တော် မနေတတ်ပါ။

ကျွန်တော်က မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်၏။

“ဪ... ပိတောက်ဦးတွေပါလား၊ မမဝေ လိုချင်လို့လား ဟင်”

“ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

“ခင်ဗျာ... မမဝေ ဘာကို မေးတာလဲ”

“ပိတောက်တွေကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

“ဪ... ဟိုသင်း၊ ပိတောက်ဦးလို့”

မမဝေက အသာရယ်သည်။

“ပိတောက်ဦး... မောင်လေးလှိုင် ခေါ်လိုက်ပုံက လှတယ်၊ ဟုတ်ပါ ရဲ့၊

ပိတောက်ဦးရယ်နော်၊ မမဝေ လှမ်းခူးတာ မမိဘူး”

ကျွန်တော်က ပိတောက်ဦးများကို တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်သည်။

ပိတောက်တွေက စွင့်စွင့်ငွားငွား မပွင့်သေးပါ။ အဖူးအငုံဘဝမှာပင်

အများက ရှိကြသေးသည်။ တစ်ခက်စ နှစ်ခက်စမှာသာ အပွင့်တချို့ အမုံအာစ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်း အသာချပြီး မေး၏။

“မမဝေက အခု လိုချင်လို့လား”

“ဘာပြောတယ်”

“မနက်အထိ စောင့်ပါလား မမဝေ၊ မနက်ဆိုရင် သူတို့ သိပ်လှမယ်၊

ပြီးတော့ အများကြီးလည်း ရမယ်”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ ပိတောက်ဦး ဟုတ်ပါတော့ဦးမလား”

“ဒီနေ့ ပွင့်ပွင့်၊ မနက်ဖြန်ပွင့်ပွင့် ကိုယ်က အရင်ပန်ရရင် အဲဒါဟာ

ကိုယ့် ပိတောက်ဦးပေါ့”

မမဝေက ရယ်ပြန်၏။

“မမဝေ ဘာရယ်တာလဲ”

“မောင်လေးလှိုင် ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ၊ ကိုယ်က အရင်ပန်ရ ရင် ကိုယ့်ပိတောက်ဦး၊ ဟဲ... ဟဲ... ဒါပေမဲ့ သူများက အရင်ပန်သွားတော့ကော”

“စိတ်ချပါ မမဝေ၊ ဒီခြံထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး၊ ဒီခြံထဲက လူတွေ လည်း ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ဆီက အခွင့်မရဘဲ ပိတောက်ပန်း မခူးရဘူး။ မနက် ဖြန် ကျရင် မမဝေအတွက် ပိတောက်ဦးကို ကျွန်တော် ဆက်ဆက် ခူးပေးပါမယ်”

မမဝေ၏ မျက်လုံးလေးများ တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။ ပြုံးချိုချို ဟု ခေါ်ရမည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ရင် ဖိုသည်။ ဘာကြောင့် မသိဘဲ ရင်က ဖိုသည်။

မမဝေတို့ ခြံနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခြံကြားမှာ ဝင်း ခြားမထားရသေးပါ။ ဝင်း ခြားပြီးလျှင် နယ်နိမိတ်မျဉ်း ဖြစ်မည့် နေရာလောက်တွင် အရွက်သေးသေး စိတ်စိတ်၊ ပင်စည်ဖြူဖြူနှင့် ပန်းချိသစ်ပင်ဆန်သော ရွေးစေ့ပင် သုံးတန်း ရှိနေ သည်။ သစ်ပင်တန်းအရိပ်တွင် ခုံတန်းရှည်လေးတစ်ခု ရှိသည်။

“လာ... မောင်လေးလှိုင်၊ စကားပြောကြရအောင်”

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ငင်ပြီး ခုံတန်းရှည်လေးဆီ ရှေ့ဆောင် သွားသည်။

မမဝေက အရင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က အနီးမှာ ရပ်နေ၏။

“ထိုင်လေ”

ခုံ၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ကျွန်တော်က ယို့ယို့ဝင်ထိုင်၏။

“အရင်တုန်းက မောင်လေးလှိုင်၊ ဒီအိမ်မှာ မရှိသေးပါဘူး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ မိုးတွင်းတုန်းကမှ ကျွန်တော် ရောက်လာပါတယ်”

“မောင်လေးလှိုင် အစက ဘယ်မှာ နေလဲ”

“သံတွဲမှာပါ မမဝေ”

“ဪ... မောင်လေးလှိုင်က သံတွဲသားကိုး”

“သံတွဲသား မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ၊ အစက ကျွန်တော်က ချောင်းသာက ပါ၊ ချောင်းသာကိုတော့ မမဝေ ကြားဖူးမှာပေါ့နော်”

“ကြားဖူးတယ်၊ သိပ်လှတဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း... တဲ့၊ ဟုတ်လား”

“လှပါတယ် မမဝေ၊ သံတွဲနားက ရွှေဝါချိုင့်ထက် ပိုလှတယ်”

“သံတွဲမှာ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ မိဘတွေ ရှိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

“အို...”

“မေမေက သံတွဲမှာ မကြာခင်က ဆုံးသွားတယ်၊ ဆုံးခါနီး ဒေါ်ဒေါ်ဆီ စာရေးခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အပ်သွားခဲ့တာ”

“မောင်လေးလှိုင်တို့ ဖေဖေကကော”

“ကျွန်တော်တို့အစက ချောင်းသာမှာ နေတယ်လေ၊ ချောင်းသာတစ်ဝိုက် ကနေ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မန်ကျည်း ဆိုတဲ့ ရွာမှာ သွားစုနေကြတယ်၊ မန်ကျည်းကနေ လုံခြုံရေးနဲ့ ရပ်ရွာ အေးချမ်းရေး အတွက် ကြိုးစားကြတယ်၊ အဲဒီလို ကြိုးစားရင်း ကျွန်တော့်ဖေဖေ ကျဆုံးသွားခဲ့ တယ်”

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး တစ်ချက် ကြည့်၏။

“မမဝေ စပ်စုတာနဲ့ မောင်လေးလှိုင်ဟာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြန် ပြောပြနေရပြီ ထင်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မမဝေ၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေဟာ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာပဲပေါ့၊ ခယ ဓမ္မာ၊ ဝယဓမ္မာ၊ ဝိရာဂဓမ္မာ၊ နိရောဓဓမ္မာတဲ့၊ ကျွန်တော် တရားနားလည်ပါတယ်”

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးလျက် ဆိုသည်။

“မောင်လေးလှိုင် ရွတ်လိုက်တဲ့ ပါဠိက မြင့်တယ်၊ ဒါထက် မောင်လေးလှိုင် ဘယ်နှုတ်တန်း ရောက်ပြီလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကျွန်တော် မက်ထရစ်တန်း တက်ရမှာပါ”

“ဪ... ဒါထက် ခုနင်က ပါဠိကို ဘယ်က ရလဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကပါ”

“ဘယ်လို...”

“ချောင်းသာမှာတုန်းက ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ နေရတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးစာပဲ သင်ရတယ်”

“သဒ္ဒါတို့ သဂြိုဟ်တို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဂြိုဟ်ကို ကျွန်တော် အကုန်မပြီးပါဘူး၊ ဝိထိမုတ် အပိုင်း အထိပဲ သင်ခဲ့ရတယ်၊ ခေတ်စာကိုတော့ သံတွဲ ရောက်မှ ဖြတ်လမ်းက ကျွန်တော် သင်ခဲ့ရတာ”

“မက်ထရစ် အောင်ရင် မောင်လေးလှိုင် တက္ကသိုလ်ကို သွားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ပို့ရင်တော့ ကျွန်တော် သွားပါမယ်”

“အို... ပို့ပေးကြရမှာပေါ့၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် မောင်လေးလှိုင် ဘာ ယူမလဲ၊ ဆရာဝန်ဘက်လား၊ အင်ဂျင်နီယာဘက်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြီး ပြန်မေး၏။

“တက္ကသိုလ်မှာ ထရစ်ပယ်လ် လစ်ထရေးချား ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာလဲ မမဝေ”

“ဪ... အဲဒါက ဘီအေတန်းကျမှ ယူကြရတာ၊ ပါဠိစာပေရယ်၊ မြန်မာ စာပေရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာပေရယ်၊ ဘာလဲ မောင်လေးလှိုင်က အဲဒါ လိုချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါ လိုချင်တာလဲ”

ကျွန်တော် မဖြေပါ။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေ၏။

“ဖြေလေ...”

“ဟိုသင်းပါ၊ ကျွန်တော်က ဟိုသင်း...”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာအပြောရကျပ်နေသလဲ”

“ဟိုသင်း... ကြီးကျယ်တယ် အပြောခံရမှာ စိုးလို့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဘုရားရေ... စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်လို့၊ မင်း ထမင်းငတ် ခံနိုင်လို့လား”

“ကျွန်တော် ထမင်းငတ်ဖူးပါတယ်”

“ထမင်းငတ်ဖူးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ရင် မင်း တစ်ခု လိုသေးတယ်”

“ဘာလဲ မမဝေ”

မမဝေသည် ပြုံးချိုချိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ အတန် လေးကြာမှ ရယ်ပြီး ဆို၏။

“စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ရင် လွမ်းလည်း လွမ်းဖူးမှာ၊ မောင်လေးလှိုင်ကော လွမ်းဖူးပြီလား၊ ဟဲ... ဟဲ...”

“ကိုယ်ပိုင်တော့ မလွမ်းဖူးဘူး၊ အငှားတော့ လွမ်းကြည့်ဖူးတယ်”

“ဘယ်လို၊ အငှားလွမ်းဖူးတယ် ဟုတ်လား”

“နတ်သူင်နောင်တို့၊ နဝဒေးတို့ရဲ့ ရတုတွေကို ဖတ်ရင်း ကိုယ်ဟာ နတ်သူင်နောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နဝဒေးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဓာတု ကလျာတို့ ရှင်နှောင်းတို့ဟာလည်း ကိုယ့်ဓာတုကလျာ၊ ကိုယ့်ရှင်နှောင်း ဖြစ်လာ တယ်၊ ဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်လည်း လွမ်းမိပြီးနေတာပေါ့ မမဝေ”

မမဝေက အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်၏။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ခင်ဗျာ...”

“မမျှော်လင့်ဘဲ မမဝေက အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ သူငယ် တစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့နေပေါ့လား၊ ဒါထက် မင်း ကဗျာကော စပ်တတ်ပြီလား”

“ကဗျာတော့ စပ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စပ်ထိုက်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ အခြေ အနေကို ကျွန်တော် မကြုံရသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောပါရောလား၊ ကျွန်တော်က အငှားသာ လွမ်းဖူးသေးတာလို့”

မမဝေသည် ဘာမျှမပြော။ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားပြီး အဝေး သို့ ခေတ္တငေးကြည့်နေသည်။ ထိုနောက်မှ မျက်နှာလေး တည်တည်ဖြင့် ပြောသည်။

“အငှားလွမ်းရတဲ့ ဘဝနဲ့ပဲ ကျေနပ်တော့ ငါ့မောင်၊ အဟုတ်တကယ် လွမ်းရတယ် ဆိုတာဟာ ဘဝမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းနိုင်မယ်လို့ မမဝေ မထင် ဘူး၊ မင်းကော ထင်သလား”

“ကျွန်တော်လည်း မထင်ပါဘူး၊ အင်းလေ... စကားရှိလို့သာ ပြောရ တာ၊ ကျွန်တော် လွမ်းလည်း မလွမ်းချင်ပါဘူး၊ လွမ်းရမယ့် ဘဝမျိုးကိုလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မရွေးပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် စကားဆက်မပြောကြဘဲ အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြ သည်။

မမဝေက ခုံတန်းမှ ထလိုက်၏။

“မမဝေ ရေချိုးရဦးမယ်၊ ပြန်တော့မယ်၊ ဪ... မနက်ကျရင် ကတိ မမေ့နဲ့နော်၊ ပိတောက်ဦး ဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ မမဝေ”

မမဝေက ပြုံးပြုံးလေး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။

ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။

ကျွန်တော့် ခြေထောက်က သဲမြေဖြူဖြူကို အကြောင်းမရှိ ခြစ်ကုတ် ကလော်မိသည်။ သဲမြေတွင်း၌ မြုပ်နစ်နေသော ရွေးစေ့လေးများ ပေါ်လာ၏။ ရွေးစေ့လေး တစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး လက်ဝါးပေါ် တင်၍ အမှတ်မထင် ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

ရွေးစေလေးက ရဲရဲနီသည်။ သဏ္ဍာန်ကတော့ လှပသော နှလုံးသား
သဏ္ဍာန်ပါ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ပိတောက်ပင်ထက်ဆီ ရောက်သွား၏။

ဪ... ထိုဆီမှာလည်း ပိတောက်ဦးနှင့်။

ဖူးစ ပွင့်စ ပိတောက်ဦးနှင့်...။

အခန်း (၅)

ညက မိုးတစ်ပြိုက်ရွာသံ ကြားခဲ့ရသည်။ နံနက်လင်း၍ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မြေသင်းနံ့များ ကြိုင်နေသည်။ ဪ... ပိတောက်နံ့များလည်း လှိုင်နေ၏။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို မြန်စွာသစ်သည်။ သစ်ပင်တက်ကောင်းရန် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်၏။ ခါးတောင်းကျိုက်ရန် လည်းကောင်း၊ ပေါင်ပေါ်သော ဘောင်းဘီတို ဝတ်ရန် လည်းကောင်း ကျွန်တော် ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ခေတ္တမော့ကြည့်မိ၏။

မြတစ်ရုံလုံးတွင် ရွှေပြောက်တွေ မှုန်းထားသကဲ့သို့ ပင်လုံးကျွတ် ဝေအောင် ပိတောက်တို့ ပွင့်နေပေပြီ။

ဪ... နှစ်သစ်နှင့် လောကကို အလှဆင်သည့် အပြစ်ကင်းလေသော ပန်းသိင်္ဂီ။ ဟိုယခင်များကတော့ ခုန်သော ရင်ဖြင့်သာ ငေးရုံ ငေးကြည့်ခဲ့သည်။ မခူးရက်။ မခူးချင်။ ခူးဆွတ်ခြေရန် အကြောင်းလည်း မမြင်။ ယခုတော့...

ကျွန်တော်သည် ပိတောက်ပင်ကြီးကို ဖက်တက်ခဲ့သည်။ ပင်စည်က ကြီးသကဲ့သို့ အကိုင်းကြီးများက တုတ်ခိုင်သည်။ အခက်အလက်တို့ကလည်း ဝေဆာသည်။

အရပ်အမှီကောင်းသော ခွဆုံတစ်ခု၌ ရပ်ပြီး ကျွန်တော်က ပွင့်ခက်ပါ
သော အကိုင်းများကို ချိုးချ၏။

မလှမ်းမကမ်းမှ အသံ ပေါ်လာ၏။

“ဟိတ်... ဘယ်သူလဲကွ၊ ပိတောက်ပင် တက်ချိုးနေတာ”

ကိုဘိုကေ အသံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မဖြေဘဲ ချိုးမြဲ ဆက်ချိုးနေ၏။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီခြံထဲက အပင်ဆို ဘယ်အပင်မှ အကိုင်း
မချိုးရဘူး၊ ငါ အဒေါ်ကို တိုင်ပြောမယ်”

ကျွန်တော်က ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် အောက်တွင် ရပ်နေ
သော ကိုဘိုကေကို တွေ့ရ၏။ သူ့ခါးတွင်လည်း ဓားမတို တစ်ချောင်းနှင့်။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ဗျား...”

“ငါပါ တက်ခဲ့မယ်နေ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဟဲ... မင့် ငါ ကူမလို့”

“မလို့ပါဘူးဗျာ”

“မင်း လိမ့်ကျမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး”

“မင်း ဘယ်သူ့ဖို့ ခူးနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ဖို့ဖြစ်ဖြစ်”

“မင်း မပြောပေမဲ့ ငါ သိပါတယ်”

“သိရင် ပြီးရော...”

“အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလဲ တက်ခဲ့ပြီဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မျောက်လွဲကျော်ကြီး တစ်ကောင်ပမာ ကိုဘိုကေ
သည် ပိတောက်ပင်ပေါ် တက်လိုက်လာ၏။

“ဒါပဲနော် ဦးလေးကိုဘိုကေ၊ အကိုင်းတော့ မချိုင်နဲ့”

“အေးပါကွ၊ ဒါထက် မင်း ဆင်းချင် ဆင်းတော့၊ ငါ ချိုးချပေးမယ်၊ မင်း
အောက်ကပဲ ကောက်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ခူးမယ်”

“အေးပေါ့လေ... ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကိုယ် ခူးချင်မှာပေါ့”

“အဲဒါက ဘာစကားလဲဗျ”

ကိုဘိုကေသည် ကျွန်တော့်ကို မဖြေဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်ပြီးနောက် သူလည်း ပိတောက်ပန်း ခူးသည်။ ခူးရင်းက သူ့အသံသြကြီးဖြင့် သီချင်းဆိုသည်။

“ခူနယ်လတယ်... တယ်ဒီတယ့်နဲ့... ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးမယ့် အနေ... ပုလဲငုံစံပယ်ဖြူ ဖူးခိုက်ဝေဝေ၊ ပန်းမျိုးစုံ ရာသီကုန် ဖူးခဲ့ပေါ့လေ... ချစ်သူကို ရည်စူး... ခူးတဲ့လို့ခြွေ၊ ကိုယ်တိုင် လှရာရာရွေးလို့...”

“ဟေ့ လူကြီး... ခင်ဗျား ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားဗျာ”

“ဟ... ဒီသီချင်း ဒီအချိန်မဆိုလို့ ဘယ်အချိန် ဆိုရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအရွယ်ကြီးနဲ့ ဆိုဖို့များ လိုသေးလို့လား”

“ဪ... မင်းတို့အရွယ် ဆိုဖို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ ဒါဖြင့် မင်း ဆက်ဆိုကွာ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ...”

“သီချင်း ဆိုတာ တောက်တီးတောက်တဲ့လား၊ ပန်းခူးတာကကော တောက်တီးတောက်တဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာဆိုလို့တုံး”

“နို့... မင်းပဲ ဟိုနေ့က ပြောတယ်၊ လှတာရော မလှတာရော ဘာဖြစ်တယ် ဆိုလဲ၊ မင်း ရွတ်တဲ့ ပါဠိက အရှည်ကြီးပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပန်းသာ ဆက်ခူးနေ၏။

ကိုဘိုကေကသာ ဆက်မေး၏။

“မောင်လေးလှိုင် နတ်သျှင်နောင် ဆိုတာ တကယ် ရှိခဲ့တာလား”

“အင်း...”

“ဒါဖြင့် ဓာတုကလျာ ဆိုတာလည်း တကယ် ရှိခဲ့တာပေါ့”

“အင်း...”

“ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ငါ ကြားဖူးတာက ဓာတုကလျာက နတ်သျှင်နောင်ထက် ကြီးတယ် တဲ့၊ အဲဒါကော ဟုတ်လား”

“အင်း...”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းမမှ ကြိုက်တာမျိုးကွ... နတ်သျှင်နောင်က ကိုယ့်ထက်ကြီးတာကို ကြိုက်တာ ထောက်တော့ ဓာတုကလျာဟာ အတော့်ကို ချောရမယ်”

“အင်း...”

“အနည်းဆုံး ဟိုဘက်အိမ်က ဝေဝေလောက်တော့ ချောမှာပဲနော”

“ရှေ့ပြော နောက်ကြည့်၊ သစ်ပင်ပေါ်ပြော အောက်ကြည့်၊ ဟောဟိုမှာ လာနေပြီ”

အကယ်ပင် မမဝေ တစ်ဖက်ခြံမှနေ၍ ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ လျှောက်လာနေသည်။

ကိုဘိုကေ ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့၏။

အောက်တွင်လည်း ပိတောက်ခက်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် အပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

စောစောစီးစီးမှာပင် မမဝေသည် ရေမိုးချိုးပြီးဟန် တူသည်။ မှုန်နံ့သာ ယဉ်ယဉ်လေး တို့ထားသော မျက်နှာလေးက ကြည်လင် လန်းဆန်းနေ၏။ သင်္ကြန်၏ နံနက်ခင်းကဲ့သို့ပင် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ၏။

ပန်းခက်ပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး မမဝေက ဝမ်းသာအားရ ဆို၏။

“ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ အို... အများလဲ အများကြီးပဲ”

“အရွက်တွေရော... အကိုင်းတွေနဲ့ရော မို့ပါ။ သိပ်မများပါဘူး၊ နေဦး... ကျွန်တော် အရွက်တွေ ခြွေပေးမယ်”

“အို... မမဝေပါ ကူခြွေမှာပေါ့၊ လာ လာ... ဟို ယူသွားကြမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် မမဝေတို့သည် ပိတောက်ခက်များကို ပိုက်ပွေ့ယူကြပြီး မနေ့က ထိုင်ခဲ့ကြသော ခုံတန်းရှည်လေးဆီ သွားကြသည်။

ကိုဘိုကေလည်း ပိတောက်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“မောင်လေးလှိုင်ရေ... ငါ့ရော ကူခြွေပေးရဦးမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးလေး ကိုဘိုကေ”

“အေး... ဒါဖြင့် ငါလည်း ငါ့ဘာသာ ငါ သွားခြွေဦးမယ်”

“ကြွပါဗျာ... ကြွပါ”

ကိုဘိုကေသည် ပါးစပ်မှ-

“ဒူနယ်လတယ်...တယ်ဒီးတယ့်နယ်...ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူးမယ့် အနေ...”

ဟုသိဆိုရင်း ပိတောက်ခက်တွေကို ပိုက်ပွေ့လျက် သူ့တန်းလျားဘက် ထွက်သွား၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့က ပိတောက်ရွက်များကို ခြွေကာ ပိတောက် ပွင့်ခက် လှလှများ ရအောင် မလိုသော အကိုင်းများကို ဖယ်ရှား အလုပ်များနေကြ ၏။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ပိတောက်ပွင့်ခက် လှလှ ရအောင် ကျွန်တော် စိတ်ရှည်လက်ရှည် မခြွေဖူးပါ။ ယခု ထိုင်ခြွေနေရစဉ် ကြည်နူးသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်မိသည်။ သာယာသကဲ့သို့လည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်က ခြွေရင်းတန်းလန်းမှ မမဝေကို ခိုးကြည့်သည်။ မမဝေက မူ ကျွန်တော် ခိုးကြည့်သည်ကို သိဟန်မတူ။ ပိတောက်ရွက်လေးများကိုသာ အာရုံ စူးစိုက် ခြွေနေ၏။

မမဝေ၏ မျက်နှာလေးကို ဘေးတိုက် ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ နှာတံ လေးက ပေါ်ထင်ပြီး ပုံပန်းကျသည်။ မျက်ဝန်းက ပြာပြီး မျက်တောင်ရှည်များက ပျံ့အောင် ကော့နေသည်။ ညက်ညောသော အသားလေးများက ပိတောက်သွေးလို ပင် ဝင်းဝါသည်။ လက်ကလေးများကလည်း ဝင်းဝါသည်။ လည်တိုင်လေးက လည်း ဝင်းဝါသည်။ ခြေသလုံး တစ်စွန်းတစ်စနှင့် ခြေဖမိုးလေးများကလည်း ဝင်းဝါ သည်။ နားသယ်၊ ပါးပြင်နှင့် လက်ခုံလေးများပေါ်မှာ မွေးညင်းလေးများ မြမြ ရှိမ်းရှိမ်း လွှမ်းနေသည်။

သက်ပြင်း မသိမသာချပြီး ကျွန်တော် မျက်လုံးလွဲရ၏။

မမဝေက ပိတောက်ခက် လှလှလေး တစ်ခက်ကို မျက်နှာရှေ့ မြှောက် ကိုင်ထားပြီး ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်သည်။

“လ တန်ခူးပေမို့... အလှထူးပါဘိ၊ မြမြဖူးရယ်တဲ့... ခိုင်ရွှေဝါ”

သည်ကဗျာလေးကို ကျွန်တော်လည်း ရသည်။ သဖြန် ပုလဲပေါက် ဖြစ် သဖြင့်ဆို၍လည်း ကောင်းသည်။ မမဝေက သံနေသံထားလေးဖြင့် မညည်းတည်း ဆိုခြင်းဖြစ်ရာ မမဝေ၏ အသံသည် ကြည်လွင် သာယာကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

“တကယ်တမ်းသာဖြင့်... ဘယ်ပန်းသော် စံမတူနှင့်၊ နန္ဒမူဖလ်ကူထိပ်
မှာလ၊ ပစ္စေကာ ချွေးတော်သိပ်ရတယ်ကွယ်... အေးရိပ်ဆာယာ”

နားထောင်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်က မှိန်းနားထောင်နေသည်။ သို့ရာ
တွင် မမဝေက ဆက်မဆိုဘဲ ရပ်သွား၏။

“ဆက်ဆိုပါဦးလေ... မမဝေ”

မမဝေက တစ်ချက် ရယ်ပြီး ပြော၏။

“အဲဒီကဗျာလေးက ဦးကြော့ စပ်တာ၊ မမဝေတို့ ဥပစာတန်းတုန်းက
ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ ပါမောက္ခဦးအေးမောင်ရဲ့ ကဗျာပန်းကုံး ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ပါတယ်၊
အဲဒီတုန်းက တစ်ပိုဒ်လုံး အလွတ်ရတယ်၊ အခု အဆက် မေ့သွားလို့”

“ဟင်... မမဝေကလည်း အကောင်းဆုံး အပိုဒ်မှ မေ့ပစ်လိုက်တယ်”

“နေဦး၊ မောင်လေးလှိုင် ရသလား”

“ကဗျာပန်းကုံး စာအုပ်က အခု တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအတွက် ပြဋ္ဌာန်း
တော့ ကျွန်တော်တို့ အကြိုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာလည်း သင်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်လေးလှိုင် ရတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အဆက်ကို ဖော်ပေးမယ်၊ မမဝေ ဆက်ဆိုနော်”

“မမဝေက ဘာလို့ ဆက်ဆိုရမှာလဲ”

“နားထောင်ကောင်းလို့ပေါ့ မမဝေ”

မမဝေက မျက်လုံးလေး စွေပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တကြည့်၏။

“မြှောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော် တကယ် ပြောတာပါ မမဝေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အဆက်ကို ထောက်လေ”

“တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေပ... တစ်လတွင်... တစ်ရက်တည်း”

“အဲ... အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း၊ မမဝေ မေ့နေလိုက်တာ”

မမဝေသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်ဆိုပြ၏။

“တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေပ... တစ်လတွင်... တစ်ရက်တည်း၊ ခက်ခဲ
တဲ့ ရက်ဗုဒ္ဓါ၊ ပွင့်ရှာကြ စုံမြိုင်တွင်း”

မမဝေ သီဆိုနေပုံကို ကျွန်တော်က အကဲခတ်သည်။

မမဝေ သီဆိုပုံက သက်သက်သာသာ ရှိသည်။ ရှက်ရွံ့တုံ့ဆိုင်းမှုလည်း
မရှိ။ ပကတိ သဘာဝသဘောနှင့် လွတ်လပ်သည်။

“မြူမင်းလွင်ထန်၊ ကြူသင်းတာချိန်ယံမတော့၊ ငွေဝတ်ဆံ ငုံတံညောက် ကယ်နှင်း၊ ခါသကြိန် ဂိမ္ဗာန်ရောက်ပြန်တော့၊ သိန်သရေ ထိန်ဝေလို့ တောက်တဲ့ပြင်၊ လမ်းတစ်လျှောက် သင်းတာမို့၊ ဆန်းသလောက် မလင်းနိုင်ဘူး (မောင်လေးလှိုင်ရေ...) ပန်းပိတောက်မင်း”

မမဝေက အဟုတ်လုပ်သွားသည်။ သဖြန်အချတွင် မောင်လေးလှိုင် ရေ... ဟု တရင်းတနှီး ထည့်ဆိုသွား၏။

မမဝေ၏ တစ်ဦးတည်းသော ပရိသတ် ကျွန်တော်က ကိုင်ထားသော ပိတောက်ခက်လေးများကို ချလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေး၏။

မမဝေက သီဆိုရ၍ မောသဖြင့် လေရှိုက်ရှူရင်းက ရယ်၏။

“မောင်လေးလှိုင်”

“ခင်ဗျာ၊ မမဝေ”

“အစက ဒီနွေရှည်ရှည်ကြီးမှာ မမဝေ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရလေ ရော မှတ်တယ်၊ အခု မောင်လေးလှိုင်နဲ့ဆိုတော့ အဖော်ကောင်းကောင်း ရတာပဲ၊ မမဝေ မပျင်းနိုင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝမ်းသာရမှာပဲ မမဝေ”

“ဘာပြုလို့”

“ကျွန်တော်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော် ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးပြုနိုင်တယ် ဆိုရင် အဲ... ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာတာပေါ့”

ပထမတော့ မမဝေက ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် ခဏ၌ ရယ်ခြင်းကို ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သိမ်မွေ့စွာ ကြည့်သည်။ သည်အကြည့်မှာ ကရုဏာပါသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

“မောင်လေးလှိုင် မမဝေ တစ်ခု မေးမယ်နော်”

“မေးပါ မမဝေ”

“မောင်လေးလှိုင်ဟာ ဘဝအားငယ်စိတ် ရှိသလား”

“ခင်ဗျာ... မမဝေ ဘာမေးတာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အစချီပြောလိုက်တဲ့ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ လေသံမှာ အားငယ်မှု ပါနေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှိမ့်ချမှု ပါနေ တယ်၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ကျွန်တော် ငိုငွားမိ၏။ ဘာကြောင့် သည်စကားကို ကျွန်တော် ဆိုမိ လိုက်ပါသနည်း။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်တော် ဖြေ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြည့်စုံတာ အမြဲ ကျွန်တော် သိနေတယ် မမဝေ၊ ပြောချင်တာ ပြောပါလေ၊ အမှန်က ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ဒီတော့ အင်း... အားငယ်တယ်လို့ ဝန်ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနုဿတ္တဘဝေါ ဒုလ္လဘော ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ဒီတော့လဲ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကိုယ်နဲ့ လောကအတွက် ကိုယ်ဟာ နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်စေ အသုံးဝင်စေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အဲဒါပါ”

မမဝေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ အနေရကျပ် သော ကျွန်တော်က ပြန်မေး၏။

“မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို မယုံဘူးလား”

“အို အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်လေးလှိုင်ကို မမဝေက စိတ်ဝင်စားလို့”
“ခင်ဗျာ...”

“မောင်လေးလှိုင်ဟာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့သူငယ်တစ်ယောက် ပဲ၊ မမဝေ တစ်ခုတော့ ယုံတယ်၊ မောင်လေးလှိုင်ဟာ ကြီးရင် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး တကယ်ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“တကယ်လား မမဝေ၊ ဘာပြုလို့တုံး”
“မောင်လေးလှိုင် အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”
“၁၉ နှစ်ထဲမှာပါ မမဝေ”

“၁၉ နှစ် ဆိုတာက ရွန်နော်လက်ဂျီကယ်လ်... အိတ်ဂျီ၊ သတ္တဗေဒ အသက်။ ပညတ်အသက်၊ ဒီစကားကို ကြားဖူးရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”
“ပညတ်အသက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်ကို တိတိကျကျ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ အသက်သာ ကြီးပြီး ကလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့”
“မင်တယ်လ်အိတ်ဂျီ ဆိုတဲ့ ဉာဏ်သက်၊ သို့မဟုတ် ပါရမီသက် ဆိုတာ

က ရှိသေးတယ်၊ ပညတ်သက်မှာ ငယ်နေပေမဲ့ ပါရမီသက်မှာ ကြီးနေတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ် စိတ်ပညာကတော့ ဒီလိုပဲ ခွဲခွဲခြမ်းခြမ်း ပြဆိုတယ်”

မမဝေ ပြောသော စကားများမှာ ကျွန်တော် မသိသေးသော ဗဟုသုတ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်က လေးစားစွာ နားထောင်နေသည်။

“မောင်လေးတို့ရဲ့ ပညတ်သက်က ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါရမီ သက်က မနုတော့ဘူး၊ မောင်လေးလှိုင် ပြောတဲ့ စကားတွေကနေ မမဝေ သိရ တာပဲလေ။ အဲဒီတော့ ကြိုးစား ငါ့မောင်။ စာရေးဆရာကြီး တကယ် ဖြစ်လာနိုင် တယ်၊ ဒီတော့မှ...”

မမဝေက စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ပစ်၏။

“ဒီတော့မှ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆက်ဦးမှပေါ့ မမဝေရ”

ထုံးစံအတိုင်း မမဝေက ရယ်ပြန်၏။

“ဪ... အဲဒီတော့မှ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ ပထမဆုံး စာအုပ်ကို မမဝေ ကို အရင် ပေးဖတ်လို့၊ အဲ... အလွမ်း ဆိုရင်တော့ မဖတ်ချင်ဘူးနော်”

“မမဝေရဲ့ အားပေးစကားတွေ ကြားရလို့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာမိ တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ တကယ် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော့် ပထမ ဆုံး စာအုပ်ကို မမဝေကို အရင်ပေးဖတ်ရုံ မကဘူး၊ မမဝေသို့... လို့ ရည်ညွှန်း ပြုလိုက်မယ်၊ အလွမ်း ဖြစ်၊ မဖြစ်တော့ ကြိုတင်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် သိ မလဲ၊ ဘဝမှာ ကျွန်တော်က ဘာတွေ ကြုံရဦးမှန်းမှ မသိတာ၊ စိတ်ချပါလေ၊ အလွမ်း ဆိုရင် မမဝေကိုလည်း ရည်ညွှန်းချက် မပြုဘူး၊ မမဝေဆီကိုလည်း ပို့မပေးပါဘူး”

မမဝေက ရယ်ပြန်ပါ၏။

“တကတဲ... မမဝေက ရယ်စရာပြောတာကို အတည်ကြီးမှတ်လို့ အလွမ်း ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်မြောက်ရင် မမဝေက ဖတ်ပါတယ်၊ ကဲ... စကား တပြောပြောနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ပြီးပြီ၊ အမယ်လေး... တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

အမှန်ပင် ပိတောက်ပန်းခက်တွေက တစ်ပုံကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဘုရားတင်ပေါ့ မမဝေ၊ ပြီးတော့ လက်ဆောင်လည်း ပေးပေါ့၊ သင်္ကြန် အခါမှာ လူတွေဟာ ပိတောက်ပန်းကို မြတ်နိုးတတ်ပါတယ်”

“မောင်လေးလှိုင်ကော တစ်ဝက် ယူထားလိုက်ပါလား”

“တစ်ဝက်တောင်ဆို များပါတယ် မမဝေ၊ ဘုရားတင်ဖို့ နည်းနည်း ကျွန်တော် ယူထားလိုက်မယ်”

“လက်ဆောင်လေး ဘာလေး ပေးဖို့ ယူထားလိုက်ဦးလေ”

“ကျွန်တော့်မှာ လက်ဆောင်ပေးစရာ ဘယ်သူမှ အထူးမရှိဘူး”

ပြုံးချိုချို မျက်နှာပေးဖြင့် မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ မယုံပေါင်ကွယ်... ဟု မပြောသော်လည်း ပြောသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်၏။

“မမဝေ...”

“အင်... ဘာလဲ”

“အစကတော့ မမဝေက သူများထက် ဦးအောင် ပိတောက်ဦးကို ပန်ချင်တယ် ပြောတယ်”

“အင်းလေ...”

“ဒါပေမဲ့ အခု မမဝေ ပန်လည်း မပန်သေးဘူး”

“အိမ်ရောက်တော့ ဘုရားတင်ပြီးရင် ပန်မှာပေါ့”

ကျွန်တော့်လက်တွင်း၌ နောက်ဆုံးဖြစ်သော ပိတောက်တစ်ကိုင်း ရှိနေသေး၏။

“ဟောဟို အပုံက ပန်းတွေက အထွတ်အမြတ်အဖြစ် ဘုရားတင်ဖို့ ထား၊ ရော့... ရော့... အဲဒါတော့ မမဝေ ပန်”

ကျွန်တော်က ပိတောက်ခက်တွေကို မမဝေထံ လှမ်းပေးသည်။

“မင်း အတော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ချာတိတ်ပဲ၊ ပေး ပေး... မမဝေ ပန်ပြပါမယ်”

မမဝေသည် ကျွန်တော် လှမ်းပေးသော ပိတောက်ခက်များကို ယူကာ ခေါင်းမှာ ပန်၏။

“ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမဝေ မေ့နေသလားလို့”

“တော်ပါ၊ ကဲ... ဒီမှာကြည့်၊ လှရဲ့လား”

မမဝေက လည်တိုင်လေးကို ငဲ့၊ ခေါင်းလေးကို စောင်းပြီး ပြ၏။

ပိတောက်ဟူသည်လှပြီးပါ။ ခွေခွေနွယ်နွယ်နှင့်အုပ်ကောင်းနက်မှောင်သော မမဝေ၏ ခေါင်းထက်မှာ ပိုလှသည်။ ပိတောက်ဝါဝါနှင့် အသားဝါဝါက ဟပ်စပ်လိုက်ဖက်တော့ အင်း... မမဝေလည်း ပိုလှပါ၏။

“လှပါတယ် မမဝေ၊ ပန်းဟာလဲ လှသွားတယ်၊ မမဝေလဲ ပိုလှသွား
တယ်”

“ပြီးတော့ မင်းအပြောကလဲ နည်းနည်းလေး ပိုတယ်”

မမဝေသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး ပိတောက်ပန်းခက်များကို ပိုက်ပွေ့ယူ
လျက် တစ်ဖက်ခြံသို့ ပြန်သွား၏။

ကြည်နူးသော စိတ်၊ ခုန်သော ရင်ဖြင့် မမဝေ သွားရာကို ကျွန်တော်က
မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်အတွက် မမဝေ ခွဲချန်
ထားခဲ့သော ပိတောက်ပန်းခက်များကို ပွေ့ယူသည်။

သည်ပိတောက်ပန်းခက်များကိုတော့ ကျွန်တော် ဘုရားတင်မည်။
ဘုရားတင်ပြီးလျှင်တော့ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုကို တောင်းရမည်။

ဘယ်ဆုကို တောင်းရပါ့မလဲ၊ မမဝေရယ်... ကျွန်တော် ဘယ်ဆုကို
တောင်းရပါ့မလဲ။

အခန်း (၆)

ကျွန်တော် ယခု နေရသော မြို့က ပုသိမ်မြို့ပါ။ ပုသိမ်မြို့ဟူသည်က လယ်ကွက် မြေပြန့်တွေ ပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံနေသော မြို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ မျှော်ကြည့်လျှင် တောင်ဘက် တစ်ခွင်မှာ ပြန့်ပြောသော လယ်ကွင်းတွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင်ကား ဟင်္သာ-ပုသိမ် မီးရထားလမ်း ရှိသည်။ အိမ်၏ အနောက်ဘက် တစ်ကြောကား ညီညာကျယ်ပြန့်သော ဂေါက်ကွင်းမြေ ဖြစ်၏။

အလှဆုံး ရှုခင်းကား အိမ်၏ မျက်နှာမူရာ မြောက်ဘက်မှာ ရှိသည်။ သည်ဘက်မှာက သင်္ဘောဆိပ်မှ သွယ်တန်းပြေးလာသော ကားလမ်းမကြီး ရှိ သည်။ လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်မှ မြေသည် ညီညာရာမှ မသိမသာ လျှောဆင်း သွားပြီး စိမ်းမြသော ကန်သုံးဆင့် ရေကန်သာ၏ ကမ်းစပ် ဖြစ်သွား၏။

မြစ် မဟုတ်ဘဲ ကုန်းပေါ်၌ ရေနေသော အိုင်ကြီးမို့ ကန်ဟုသာ ခေါ်နေ ကြသည်။ ကန်သုံးဆင့်သည် သာမန်ရေကန်မကပါ။ ကန်တစ်ခုကဲ့သို့ စိမ်းပြာ ညင်သာသော ရေပြင်လည်း ရှိသည်။ မြစ်တစ်ခုကဲ့သို့ ကွေ့ဝိုက်ကာလည်း ရှိ သည်။ သဲဖြူမြေမှာ မြရောင်မြက်ခင်းတို့ လွှမ်းသော ကမ်းကွေ့၊ ကျွန်းဆွယ်၊ မြေစွန်း၊ မြေငူတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။

သင်္ကြန်အတက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းတစ်ခုမှနေ ၍ ကျွန်တော်သည် ကန်သုံးဆင့်၏ ရှုခင်းပန်းချီကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ကန်၏ ဟိုမှာဘက် မျက်စိတစ်ဆုံးရှိ တောတန်းတို့ရှေ့တွင် ပြာရီသော မြကမ္မလာ လွမ်းကျနေသည်။ ကန်ရေပြင်တွင်ကား ယဉ်ကျေးလိမ္မာသော လှိုင်း တွန့်လေးများ မနားတမ်း ပြေးနေကြ၏။ ရေလျော့ချိန်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ကန်လယ် တွင် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ကျွန်းသစ်လေးများ ပေါ်နေကြ၏။

ရေဝမ်းဘဲသံတို့လည်း စိစိညံနေ၏။

နွေမှာမို့ ရေဝမ်းဘဲတို့ အုပ်လိုက်ကျသည်။ လေထဲတွင်လည်း အုပ်လိုက် ဝဲနေကြသည်။ လူသူဝေးရာဘက် ကျွန်းဆွယ်တို့ထက်လည်း အုပ်လိုက် ကျနေ သည်။ ရေလယ်မှ ထီးထီးမားမား ကျွန်းကွက် ငယ်ငယ်တို့ထက်လည်း အုပ်လိုက် ကျနေသည်။

ရေဝမ်းဘဲတို့ဘယ်က လာကြသနည်း။ ကံစိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်း လေးပါးပေါ် မှီတွယ်ဖြစ်လေရသည့် သတ္တဝါတို့ မျိုးဓလေ့မို့ ရာသီအလိုက် သင့်ရာ လျော်ရာဆီ ခရီးနှင့် လှည့်လည်ရောက်လာကြရသည် တူသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝကလည်း ထိုအတူ မခြားပြီ။

သည်နေရာကနေ၍ သည်ရေကန်သာဆီ ငေးမိတိုင်း အတိတ်က နှောင်း အဖြစ်ကို ကျွန်တော် အောက်မေ့မိမြဲ ဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော် ရှေးရှုငေးရာမှာက ပင်လယ်ပြင်ကြီးပါ။

ချောင်းသာကမ်းခြေက အမော်စွန်းနှစ်ခုကြားတွင် ဝိုက်ဝိုက်လေး နေ သည်။ အမော်စွန်း နှစ်ခုကြားက သည်လို ဝိုက်ဝိုက်လေးနေသော သောင်ကမ်းခြေ ကို ချိုင်ဟု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခေါ်သည်။

ခုလို နွေမှာဆိုလျှင် ချိုင်က သောင်သဲတို့ ပို၍ဖြူစင်သည်။ ပင်လယ်ရေ ကလည်း ပိုပြီး ပြာသည်။

ဒီရေ အကျတွင် သောင်ဦးမှာ ထိုင်၍ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျွန်တော် ငေးမိမြဲ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ကျယ်ဝန်းသည်။ ဟိုး တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါး တွင် ဖွေးဖွေးလေး ပေါ်နေသော သဲဖြူကျွန်းမှတစ်ပါး ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ ဘာမျှ အပိတ်အပင် အတားအဆီး မရှိ။

ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ဟိုမှာဘက်မှာ ဘာရှိသနည်း။ ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး ရွက်လွင့်သွားချင်စမ်းပါဘိတော့။ ဪ... ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ လျှောက်လည်ချင်စမ်းပါဘိတော့။

ဘဝတဏှာ။ ယခုတော့ ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ဘဝတဏှာ၊ ဩော်... ကာမ
တဏှာ။ သည်အစွဲကလည်း ရှိနေသေးသည်။

မြင်ချင်သည်။ ကြားချင်သည်။ စားချင်သည်။ မွေးချင်သည်။ ထိတွေ့
ချင်သည်။ မနောတွေ့ ခံစားချင်သည်။ ခြောက်ပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်၊ ချစ်ခြင်း
မုန်းခြင်းလောကမှာ ခင်တွယ် ကပ်ငြိကြသော တရားအစုပါ။ သည်တရားအစုနှင့်
ကျင်လည် ရခြင်းဟူသော ဘဝကိုလည်း ခုံမင်တသ စွဲလမ်းရသေးသည်။ ဘဝ
တဏှာ။

ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီး မရှိတော့ပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်
ကူးပြီး ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ လှည့်လိုစိတ်ကတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကျန်နေသေး
သည်။

ကန်သုံးဆင့်... ကျွန်းခုံသောင်နုက... ရေဝမ်းဘဲတွေ ဘဝနှင့် ကျွန်တော့်
ဘဝက ဘာခြားနားပါသနည်း။

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေးမျှင် ပြတ်သွားရ၏။
အသံများ လာရာဆီကို ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်၏။
ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုဘိုကေက ခေါင်းဆောင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ခြံမှ အိမ်ဖော်များနှင့် တစ်ဖက်ခြံမှ အိမ်ဖော်များသည်
လည်း ခင်မင်အကျွမ်းဝင်ကြသည်။ ဟိုဘက်ခြံမှာကလည်း ဒရိုင်ဘာ၊ မာလီ၊
ဒရဝမ်၊ ထမင်းချက် စသည်ဖြင့် ပရိသတ်က မနည်းလှ။ အထူးသဖြင့် ထွေးဆင့်၊
ထွေးမြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိကြသည်။ လူပျိုကြီး ကိုဘိုကေသည် ဆင့်လျှင်
ဆင့်၊ မဆင့်လျှင် မြင့် ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် နှစ်ဦးလုံးကို ချိန်ထားသည်။

ယခု သင်္ကြန် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ရာ သူတို့တစ်သိုက် အပြန်အလှန်
ရေပက်ကစားရာမှ ဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ကြန်ရေပက်ခြင်း ဟူသည်မှာ ကူးစက်တတ်သော သဘော ရှိသည်။
သူများ ရေပက်ကစားသည်ကို မြင်လျှင် ကိုယ်တိုင် လိုက်မပါဝင်တိုင်စေ၊ ငေးလိုက်
ကြည့်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်။

ကျွန်တော်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဆီ ကူးလာမည်
စိုး၍ လူရိပ်လည်း ရဲရဲမပြဝံ့။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ ရွေးပင်များနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်

ဇလပ်စကြာရုံကြီး ရှိသည်။ ဇလပ်စကြာရုံကွယ်မှ နေ၍ သူတို့အသိုက်ကို ကျွန်တော် က ကြည့်သည်။

ထွေးဆင့်က တရုတ်စံကားပင်ကြီးကို ပတ်ပြေးနေသည်။ ဘယ်အချိန် က ဘယ်သူ့ အလူးခံထားရသည် မသိ။ မျက်နှာတွင် အိုးမည်း ပေလျက်သားနှင့် ကိုဘိုကေက ရေပုံးကြီးကို ကိုင်လျက် ထွေးဆင့်နောက် လိုက်နေ၏။ ထိုစဉ် အကြီးမ ထွေးမြင့်က ရေတစ်ပုံးနှင့် ပေါ်လာပြီး ကိုဘိုကေကို ဆီးပက်၏။ ကိုဘိုကေက ထွေးဆင့်နောက် လိုက်သည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ထွေးမြင့်ကို ပြန်ပက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ကိုအောင်မောင်းနှင့် ဟိုဘက်အိမ်မှ ကျန်လူများ က လက်ခုပ်ပိုင်းတီးပေးပြီး နောက်ပြောင် အော်ဟစ်နေကြ၏။

ကိုဘိုကေတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ ကဗျာမဆန်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် က ကဗျာဆန်ဆန် တွေးမိသည်။

ဟိုတစ်နေ့က ပိတောက်ပန်းတွေကို ကိုဘိုကေသည် မည်သူ့အား ပေး ခဲ့သနည်း။ ထွေးဆင့်တို့ ထွေးမြင့်တို့ကို ပေးခဲ့သည်ပင် ဖြစ်ရမည်။ သည်လိုဆို တော့ ပန်းပိတောက် ရွှေရည်သွေးကို ကိုဘိုကေတစ်ယောက် 'မြတ်လေးစုံမက်၊ ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့်၊ ရွေးလျက်ရွှေ' ပန်ဆင်ရန် ပေးနိုင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပြီ။ ယခု လည်း မျက်နှာတွင် အိုးမည်း အလူးလူးဖြင့် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် 'ရေဖျန်းသဘင်၊ တာ သစ်ရင်' နေလေသည်။

ကျွန်တော်က မမဝေတို့၏ တိုက်အိမ်ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ မမဝေ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရပါ။

တစ်နေ့ကနှင့် မနေ့ကတော့ ပိတောက်ဦးကို လိုချင်သဖြင့် မမဝေသည် အိမ်ပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့တော့ ပိတောက်ဦးလည်း မလိုပြီ။ ကိုဘိုကေတို့ သောင်းကျန်းသည်ကို ကြည့်ပြီး ရေပက်ခံရမည်လည်း ကြောက်ဟန်တူသည်။

မမဝေ အစိုးရိမ်လွန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခြံလုံးတွင် မမဝေကို ရေပက်ဝံ့သူ မရှိပါ။ ကျွန်တော်ပင် မပက်ရဲပါ။ မမဝေကို ကျွန်တော် ရေပက်လျှင် ကျွန်တော့်အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောမည်နည်း။ ကျွန်တော့်တာဝန်က မမဝေ ခိုင်းလျှင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိရှိသေသေ လုပ်ပေးရမည်။ သည်တွင် ပါ။ သည်ထက် ပိုခွင့်မရှိ။ ဘာမျှ ပိုခွင့်မရှိ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချပြီး ပိတောက်ပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပိတောက်ပင်ထက်မှာ ပိတောက်ပွင့်တွေ ကျန်နေသေးသည်။ ပိတောက်ပင်ကြီး၏ ထိပ်ကို လွန်လျက် မိုးကောင်းကင်ဆီ မျှော်လိုက်သောအခါ မပြောတပြော မိုးကောင်းကင်ထက် စောစီးစွာ ထွက်ခဲ့ပြီးသော ရှစ်ရက်သားခန့် ငွေလခြမ်းကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ရင် ခုန်လာ၏။ ပိတောက်ပွင့်ရက်မှာ ငွေလမင်း ရှိနေသည်။ ညကျလျှင် ထိန်ထိန်ကြီး မဝင်းပစေ၊ ငွေလတော့ သာနေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ကဗျာလေးတစ်ပိုဒ်၏ နာမည်သည် ပေါ်လာ၏။

“ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်...”

ကျွန်တော်က ဖောင်တိန်ဖြုတ်ကာ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ ကဗျာစပ်ရန် ကြိုးစားသည်။

တကယ်တမ်းဆိုပြန်တော့လည်း ကဗျာကို ဘယ်ကစ စပ်ရမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။

ည ၇ နာရီခန့်၌ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် ကျွန်တော် ရောက်နေသည်။

ကောင်းကင်ပြာ၏ အနောက်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းဆီ၌ ငွေလခြမ်းက သာနေသည်။

ရှစ်ရက်သား ငွေလက မထိန်လှပါ။ မထိန်၍ပင် ညသည် တစ်မျိုးလှပနေသည်။ တိမ်တို့ကလည်း ခရီးသွားနေသောကြောင့် မှိန်တစ်ချိလင်းတစ်လှည့်လည်း ရှိသည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ချိ တစ်ချိတွင်သာ ဥဩသံလေး ပေါ်လာနေသည်။ နွေညအလှတွင် ဥဩငှက်လည်း အိပ်မပျော်ဟန် ရှိစွတကား။

လရောင်ဖျော့ဖျော့မှာမို့ပင်ယံထက်၌ ပိတောက်ပွင့်များကို ကျွန်တော် မမြင်ရပါ။ သို့ရာတွင် ရနံ့များကတော့ သင်းကြိုင်နေသည်။

ရွေးပင်ရိပ် ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်၏။

လရောင်မှာရွေးပင်ကလည်း တစ်မျိုးလှသည်။ သူ့အရွက်လေးတွေက သေးသေးမို့ လရောင်ကို မကာဆီးနိုင်ပါ။ လရောင်ရော ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရိပ်လေးများပါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် ကျနေ၏။

ကျွန်တော်က ငြိမ်ငြိမ်လေးပင် ထိုင်နေသည်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး မထိုင်၍ လည်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သည်အလှမျိုးက ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားကြည့်ရမည့် အလှမျိုး ဖြစ်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားကြည့်သောအခါ လှပသော ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ အဲသည် ကမ္ဘာမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။

အနှောင့်အယှက်လည်း ကင်းဘိသည်။ အပြစ်လည်း ကင်းဘိသည်။ ချမ်းသာခြင်းလည်း ရှိဘိသည်။

သို့ရာတွင် အနှောင့်အယှက် ကင်းသည်မှာ တစ်ခဏပါ။ ဪ... အနှောင့် အယှက်ဟု ခေါ်ရမည်လည်း ခက်ပေသည်။

ကျွန်တော် ကြားရသည်က ပီယာနိုသံပါ။ ဖွဖွရွရွနှင့် သီဆိုကောင်းရုံ ကျဲကျဲလေး တီးသော ပီယာနိုသံပါ။

မတိုးလွန်း မကျယ်လွန်းသော သီဆိုသံကလည်း လွင့်ပါလာ၏။

“ပဟိုမြွက်သံ တစ်ကိုယ်စက်ရန်၊ ညင်းလေကထန်။ ယုန်ပျံလေ ပဝင်း၊ ရွှေလမင်း... နဝင်းလဲ့လဲ့သာကြူ၊ တည့်မွန်းလ သီတဂူ...”

လူကို မမြင်ရသော်လည်း အသံကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည် ထင်သည်။

မမဝေ၏ အသံပါ။ အင်းလေ... မမဝေ၏ အသံမှတစ်ပါး မည်သူ့ အသံ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မည်နည်း။

“နန္ဒမူသော်ကသင်း၊ စန္ဒကူ ဇော်ကနှင်း၊ ဆောင်လေသာ ပြတင်း... ယောက်ချင်းခု ထထိုင်... မြကေခိုင်မင်လုံး... ဇင်ကုံးက ထုံလို့သာကြိုင်”

အသံက ကြည်လင်သည်။ သာသာလွင်လွင်လည်း ရှိသည်။ ဪ... ခံစား မှုလည်း ပါလေသည်။

ကျွန်တော်က တေးသံမှာ မှိန်းရင်း ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လင်းတစ်ဖုံ မှန်တစ်လှည့် ရှိသော ငွေလမင်းဆီ ကြည့်သည်။

ညသည် လှဆဲပါ။ တေးသံနှင့် ပီယာနိုသံကြောင့် လွမ်းဖွယ်လည်း ရှိ လာသည်။

“သူဇာပိုင် ဒေဝရာဇ်မှာမှ... ပူဗျာလှိုင် ပွေအဖြစ်ကိုဖြင့်၊ ဆေးမင်နှင့် ရေးတင်သင့်... လေးခင်ခင့်တွက်သာဆိုင်”

ကျွန်တော်က အံ့ဩမိသည်။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ အလွမ်းဆိုလျှင် မဖတ် ချင်ဟု မမဝေ ပြောခဲ့သည်။ ယခုတော့ အလွမ်းတေးကို မမဝေက ညည်းနေသည်။

“မပိုင်သေး မှိုင်ငေးလေ ခက်လှ... ခက်လှ၊ လိပ်ပြာတွင်တဲ့မှ ရိပ်ကြာဝင်၊ တစ်သန်းမှူး ဆန်းထူးတော်ဝင်၊ တစ်နန်းမှူး ပန်းဦးဂေါ်ဇင်၊ မှန်ရဝေမှာ လှထုံခြေမဲ့ လှကေရှင်”

ပတ်ပျိုးက ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သည်ပတ်ပျိုးကို ရပါသည်။ သည်ပတ်ပျိုး၏ အဆုံးမှာက သီးသန့် သဖြန် မရှိ။ ကိုယ် ကြိုက်ရာ သဖြန်ကို ကိုယ် ဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ မမဝေ ဘယ်သဖြန်ကို ရွေးလေမည်နည်း။

ကျွန်တော် ကြာရှည် မစောင့်ရပါ။ မမဝေက သဖြန်တစ်ပိုဒ်ကို ဆိုသည်။

“ရှေးဝဋ်ကယ်ဆင်၊ သခင်ကို ဘယ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူး... မလွမ်းတန်၊ လွမ်းပြန်လျှင် ငိုရက်နှင့် ရွှေမျက်ရည် နှစ်သွယ် ပြင်လို့ သည်းစိုက်က နူး...”

ကျွန်တော် ငိုငံကျသွားသည်။ အကြာကြီး ငိုငံကျသွားသည်။

ငိုငံရာမှ ကျွန်တော် သတိရ နိုးလာသောအခါ၌ တေးသံရော ပီယာနိုသံ ပါ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းနည်းစိတ် လွမ်းနေသည်။ ဘဝကို စိတ်နာ သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးရသကဲ့သို့လည်း ခံစားရသည်။

နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ကျွန်တော် ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်က မမဝေတို့တိုက်တက်ဆီ လှည့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

တိုက်ရိပ်ကွယ်မှ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်လေးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ လရောင်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ဘာအရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်ကတော့ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ကြော့ကြော့ရှင်းသော သဏ္ဍာန်ပါ။ လရောင်၌ လှပသော မမဝေ၏ သဏ္ဍာန်ပါ။

တကယ်တော့ မမဝေဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မသွားပါ။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်က ဘာဆိုင်သနည်း။ မမဝေမှာက ဆိုင်သူ ရှိနှင့်ပြီ။ အဲသည် ဆိုင်သူကို ရည်စူးပြီး ‘ရှေးဝဋ်ကယ်ဆင်၊ သခင်ကို ဘယ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူး’ ဟု စောစောက မမဝေ ဆိုသွားလေသည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်နေ့မှ မမေ့သော သူ့ကိုသာ မမဝေသည် ယခုလို အချိန်မျိုးမှာ မျှော်လင့်ရှာမည်။

ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်ပါ။

တစ်ဖက် ခြံတွင်း လရောင်မှာ လမ်းလျှောက်နေသော မမဝေကို တစ်ချက်
ငေးကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် မှောင်ရိပ်ကွယ်ကာ ခြေဖော့နင်းလျက် အိမ်တွင်း
သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်း စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်လေးတစ်ရွက် ရှိနေ
သည်။ စာရွက်ဘေးမှာက ကျွန်တော့် ဖောင်တိန်ပါ။

စာရွက်ပေါ်မှာက 'ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်...' ဟု ကဗျာအမည်
ခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော် လှပစွာ ရေးထားသည်။

ဟုတ်ကဲ့... ပိတောက်တွေ ပွင့်ဆဲပါ။ လကလည်း သာဆဲပါ။ သို့ရာတွင်
သည်ညအတွက် စပ်ဖွယ်ရာ လှပသော ကာရန်များကို ကျွန်တော် မရနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဘုရားခန်းဆီသို့ လာခဲ့ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်သည်။
မီးရောင်၌ တင့်တယ်သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ကျွန်တော် ရိုသေစွာ
ရှုခိုးသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း လောက၏ အပြစ်ကို
ဖွင့်ဆို ပြသတော်မူခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း လောက၏ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ
ကို ညွှန်ပြတော်မူခဲ့သည်။

တရားကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ရင်မှာက ချစ်ခြင်း
မုန်းခြင်းနှင့်။ သည်တော့ ဒုက္ခသဘော ဖြစ်သော သောကလေးက မဝေ တဝေ
နှင့်။

ဪ... တဒင်္ဂပဟာန်သဘော လွတ်မြောက်ခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်
ရှာရမည်။

မရှာနိုင်သော် ရွှေမျက်ရည် နှစ်သွယ် ပြိုင်ရမှာက မမဝေ တစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည် ကျတတ်ပါ၏။

အခန်း (၇)

နှစ်ဆန်း ၂ ရက်နေ့တွင် ဦးလေးတို့အသိုက်က မွဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ ပြန်လာကြသည်။
ရောက်မဆိုက်မီ အဒေါ်က အမောတကောနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

“ဟဲ့... လေးလှိုင် မရှိတော့ဘူး၊ မင့် ဦးပဉ္စင်း မရှိတော့ဘူး”

“ခင်ဗျာ...”

“ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလ မရှိတော့ဘူး”

“ခင်ဗျာ... ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလ မရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာပြောတာလဲ”

ဦးလေးက လှမ်းမာန်၏။

“တကတဲ... မမြမေ၊ မင်းစကားက ဘာလိုလို ညာလိုလိုနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်း

မှ ရေရေလည်လည် ပြောစမ်းပါ”

အဒေါ်က အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း နောက်မှို ကုလားထိုင်ထက် ခြေ
ပစ် လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

“မောလိုက်တာ၊ လေးလှိုင်... ငါ့ ရေအေးအေးတစ်ခွက် ပေးစမ်း”

ဟု ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က ရေခဲသေတ္တာတွင်းရှိ ရေပုလင်းတွင်းမှ
ရေတစ်ခွက် ငှဲ့ယူခဲ့ပြီး အမြန် ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ လှုပ်ရှားနေ
ကာ ဦးပဉ္စင်း၏ သတင်းကို အတိအကျ ကြားချင်နေ၏။

ဦးလေးကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်
ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ငြိမ်လျက် ထိုင်နေ၏။

အဒေါ်က ရေတစ်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီး ခွက်ကိုကျွန်တော့် ထံ လှမ်းပေးလျက်-

“မင့် ဦးလေးလဲ တစ်ခွက် ပေးလိုက်ဦး” ဟု ဆိုသည်။

ဦးလေးက လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့... ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါမှ မသောက်ချင်ဘဲ”

“သိဘူးလေ၊ သောက်ချင်သလားလို့”

“ဟာ... သောက်ချင်ရင် ပြောမှာပေါ့၊ နေပေစေဟေ့... မောင်လေးလှိုင်”

ကျွန်တော်သည် ရေခွက်ကိုပြန်ထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်လာကာ ဦးလေး၊ အဒေါ်တို့နှင့် ခပ်ကွာကွာရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ယိုယို ဝင်ထိုင်၏။

ဦးလေးက ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုကွဲ့ မောင်လေးလှိုင်၊ သင်္ကြန်အတက်နေ့ ညအထိ ဦးပဉ္စင်းက တရားဟောနေသေးတယ်၊ ဪ... မင်းကိုတောင် မေးသေးတယ်”

ဤသည်ကို ကျွန်တော် ယုံပါ၏။ ဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်တော့်ပေါ် မေတ္တာ ကြီးတော်မူသည်။

“တိုတို ပြောရရင်ကွယ်... နောက်တစ်နေ့ မနက်ကစပြီး ဦးပဉ္စင်းကို မတွေ့ တော့ဘူး၊ ဘယ်မှလဲ ရှာမရတော့ဘူး၊ နောက်မှ ဆရာတော်ကြီးကို တက်လျှောက် တော့မှ သိကြရတယ်”

ဦးလေးက ခေတ္တစကားရပ်သွား၏။ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့် ဖြင့် ဦးလေးကို ကြည့်နေရင်း နားထောင်သည်။

“ဆရာတော်ကြီး မိန့်မှ ရှင်းတော့တယ်၊ ဦးပဉ္စင်းက အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ် တဲ့၊ အသက် ၅၀ မပြည့်ခင် တောထွက်မယ် တဲ့၊ အခုက ရဟန်းကိစ္စ ဆက်လုပ်ရ အောင် သူ့အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း တောထွက်သွားတာပဲ”

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားသည်။

မူလ အဒေါ်စကားက ဘာလိုလိုကြီး ဖြစ်သည်။ ယခု... ရဟန်းကိစ္စ ဆက် လုပ်ရအောင် တောထွက်သည်ဟု သိရသောကြောင့် ဝမ်းသာရသည်။ တစ်ဖန် ချစ်ခင်ရာ အားကိုးရာ ဆရာတစ်ဆူနှင့် ဝေးရပြီဟု သိသဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဦးလေးက တောက်ခေါက်သည်။

“နာတာပဲကွာ... ဦးပဉ္စင်းက သရုပ်ခွဲပြတာ သိပ်တော်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာရိပ် ကနေ ခန္ဓာငါးပါးပေါ်ပုံ သူ ပြမှ ငါ ရှင်းတော့တယ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ယန္တရားကို ငါ

မရှင်းသေးဘူး၊ ဝိညာဏပစ္စယာ နာမ ရူပံ၊ အဲဒါလေးမှာ ငါ ထစ်ခံနေသေးတယ်၊ အဲဒါလေးသာ ပေါ်၊ ငါလဲ အရိယာ ဖြစ်ပြီ”

အဒေါ်က ဝင်စွက်၏။

“ရှင်က အရိယာ ဖြစ်တော့ ဦးပဉ္စင်းလိုပဲ တောထွက်ဦးမှာလား”

“ဟ... အရိယာတိုင်း တောထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စိတ်ချ... မင်းပါ တရား မရမချင်း ငါ တောထွက်သေးဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မကို တရားမရသေးဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကွာ... မင်းက လင်မယားချင်း အငြင်းမပွားချင်ပါနဲ့၊ တရား မရဘူး ရတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိရသကွ၊ ကဲ... ငါ သွားနားဦးမယ်”

အဒေါ်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးတည်း ကျန်သောအခါ အဒေါ်က စတင် စစ်မေး၏။

“အိမ် ဘယ်သူ လာသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“တယ်လီဖုန်းတွေ ဘာတွေ လာသေးလား”

“ဦးလေး ဦးဘကြူးနဲ့ ဦးလေး ဦးလှရွှေဆီကတော့ လာပါတယ်”

“ဦးလှရွှေဆိုတာ ဂျော်ဂျီကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဪ... ဦးလေးကို ဂေါက်ရိုက်ဖို့ ချိန်းတာပါ”

“သူတို့မှာ ဒါပဲ၊ တခြား ဘယ်သူဆီက လာသေးလဲ”

“မလာပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ကိုဘိုကေတို့ကော သင်္ကြံနံတွင်းက သောင်းကျန်းသေးလား”

“မသောင်းကျန်းပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ပိတောက်တွေ ဘာတွေ တက်မချိုင်ဘူးလား”

“ကိုဘိုကေတော့ မချိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ နည်းနည်း တက်ခူးတယ်”

“ဘာ... မင်းက တက်ခူးတယ်၊ မခူးရဘူးလို့ ငါ မှာမထားဘူးလား”

“မှာထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမဝေက ခူးခိုင်းလို့ပါ”

“ဪ... ဝေဝေက ခူးခိုင်းလို့လား၊ မင်း နည်းနည်းပဲ ခူးပေးလိုက်သလား”

“တော်တော်တော့ များပါတယ်”

“အေး... အေး... မင်း ဝေဝေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရဲ့လား”

“ဆက်ဆံပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြီးတော့ မမဝေကလည်း သဘောကောင်း ပါတယ်”

“ဝေဝေလား... သိပ်သဘောကောင်းတာပေါ့၊ သဘောကောင်းတယ် ဆို မင်းက ခွေးလေး အရောဝင် ပါးလျက် နားလျက် မလုပ်ရဘူး၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်း သင်္ကြန်တွင်းမှာ ဝေဝေကို ရေတွေ ဘာတွေ သွားပက်သေးလား”

“ကျွန်တော် မလုပ်ဝံ့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး... ဟိုတစ်နေ့က ငါ စကားကုန် ပြောပြီးပြီ ဝေဝေ ပြိုင်မယ့် အလုပ် မင်း တစ်ခုမှ မလုပ်မိစေနဲ့ ကြားလား၊ ဝေဝေ ချစ်ခင်အောင်၊ ဝေဝေ ကြည်ဖြူ အောင် ပြောဆိုနေထိုင်၊ မင်းအတွက်လဲ ကောင်းမယ်၊ တို့အားလုံးအတွက်လဲ ကောင်းမယ်၊ နားလည်ရဲ့လား”

အမှန်မှာ အဒေါ်၏ စကားရပ်အားလုံးကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းအတွက်လည်း ကောင်းမယ်၊ တို့အားလုံးအတွက်လည်း ကောင်း မယ် ဟူသော စကားများကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ မေးခွင့်မြန်းခွင့် အတွန့်တက်ခွင့် မရှိပါ။

“နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“ကောင်းပြီ သွားတော့”

အဒေါ် ရှေ့မှောက်မှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။

ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးပဉ္စင်းကား တောထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဦးပဉ္စင်းကို ဘယ် အချိန် ဘယ်အခါ ဘယ်နေရာမှာ ကျွန်တော် ပြန်တွေ့နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ သည် တစ်သက် ပြန်ကော တွေ့ပါဦးတော့မည်လော။

ကျွန်တော့်ကို အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း သင်ကြားစဉ်က ဦးပဉ္စင်း မိန့်ကြား ရှင်းလင်းချက်များကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာသည်။

ထွက်လေ ဝင်လေ ဟူသည်မှာ ရုပ်သဘော ဖြစ်သည်။ ရုပ်မှန်လျှင် ပထဝီ အာပေါ၊ ဝါယော၊ တေဇော ဓာတ်လေးပါး အစုအဝေးဟု အများသိကြသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ရှင်းပြချက်အရ သညာ ဝိညာဉ်နယ်အတွက် ဒေသနာအားဖြင့် (ဝါ) လက္ခဏာသဘောအားဖြင့်သာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓာတ်တို့ကို လေးပါး ပြား၍ ဟောတော်မူသည်။ ဧကောဓမ္မောအဖြစ် ချိုးသော် တေဇော တစ်ပါးသာ ရ၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ရုပ်ဓာတ်ကြီးတို့၏ ဧရာတည်ဓာတ်သည် တေဇောဓာတ် သာလျှင် ဖြစ်သည်။

နာသီးဖျား၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်သည် ဥတု ပြဋ္ဌာန်း သော ရုပ် ဖြစ်ပြီး မီးသဘောအားဖြင့် ဒဟမီး ဖြစ်သည်။ ငယ်ထိပ်ဦးနှောက်၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်မှာ အာဟာရပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ်ဖြစ်ပြီး မီးသဘော အားဖြင့် သန္တပွနမီး ဖြစ်သည်။ နှလုံးရင်ချိုင့်၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်မှာ စိတ်ပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ်ဖြစ်ပြီး မီးသဘောဖြင့် ဥသမမီး ဖြစ်သည်။ ချက်တိုင်၌ တွေ့သိရသော ဝင်လေ ထွက်လေ ရုပ်ကား ကံ ပြဋ္ဌာန်းသော ရုပ် ဖြစ်ပြီး မီးသဘော အားဖြင့် ပရိပါစကမီး ဖြစ်လေသည်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်နည်းဖြင့် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ရာတွင် အာနာပါန တံခါး လေးပေါက်၌ မြင်သိရသော နိမိတ်တို့မှာ ယင်းမီးဓာတ်ကြီး အသီးသီး ဖြစ်လေသည်။ ဒဟ၊ သန္တပွန၊ ဥသမ၊ ပရိပါစကတည်းဟူသော ယင်း မီးဓာတ်တို့ကို ကျောက်နဂါးမီးဓာတ် ဟူ၍ ပေါက်ရောက်တော်မူကြသော ရှေး ပညာရှိသူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့က သမုတ်တော်မူကြသည်။ ကျောက်နဂါး မီးဓာတ် ပေါက်ရောက်လျှင် လောကုတ္တရာအတွက် အကျိုးကြီးလှသကဲ့သို့ လောကီ အတွက် လည်းကောင်း၊ သာသနာပြုရေးအတွက် လည်းကောင်း အကျိုးကြီးလှ သည်ဟု ဦးပဉ္စင်း မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးပဉ္စင်းသည် ယင်းသို့ ပေါက်ရောက်ပြီးသူဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ခွဲခွာခါနီး ဦးပဉ္စင်း နောက်ဆုံးအဖြစ် သတိပေး မြွက်ကြားခဲ့သော စကားများသည် အဓိပ္ပာယ် ကြီးမားလှပါ၏။ အဓိပ္ပာယ် ကြီးမားလှပါပေ၏။

ဪ... ယခု ဆရာဦးပဉ္စင်း မရှိပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးရာ မရှိပြီ။

ညနေစောင်းတွင် ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ နောင်တစိတ်တို့ဖြင့် ရွေးပင်ရိပ် ခုံတန်းတွင် ထိုင်လျက် ပိတောက်ပင်ကြီးကို ကျွန်တော် ငိုကြည့်နေ သည်။

ဪ... ထိုတစ်ညနေတုန်းကလည်း ပိတောက်ပင်ကြီး တစ်ပင် အောက် မှာပါ။

“မောင်လေးလှိုင် တို့က လောကမှာ ဘာနဲ့ နေကြသလဲ”

“ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း နှစ်ပါးနဲ့ပါ ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန် ပြောခဲ့ကြသော စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

“တခြား ချစ်စရာ ရှိသေးလား”

“ဘာ... ဘာပြောတာလဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်း မေးတာကို ဖြေပါ”

“ရှိတော့ ရှိတာပေါ့ ဘုရား၊ ဟို... တောက်တီးတောက်တဲ့တော့ မရှိ သေးပါဘူး”

“မရှိသေးဘူး၊ နောင်တော့ ရှိဦးမယ်”

ဦးပဉ္စင်း၏သည်စကားကြောင့် ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိသည်။

ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းလောကမှ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဦးပဉ္စင်း မေး တော်မူခဲ့သည်။

“ဦးပဉ္စင်းက ပြန်မေးမယ်၊ အဲဒီဘဝမျိုးကို ဒုက္ခလို့ မောင်လေးလှိုင်က အခု သိမ်းပိုက် မျိုချနိုင်ပြီလား”

ဦးပဉ္စင်း၏ အမေးကို ကျွန်တော် မဖြေခဲ့ပါ။ မဖြေပေမဲ့ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် သိပါသည်။

ဟိုတုန်းကလည်း သိပါသည်၊ ယခုလည်း သိပါသည်။

ဟိုတစ်ညကပင် ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲမှာ သည်ပိတောက်ပင် အောက် ကျွန်တော် ရှိနေခဲ့ရသည်။ ပိတောက်ကိုလည်း ချစ်မိသည်၊ ငွေလကို လည်း ချစ်မိသည်။ ညတိုင်းပင် ပိတောက်ပွင့်၍ လသာနေပါစေဟု မျှော်လင့်မိ ရသေးသည်။

ဘယ်မှာနည်း... အကြောက်တရား၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း လောကအတွက်
ဘယ်မှာနည်း... ကျွန်တော့် အကြောက်တရား။

ကျွန်တော် ငိုနေခိုက် သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်ခုက ကျွန်တော့်နှာခေါင်း
တွင် ယဉ်ယဉ်လေး ကြိုင်လာသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကျွန်တော်က မြေပြင်မှာ ငွေလမင်းကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

မမဝေ... ငွေလမင်း... မြေပြင်မှ ကျွန်တော့် ငွေလမင်း...။

ငွေလမင်းက ကျွန်တော့်အနီး ချဉ်းကပ်လာသည်။ ကျွန်တော့် ငွေလမင်း
ထံမှ ပိတောက်ရနံ့ပမာ ယဉ်ယဉ်လေး သင်းပျံ့သော ရနံ့မွှေးသည် ကျွန်တော့်ထံ
ကြိုင်လှိုင် လွင့်လာနေ၏။

“အငှားအလွမ်းသမားကြီး... ဘာတွေ လာငိုနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က မဖြေဘဲ နေရာမှသာ ထပေး၏။

“လာ... ထိုင် မမဝေ”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ မေးနေတာ ဖြေလေ”

ညနေ ရေချိုးပြီး ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ထားစမို့ မမဝေ၏ တစ်ကိုယ်လုံး
သည် ရွန်းမြကြည်လင်နေသည်။ ပြုံးချိုချိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသော
မျက်တောင်ကော့တို့ ဝန်းရံအပ်သည့် မျက်လုံးပြာများကလည်း ရွန်းမြကြည်လင်
နေသည်ပင်။

“ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ဘာတွေ ငိုနေသလဲလို့”

“ငိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေးနေတာပါ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဘာတွေ တွေးနေသလဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ မမဝေရယ်၊ တွေးနေတာဟာ တွေးနေတာပဲပေါ့၊ ဘယ်ပြော
တတ်မလဲ”

“အဲဒီလို တွေးနေတာကိုပဲ ပြောပေါ့၊ ဘာလဲ... ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ အတွေး
လား၊ အဲဒီလို ဆိုရင်တော့လဲ မပြောနဲ့”

“ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ အတွေးမျိုးဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မရှိသေးပါဘူး
မမဝေ၊ မမဝေ သိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ ပြီးတော့မှသာ စိတ်ကူးယဉ်
တယ်လို့ မဆိုနဲ့”

“အင်း... ကောင်းပြီ”

“တစ်နေ့ညက လသာတုန်း ပိတောက်ပင်အောက် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တယ်။ ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲ ဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးဟာ ကြုံရခဲ့ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ အိပ်မက်ကမ္ဘာလေး တစ်ခုပေါ့ မမဝေရယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအိပ်မက်ကမ္ဘာလေးကို ထာဝရကမ္ဘာလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်းမိတယ်။ ညတိုင်းဟာ ပိတောက်ပွင့်ပြီး ငွေလ သာနေပါစေလို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ကျွန်တော် တွေးနေတယ် ဆိုတာက အဲဒါပါ မမဝေ”

မမဝေက မျက်လုံးလေးများ ပြူးပြဲသည်။ ပြီးတော့မှ ရယ်၏။

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ပဲ မမဝေ မှတ်ချက်ပေးချင်တယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ မမဝေ မှတ်ချက်မပေးချင်ပါဘူး၊ မျှော်လင့်မှုကြီးလွန်းလှတယ်လို့သာ ဆိုချင်တယ်”

“မျှော်လင့်မှုဆိုတာဟာ ကြီးရိုး မရှိပါဘူး မမဝေ၊ စိကာပတ်ကုံး ပြောတတ်သူနဲ့ မပြောတတ်သူပဲ ကွာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှဟာ မျှော်လင့်မှုကြီးကြပါတယ်၊ မျှော်လင့်မှုကြီးခြင်းဟာပဲ သံသရာ ကျင်လည်ရခြင်း မဟုတ်လား မမဝေ...”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... ဒီတစ်ခါတော့ မောင်လေးလို့ ဧကားက သိပ်လေးနက်သွားပြီ”

“သံသရာ သို့မဟုတ် သင်္ခတလောကမှာ မြဲတာ အစိုးရတာ ကိုယ့်အလိုလိုက်တာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ကွဲကွာရတာဟာ သံသရာက ဥပဒေပါ။ အို နာ သေခြင်းဟာ သံသရာက ဓမ္မတာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှဟာ မနက်ဖြန်ဟာ ဒီနေ့ထက် ကောင်းလာလိမ့်မယ် ထင်ကြတယ်။ သံသရာရဲ့ ဥပဒေနဲ့ ဓမ္မတာတွေကို မေ့ထားပြီး တစ်နေ့၊ တစ်ချိန်၊ တစ်နေရာရာမှာ ပိတောက်တွေ ပွင့်ပြီး လကသာနေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် လွန်ပါသလား မမဝေ...”

မမဝေက ရုတ်တရက် မဖြေပါ။ ရယ်လည်း မရယ်ပါ။ လှပသော မျက်လုံးများကသာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာမှ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး အနည်းငယ် ပြုံး၍ ဆို၏။

“မောင်လေးလှိုင်ကို မမဝေ ဘွဲ့တစ်ခု ထပ်ပေးချင်တယ်”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ မမဝေ”

“အဘိဓမ္မာဆရာကြီးလို့”

မမဝေသည် သဘောကျဟန် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်လေး တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့် ပခုံးထက် အသာတင်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“မောင်လေးလို့တဲ တရားအနာကောင်းနေလို့မမဝေ လာရင်းကိစ္စတောင် မေ့နေတယ်”

“ပြောပါ မမဝေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“တကတဲ... လူကို အမြဲတမ်း ခိုင်းမလို့လို့ ထင်နေသလား”

“မထင်ပါဘူး မမဝေ၊ တကယ်လို့ အမြဲတမ်း ခိုင်းနေတောင်မှ မမဝေ ခိုင်းသမျှကို ကျွန်တော်က...”

ကျွန်တော်က စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ မမဝေက ခေါင်းလေး ငဲ့ပြီး မျက်လုံးလေး စွေလျက် ငဲ့လင့်သကဲ့သို့ အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်က စကားကို မဆက်ပါ။ မမဝေ၏ တိုက်တွန်းချက် ပေါ်လာ၏။

“ဆက်လေ... ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောရင် မမဝေ ယုံပါ့မလား”

“ယုံမယ်...”

“ဒါဖြင့်ရင် ပြောမယ်၊ မမဝေ ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ၊ မမဝေ ခိုင်းသမျှကို ပိတောက်ဦး တက်ခူးပေးရသလိုပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာနဲ့ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

မမဝေက ခေါင်းလေးကို နောက်လှန်ပြီး အားရပါးရ ရယ်၏။ ရယ်၍ အားရမှ လက်သီးဆုပ်လေး တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကျောကို အသာထုပြီး ဆိုသည်။

“ပိုလိုက်... ပိုလိုက်... သည်းလိုက်တဲ့ ချာတိတ်မောင်၊ တကတဲ... မမဝေ က အခု ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖော် ခေါ်မလို့”

“ခင်ဗျာ...”

“ဟိုး... ကန်စောင်းဆီ လမ်းလျှောက်ချင်လို့၊ မမဝေနဲ့ မောင်လေးလို့ ခိုက်မလား”

“လိုက်မှာပေါ့ မမဝေ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့၊ လမ်းကျမှ မောင်လေးလှိုင်ရဲ့ အဘိဓမ္မာ တရား ဆက်ဟော၊ မမဝေ ကောင်းကောင်း နားထောင်မယ်”

ဟိုးအဝေး တောတန်းတို့ ရှေ့မှာ သတိထားကြည့်က မြူပြာပြာသည် ပါးပါးလွှာလွှာ ဆီးကာကျနေသည်။ မြေပြင်မှသည် တောတန်းထိပ်၊ တောတန်း ထိပ်မှသည် လဟာပြင်၊ အဲသည်မှသည် ကောင်းကင်ဆီအထိ မြူကမ္မလာ မှန် ပြာပြာက လွမ်းကာ ရှိနေသည်။

မြူပြာကြောင့် နွေ၏ညနေသည်လည်း လှပစွာ ပြာရသည်။ အပြုံးပွင့် နှယ် လှိုင်းယဉ်ယဉ်တို့ကို ဆင်ထားသော ကန်သုံးဆင့်၏ ရေမျက်နှာပြင်သည် လည်း ပြာရသည်။

စောင်းစောင်းပြေပြေလေးရှိသောသဲဖြူကမ်းခြေမြေ၏မြက်ခင်းများ ထက် မှန်မှန် လျှောက်လာကြရင်းက မမဝေသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဆီ ညွှန်ပြ၏။

“မောင်လေးလှိုင်၊ ဟောဟိုမှာ ဖိုးလမင်းကြီး”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ၁၀ ရက်သား ဖိုးလမင်းကြီး စောစောထွက်လာသည်ကို ကျွန်တော်ကလည်း သတိပြုမိပြီး ဖြစ်၏။

မမဝေနှင့် ကျွန်တော်က ကမ်းခြေ မြေငှလေးတစ်ခုမှာ အတူ တွဲထိုင်ကြ သည်။

လှိုင်းနုကလေးတွေ ရှိသော်လည်း ရေပြင်က ကြည်လင်နေသည်။ ရေပြင် မှာ မမဝေ၏ အရိပ်က ထင်နေသည်။ လေတိုးသဖြင့် လွင့်ပါးနေသော ဆံယဉ်လေး များကို မြင်ရသည်အထိ ထင်နေ၏။

မမဝေ၏ အသံက ပေါ်လာသည်။

“ငြိမ်လှချည်လား ဆရာကြီး၊ တွေးနေပြန်ပြီလား”

“တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မမဝေ၊ ကြည့်နေတာ...”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လမင်းကြီးကို ကြည့်နေတာပေါ့”

“ရေထဲ ငုံ့ကြည့်လို့ လမင်းကြီးကို တွေ့ရသလား”

“လမင်းကြီးအရိပ်က ရေထဲမှာ ပေါ်ပါတယ် မမဝေ”

“ဘယ်မှာလဲ ရေထဲက လမင်းကြီး”

မမဝေက ရေပြင်ဆီ လှမ်းမျှော်၍ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ရှာသည်။

“ဟွန်း... မင်း ညာတယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ရဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပါ။ ဆက်ပြော၍လည်း မသင့်တော့
ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ရေပြင်တွင် ထင်နေသော မမဝေ၏ အရိပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်
နေ၏။

မမဝေက ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေရာဆီသို့ လိုက်ကြည့်မိသည်နှင့်
တူသည်။ ခဏတွင် ရယ်သံ ပေါ်လာ၏။

“မမဝေ ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်း ပိုတာကို ရယ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဘာပိုလို့တုံး”

“တော်ပါ၊ ဝိနေပြန်ပြီ၊ ကဲ... လာ သွားကြစို့၊ ဟိုးဘက်က ပတ်ပြီး ပြန်
လှည့်ကြရအောင်၊ တော်တော်ကြာ နေဝင်သွားမယ်”

လေချိုတသွေးသွေးဝယ် မမဝေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကန်စောင်းတွင်
လျှောက်လာကြခိုက် ရေဝမ်းဘဲတို့ အိပ်တန်းတက်ရန် ပျံတက်ကြပြီ။

ကြင်ဖော်တွဲနိုင်သူတို့ ပျော်ကြမည်။

မမဝေက ကျွန်တော့်ကြင်ဖော် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် ငွေလမင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်။

ငွေလမင်း ဟူသည်ကို လူက မပိုင်နိုင်ပါ။ မပိုင်နိုင်ပေမင့် ချစ်ရသည်။

ဪ... ချစ်လေရသည်။ ငွေလမင်းကို ကျွန်တော် ချစ်လေရသည်။

ချစ်ခြင်း ဟူသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းပေလော။ အဲသည် ညနေတုန်းကတော့

အဖြေကို ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော် သိသည်က ချစ်ရခြင်း။

ငွေလမင်းကိုမှ ချစ်ရခြင်း။

အခန်း (၈)

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မသိ
ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

ဦးပုည ညည်းခဲ့သည့် စာကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိ၏။

“... သိရက်နဲ့လေ... ဝိပါက်ကြမ္မာ ထင်ရဲ့...”

သိသည်က တခြား။ မှားသည်က တစ်ကဏ္ဍ။ သြော်... သည်လို ဆိုပြန်
တော့ သိသည် ထင်သည်မှာ အသိစစ် မဟုတ်ဟန်တကား။ အသိစစ် မှန်လျှင်
'သိ' 'ပယ်' 'ဆိုက်' 'ပွား' လေးပါးဂုဏ်လျှင် စုံရမည်။ ပွားရန်ဝေး။ ဆိုက်ရန် မနီး။
ပယ်ခြင်းငှာပင် မစွမ်းသော အသိဟူသည် အသိစစ် မဟုတ်နိုင်ပါတကား။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက တိတ်စ ပြုနေ၏။

မိုးတိတ်မည်ကို စောင့်ရင်းက ကျွန်တော်သည် ဇိနတ္ထပကာသနိကျမ်း
ကို ဖတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အသိတရားနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးနေမိသည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျမ်းကို
ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်သည်။

'... အပေါလညောင်ပင်ရင်း၌ နှစ်ရက် သုံးရက် စံတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်
အတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလတ်သော် မဟာဗောဓိနှင့် ဂယာသီသ
၏ အကြား၌ ဥပက အမည်ရှိသော တက္ကတွန်းကို တွေ့၍ ထိုတက္ကတွန်းက “ငါ့ရှင်...

သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် နှစ်လို ကြည်ညိုဖွယ် ရှိပေ၏။ သန့်ရှင်း စင်ကြယ် သပ္ပာယ် ပြည့်ဖြိုးလျက် ပြုံးပြုံးပြက်မျှ ထွက်ထွန်းသော အရောင်လည်း ရှိပေ၏။ အဘယ်သူကို ရည်မှန်းလျက် ရဟန်းပြုဘိသနည်း။ သင့်ဆရာကား အဘယ်သူနည်း။ သင်ကား အဘယ် အမည်ရှိသနည်း”... ဟု မေး၏။ မြတ်စွာဘုရားလဲ “ချစ်သား ဥပက၊ ငါကား ကိလေသာ ရန်သင်းကို နှိပ်နင်း ဖျက်ဆီး၍ တည်သဖြင့် အလုံးစုံ ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သော တရားအပေါင်းကို သိတော်မူ၍ တေဘူမက ဓမ္မခပ်သိမ်း တို့၌ လိမ်းကျံကပ်ငြိခြင်းမှ ကင်းတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ရှား စွန့်ခွာ၍ တဏှာ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာတာ အောင်ဘုံကို အာရုံပြုဘိသဖြင့် ကိလေသာ အပေါင်းတို့မှ လွတ်၏။ ချစ်သား ဥပက... စတုဘူမကဓမ္မ အလုံးစုံကို အလိုလိုသာ ငါ သိတော်မူရကား လောကသုံးပါး၌ ထင်ရှားပြစရာ ငါ့ဆရာသည် အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း။ ငါ့အမည်ကား... ငါးပါးသော မာရ်ကို ပယ်လှန်အောင်ဘိ၍ အနန္တဇီန မည်သတည်း’ ဟု ပြတော်မူခြင်းငှာ...

သဗ္ဗဘိဘူ သဗ္ဗဝိဒူဟ မသ္မိ၊
 သဗ္ဗသု အနုပလိတ္တော၊
 သဗ္ဗံ ဧဟော တဏှာက္ခယေ ဝိမုတ္တော၊
 သယံ အဘိညာယ ကမုဒ္ဓိ သေယျ။

အစရှိသော ဂါထာကို မိန့်တော်မူလျှင် - “အရှင်ဂေါတမ ဟုတ်ရာပေ၏။ သို့ရာတွင် သင်ကား ယခု အဘယ်သို့ကြံအံ့နည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “ချစ်သား ဥပက... သမုဒြာ ဂင်္ဂါသဲလုံးမျှ ပွင့်ကုန်ကြသော ဗုဒ္ဓတို့ဓမ္မတာ ဓမ္မစကြာ ဟူသော တရား စည်ကြီးကို တီးတော်မူခြင်းငှာ ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန် တောကြီးသို့ ငါ ကြွတော်မူအံ့” ဟု မိန့်တော်မူလေသော် - ‘ဟုပေယျ အာဝုသော’ ဟူသော စကားကို ဆိုလျက် ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် ခရီးလွှဲ၍ ဝင်္ဂမည်သော ဇနပုဒ်သို့ သွားလေ၏။’

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျမ်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်၏။ သိရန် အရေးသည် ခက်စွာတကား။ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လျက်ပင် သိချင်မှ သိပေမည်။

အတုမရှိသော အဆင်းအသွင်နှင့် ဘုရားရှင်ကို ဥပက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်၌က ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့ရုံမက မဟာ

ကရုဏာ ရှေ့ထားလျက် မမ္မစကြာ တရားစည်ကြီး တီးတော်မူတော့မည့် အကြောင်း ကိုလည်း သိစေတော်မူသည်။ သည်ကြားထဲက ဥပက မသိ။ ဟုပေယျ အာဝု သောဟုသာ ဆိုလေသည်။ ဟုတ်ပေရာ၏၊ ဖြစ်ပေရာ၏ ငါ့ရှင် ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ သည်။

ဟုတ်ပေရာ၏၊ ဖြစ်ပေရာ၏နှင့်ပင် 'စာပါ' နှင့် တွေ့ရတော့သည်။ အရပ်ပြောတော့ ဆာဝါ။ ပါဠိမှာတော့ 'စာပါ' ဟု လာသည်။ 'စာပါ' ဟူသော အမည်သည် 'စပ်' ဟူသော စကားမှ ဆင်းသက်လေသလော။ စပ်ဟူသော ပါဠိ စကားက ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သည်လိုဆိုရင်တော့ ဥပက ၏ သက်ထား မစာပါကို ခင်ခင်ချစ်ဟု ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ရမည် ထင် သည်။ တစ်နည်း စဉ်းစားပြန်တော့ 'စာပ' ဟူသော ပါဠိစကားက 'လေး'ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရပြန်သည်။ ဪ... သူ့အဖေကလည်း မုဆိုးကြီး။ မုဆိုးကြီး သမီးမို့ နီးရာစပ်ရာ 'လေး' ကို အစွဲပြု၍ ခင်ခင်လေးဟု မှည့်ထားလေသလော။

ခင်ခင်ချစ် ဖြစ်စေ၊ ခင်ခင်လေး ဖြစ်စေ ဥပက၏ ဘဝတစ်ကွေ့အတွက် တော့ အနက်အဓိပ္ပာယ်က အတူတူပင် ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်ချစ်မို့ ချစ်လိုက်ရသည်။ ခင်ခင်လေး ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် သမုဒယမြားက ဥပက အသည်းမှာ နှင့်အောင် စိုက် လာဘိတော့သည်။

ဥပကအကြောင်း ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးနေမိရာမှ ကြံကြံဖန်ဖန်ပင် သီချင်း စာသား တစ်ခုကို ကျွန်တော် သွားသတိရမိသည်။

“မိုင်းမိုင်းမြ... ဝေဝေတဲ့ ညိုညို၊ ပျော်ပဲပျော်လည်း ပျော်လို...
သက်ကယ်ဖိုဖို ငိုခင်းပြောင်း”

ဘုံပျံနေနန်း ပတ်ပျိုးကြီးမှ စာတစ်ပိုဒ်ပါ။

ဝေဝေ... ဪ... ဝေဝေတဲ့ ညိုညို။ ဝေရာမှ ညိုရသည်။ အဆုံးသတ် ကျတော့ သက်ကယ်ဖိုဖို ငိုခင်း ပြောင်းရသည်။ ပျော်ခန်းတွေ ရပ်တော့ ငိုခင်းဆီ ပြောင်းရသည်။

မြတ်စွာဘုရား... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ သက်ကယ်ဖိုဖို... ငိုခင်းဆီတော့ မပြောင်းပါရစေနှင့်၊ မပြောင်းပါရစေနှင့်။

အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ တစ်သံက အဒေါ် အသံ ဖြစ်သည်။ တစ်သံက မမဝေ၏ အသံ။

ကျွန်တော်က အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
မိုးကောင်းစွာ တိတ်သွားပြီ။ သစ်လွင်သော နေရောင်ဝါဝါကိုပင် တွေ့

ရ၏။

နေရာမှ ကျွန်တော် အထတွင် အဒေါ်၏ ခေါ်သံ ပေါ်လာ၏။

“မောင်လေးလှိုင်၊ ဟေး... မောင်လေးလှိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် လာပါပြီ”

အိမ်ရှေ့ခြံတွင်း၌ အဒေါ်နှင့် မမဝေတို့ ရပ်နေကြသည်။

ညနေမှာ ထုံးစံအတိုင်း မမဝေက ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင် ကြော့ကြော့လွင်
ပြီးနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးချိုချိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၏။

အဒေါ်ကသာ ဆို၏။

“ဟောဒီမှာ မင်း အစ်မက လမ်းလျှောက်မလိုတဲ့၊ မင်းကို အစထဲက
ပြောထားတယ် ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“အဲဒါများ အေးအေးဆေးဆေး ဘာလုပ်နေရသလဲ”

“မိုးရွာနေလို့ ကျွန်တော် စောင့်ရင်း စာဖတ်နေတာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“မိုးတိတ်တာ ကြာပြီပဲဥစ္စာ”

အဒေါ်က အပြစ်တင်သံ မကင်းသော လေနှင့်ဆိုရာ မမဝေက ဝင်ပြော
၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ဝေဝေတောင်မှ မိုးတိတ်ပါမလားလို့ စောင့်
ကြည့်နေသေးတာ၊ အချိန်စောပါသေးတယ်၊ ကဲ... မောင်လေးလှိုင် သွားကြရ
အောင်၊ သွားမယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်မေ”

“အေးအေး... မောင်လေးလှိုင် မင်းအစ်မနဲ့ ကောင်းကောင်းလိုက်သွား
နော်”

ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှ နေ၍ ဒီပိုးကျောက်ခင်း မြေနီလမ်းလေးသည်
ကျွန်တော်တို့ ခြံဆီ သွယ်ပြေးလာနေသည်။

မမဝေနှင့်ကျွန်တော်တို့က မြေနီလမ်းလေးအတိုင်းလျှောက်လာကြပြီး
ကတ္တရာလမ်းမကြီးကို ကူးလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ လမ်းမကြီးဘေးတစ်လျှောက်
မှ နေ၍ အနောက်ဘက်ဆီ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

တန်ခူးပင် မကုန်သေးသောကြောင့် မိုးမဝင်သေးပါ။ စောစောက မိုးမှာ ဧည့်သည်မိုးသာ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်မိုးကြောင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ရသော ကောင်းကင်ကြီးသည် သန့်စင်ပြာလွင်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း စိုလန်းသစ်လွင်နေ သည်။ မှည့်ဝင်းဝါရွှေသော နေရောင်လည်း လဲ့လဲ့ကျလာနေ၏။

မမဝေက ဖက်ဖူးရောင် အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ထဘီ ကလည်း အင်္ကျီရောင်ထက် အနည်းငယ်သာ ရင့်သည့် ဖက်ဖူးရောင်ပင် ဖြစ် သည်။ ပြောင်တော့ မဟုတ်။ ပွင့်ဖတ်ဖြူဝယ် အဝါဝတ်ဆံလေးများ ပါသည့် ပန်းခက် လေးများ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

သွယ်ရှင်းသော လည်တိုင်မှာ သွယ်ပျောင်းသော ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံး ကို ဆွဲထားသည်။ ဆွဲကြိုးအဆုံးမှ အကွက်ဖော်ထားသော မြကျောက်ကမူ လဲ့လဲ့ မှောင်နေ၏။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သူကြီးမို့ လှအောင် ယဉ်အောင် ဆင်တတ် လေသလော။ လှပြီးသူမို့ ဆင်သမျှ ယဉ်လေသလော။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။

လမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးစီးလာကြသော လူငယ်လူရွယ်တို့က လွန် သွားသည့်တိုင်အောင် သမင်လည်ပြန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုသည်မှာ မမှန်နိုင်ပါ။ မမဝေကို ကြည့်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မြေသင်းနဲ့တို့ကလည်း ပြန်ပြူးနေသည်။ မြေသင်းနဲ့နှင့် ရောလျက် ပိတောက်ပန်းနဲ့တို့လည်း ကြိုင်နေ၏။

“မောင်လေးလှိုင်ရေ... ပိတောက်နဲ့တွေ့ ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ... ဟိုမှာလေ”

ဂေါက်ကလပ်တစ်ဝိုက်လမ်းဘေးတွင် ပိတောက်ပင်များ ရှိသည်။ မီးကြိုး နှင့် ကားမြင့်မြင့်တို့ လွတ်ရန် အကိုင်းများကို ခုတ်ထားသဖြင့် အပင်များက မလှတော့ပါ။ သို့ရာတွင် အပွင့်တွေက ပွင့်နေ၏။

ပိတောက်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ကယ်ဒီခေါ်ဂေါက်အိတ်ထမ်းသမား လေးတွေ စုဝေးနေကြသည်။ မမြင့်လှသော အပင်ပေါ်မှာက တစ်ယောက်။

ကယ်ဒီလေးများနှင့် ကျွန်တော်က ခင်သည်။ အချို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှ ဆင်းရဲသော မိဘ၏သား ကျောင်းသားလေးများ ဖြစ်ကြသည်။